

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Fortfat Prøve

af en nyudarbeidet

Skolegrammatik i det græske Sprog.

udgivet som

Indbydelseskrift

til

den offentlige Examen i Roskilde Kathedralskole

i September 1834,

ved

Dr. S. N. J. Bloch,

Prof. og Skolens Rector, R. af D.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Seidelin *Størrelse* *Bloch*

Forerindring.

I det jeg herved udsender den anden Trediedeel af den græske Skolegrammatik, hvoraf den første ifjor ved samme Leilighed traadde for Lyset, kan jeg ikke undlade at føie et Par Ord til den Forerindring, hvori jeg dengang kortelig angav min Hensigt med Bogen og min Mening om den vigtigste Behandling af visse Hovedpunkter i samme.

Hvad saaledes først Sprogets Udtale angaaer, da vil det være saa meget mindre nødvendigt, at anføre noget Synderligt til Forsvar for den her fremsatte, som dette formes at være tilstrækkeligen udviklet og beviist i mine Skoleprogrammer for 1829, 30 og 31; skjønt jeg forresten ikke kan vide, om jeg af Philologernes almindelige Tausshed derom skal slutte, enten at de ved de af mig anførte Grunde finde sig overbeviste, eller at de snarere ikke have værdiget disse nogen Opmærksomhed. Imidlertid have dog vore tvende nyeste Grammatikforfattere ikke ladet Sagen upaaagtet, af hvilke Hr. Overlærer Lange i Tillægget til hans Grammatik af 1830 (hvorom s. mit Program af 1831, S. 136) næsten ganske deler min Mening, om hvis Rigtighed jeg tør haabe, at denne fordoms-frie Forfatter, ved nærmere at veie de historiske Beviser, man

har fra en meer end "senere Periode" *) snart vil finde sig tilfulde overbeviist, og saaledes vel ved et nyt Oplag give den Plads strax i de første §§. om Udtalen, som nu af ham selv i dette Tillæg ere underkjendte; hvorimod min Ven og høitagtede Collega, Hr. Professor *Vissen*, i sin forrige *Nar* udgivne Grammatik endnu fordetmæste vedligeholder den paa blot nyere Hypotheser grundede erasmiske Udtale, som han, dog kun for modningsviis, antager for den oprindelige, fra hvilken da den virkelige, beviisligen over i 2000 *Nar* i alle græsktalende Egne

-
- *) Disse er jeg saa heldig endnu at kunne forsøge med eet Beviis fra det græske Sprogs meest blomstrende Tid, som jeg skilber min Ven, Hr. Professor *Nitzsch* i Kiel. I *Aristophanes*'es *Ucharner* B. 751 siger *Megarenseren*: *διαπεινᾶμεν αἰὲς ποτὸ πῦρ*. hvorpaa *Dikæopolis* svarer: *ἄλλ' ἡδύ τοι, νῆ τὸν Δί', ἣν αὐλὸς παρῆ*. hvilket vilde være ikke blot uden nogen *Bittighed*, men endog uden al fornuftig Mening, hvis i det første Ord *Diphthongen ei* var bleven udtalt *ei*, da *Dikæopolis* jo saa ikke kunde have forstaaet det anderledes, end efter dets virkelige Betydning "vi hungre om *Kap*". Men naar *ei* lød, ligesom i den nygræske Udtale, som i, saa kunde han (forsættlig eller uforsættlig) forstaae Ordet om at de "drak om *Kap*" (af *διαπίνειν*), og altsaa skjemtende svare, "at det var vist nok behageligt, dersom de havde Musik dertil", hvilket derimod neppe kunde gjøre dem *Hungeren* behagelig. — Vilde nu nogen herimod i Hr. *Matthiås Smag* søge Udflugt i den Formodning, at denne Udtale af *ei* som i var blot *dorisk* og *ei* de dannede *Attikers*, da mangler dette ikke allene alt Beviis, men deels maatte da imod Sagens Natur den finere Lyd *I* være raaere end den brede *Ei*, og deels vilde denne Formodning komme i Strid med alle de andre Beviser for at *I*-Lyden af *ei* er det dannede Sprogs Udtale. Hvilken Indflydelse endelig denne Udtale har til Dplysning af mangt et Punkt i Grammatiken, sees her f. Ex. i No. 404, 409, af *Endelserne i for ei* i 221, o. m. fl.

uforandret brugte, reuchlinſke ſkulde være en ſenere Udtaleſe, — en Hypotheſe der er blottet ikke allene for alt hiſtorifk Beviis, men endog for al Sandsynlighed, da deels en Udtale, der i ſaa langt et Tidsrum, hvor Nationen og tilſidſt Sproget med var ſaa betydelige Forandringer underkaſtet, blev uforandret, ei heller kan tænkes at have forandret ſig i de Var foregaaende Sekler, hvor ingen ſaadanne Aarsager indvirkede; og deels et Sprogs Bogſtavudtale ingenlunde forandrer ſig fordi dets Ordformer og Bøiningſmaader forandre ſig, men tvertimod er det ene permanente i Sproget (ſ. mit Progr. for 1830 S. 91 fgg.) Af Grundene for den nygræſke Udtaleſes Ægthed og Ælde berører min Ven kun de tre, ſom jeg ikke tillægger nogen Vægt, uden i Forbindelſe med de øvrige, nemlig den Præſumption, ſom deres Udtale har for ſig, der fra Varnsbeen have modtaget den mundtlig af deres Forældre, den ene Generation efter den anden; den latinſke Skrivemaade af græſke Ord og græſke af latinſke Ord; og endelig Stedet hos Thukydides II, 54 *); hvilke han da paa Grund af Formodninger om diſe Beviſers mulige Uſikkerhed forkaſter; men derimod aldeles forbigaaer de flere hundrede evidente hiſtorifke Beviſer, ſom frembyde ſig hos de gamle Græker ſelv, baade i Indſkrifter og i klaſſiſke Verker, iſær hos de alexandrinſke

*) At Hr. Matthiås Forklaring af dette Sted, ſom Prof. Niſen bifalder, er ligesaa lidet grundet, ſom alt det øvrige, han diſputerer om Udtalen, og at Stedet virkelig bliver et Beviis for Udtalen af *oi* ſom *i*, ſjønt med en ſiin Modification af denne Lyd, ligesom *v*, er viiſt i mit Progr. for 1830 Side 59—60. Endnu klarere er det, at den Forſkjel, der maa have været imellem Udtalen af *λοιμός* og *λιμός*, idetmindſte ikke kan blive noget Beviis for, at Tegnet *oi* juſt ſkal have lydet ſom vort *oi* eller *ø*, da der kan tænkes ſaa mange andre Modificationer af dets Lyd, end de, der allene grunde ſig paa danſk eller tydſk Udtale.

Grammatikere, og ved hvilke de ovennævnte Grunde faae en saadan Bestyrkelse, at enhver Indvending om Sandsynligheden af en anden Udtale tilfulde afbevises, samt den Uvisshed, som min Ven med Flere mener, at Sagen endnu maa have, aldeles er hævet. I detmindste vil det være fornødent, at det, førend Paastanden af en saadan Uvisshed kan være grundet, bevises, enten at alle hine af Liskovius og mig samlede Beviissteder ere uægte og intetsigende, eller at de gamle Græker, hos hvilke de findes, ikke selv skulle have kjendt deres eget Sprogs rette Udtale, samt endelig, at de saa Steder, man anfører som historiske Beviser for det erasmiske System, ikke kunne lade sig forklare paa anden Maade, end ved at antage dette. Til en saadan Gjendrivelse af den nygræske Udtales Rigtighed kan jeg derfor ikke andet, end atter og atter opfordre dens Modstandere. Med blotte Formodninger, der endydermere kun grunde sig paa, hvad et dansk eller tydsk Dre finder velklingende, er Sagen ikke afgjort, ligesaa lidt som det uden virkelig Gjendrivelse af Beviserne for Rigtigheden af Nygrækernes Udtale kan med nogen Grund paastaaes, at vi ei kunne med Visshed bestemme, hvorledes de Gamles i Hovedsagen har været.

Ihenseende til min Fremstilling af Conjugationslæren har jeg til det i Forerindringen til denne Prøves første Hefte Anmærkede endnu kun dette at tilføie. Den Lennepske Theorie er nu eengang forkastet af Philologerne, saa at det vilde være ligesaa urigtigt som unyttigt at beholde den længere i Grammatiken, selv ikke engang blot historisk, da det Holdbare deraf i Almindelighed er saaledes anvendt i Temporum Dannelselse, at man nu har et System, som holder den rigtige Middelvei imellem det blot positive, som læres af de gamle Grammatikere, og det blot hypothetiske, som grunder sig allene paa Analogie. Dette har jeg derfor, ligesom de andre nyeste Grammatikforfattere, fulgt saavel hvad Temporum Benævnelse som hvad deres

Classificering angaaer. Kun to Ting har jeg til større Tydeligheds Befordring tilladt mig: den ene, at jeg efter Thiersches Exempel har paa Conjugationstabellerne forenet Passivum og Medium, hvorved der, som overhovedet ved at alle Tempora i alle Modi staae paa eet Blad, opnaaes en lettere Oversigt af det Charakteristiske, der adskiller dem fra hinanden, s. Ex. Fut. Med. og Pass. Aor. 1 Med. og Pass. ligesom i Act. Imperf. Aor. 2, som jeg for deres Ligheds Skyld har ladet følge tæt efter hinanden, og Aor. 1 først efter Fut., hvormed det har Mærkebogstav tilfældes, ligesom og, at jeg har ladet de mediale Former gaae foran de passive, fordi hine nærmest ere dannede af de active, og vel og ere de ældre, som ved den mediale Bemærkelse, de fik, have givet Anledning til at Sproget maatte danne sig nye og særegne Passivformer (s. Ex. Futura). Den anden, at jeg saavidt muligt har søgt at simplificere Læren om Temporum Dannelselse, der sædvanligen i Grammatikerne er saa forviklet, at Hjælpemidlet, hvorved Lærlingen skulde bringes til Kundskab herom, er vanskeligere at fatte og huske, end Tingen selv, eller at man først maa erindre sig Formen af Tempus'et selv, for at komme paa, hvoraf det skal være dannet; en Ting, der da er til saa meget mindre Nytte, som det ikke engang altid er afgjort, at hvert Tempus i Virkeligheden har den Etymologie, man i Grammatiken giver det. Ved de Tabeller derimod, som jeg har opstillet Pag. 85 og 116, og i Foræning med Hovedreglerne om hvert Tempus især, har Erfaring lært mig at Sagen lader sig saa let og sikkert fatte, at derefter intet videre behøves, end efterhaanden, som de enkelte Særegenheder i Tempusformerne forekomme i Læsebogen, at efterlæse hvad derom i Grammatiken ved hvert Tempus er anført.

Maaskee vil man have noget at erindre imod, at jeg strax i Begyndelsen af Læren om Verberne har anført det Vigtigste om Brugen af Genera, Modi og Tempora, især forsaavidt

disse ikke vare Discipelen bekjendte af den latinske Grammatik; hvilket Andre sædvanlig henseer under Syntaxen. Men jeg anseer denne Forklaring for strax her nødvendig, paa det at Discipelen kan faae at vide, hvad han skal tænke sig ved det Medium, den Optativus og de Aorister, hvis Formation han nu skal lære, hvorom det jo ikke kan være nok blot at sige ham, at det græske Sprog har nogle Former, som man kalder saa. I den latinske Grammatik tøver man jo dog ikke med at give Begynderen et Begreb om, hvad alle sige Formbænelser skulle betyde, indtil han i Syntaxen kommer til at lære Anvendelsen deraf; idetmindste kan jeg ikke ansee den Underviisning for meget forstandig, der lod Discipelen blot mechanisk lære Casus, Tempora osv. og derpaa først langt om længe sørgede for, at han fik Begreb om, hvad disse Ting vare for noget. Naturligviis maa med Begynderne kun læses det Væsentligste, som her er betegnet med en *.

At distingvere i Verbalendelserne mellem Bindeword og Udgange, som man i nyere Tider efter Thiersches Exempel har gjort, synes mig ufornsødent og snarere at vanskeliggjøre end lette Begynderen det Arbejde, at gjøre sig Endelserne bekjendte. Den karakteristiske Forskjel haaber jeg vil beskuelligst læres af de Tabeller over Endelserne, som findes S. 93—96.

Skulde fremdeles nogen ville dadle, at jeg hele Activum igjennem har anført den 1ste Person i Dualis, da den i de fleste andre Grammatiker, som hos de Gamle, staaer blank som manglende, da svarer jeg, at dette i det Høieste kan kaldes unødvendigt, saasom det kunde erstattes ved den Anmærkning, at man, hvor 1ste Dual. behøvedes, brugte 1ste Plur.; men urigtigt kan det dog ikke være, saasom de, der ikke antage den for eksisterende i Sproget, jo dog maae sige, at den suppleres af 1ste Plur., eller: at Begrebet af 1ste Dual. i Activ udtrykkes ved Pluralformen; men dette er jo med andre Ord det

samme som, at den hedder eensdan beggesteds, altsaa at den virkelig og eksisterer i Dualis. f. Ex. vi to floge hedder jo ligesaavel *ἐπίψαμεν*, som vi (flere) floge; i første Tilfælde er jo Ordet Dual, i sidste Plural. Det samme gjelder om Ansørelsen af Futurum conjunctivi act. og med. som ogsaa er aldeles liigt med Aor. 1 conj. Hvorfor altsaa nu ikke ligesaa godt anføre den i Paradigmet med, som at sige, at den mangler, men man til at udtrykke dens Begreb laaner Formen af Noristen? Var dette nødvendigt, da maatte man jo, hvis man vilde være consequent, hvergang der forekommer andre hinanden lige Former, ogsaa erklære den ene for manglende, og f. Ex. udelade Vocativen af 1ste Decl. Femin. og tildeels af 3 Decl. fordi den der som oftest er eenslydende med Nominativen, eller 2den Dual. i Hovedtempora, fordi den aldrig er forskjellig fra den 3die.

Årsagen, hvorfor jeg har opstilt de anomale Verba efter deres Analogier, ikke i lexikalisk Orden, er angivet i Forerindringen til det forrige Hefte. Vil nogen indvende, at dette vanskeliggjør det for Discipelen at efterslaae Ordet, da maa det bemærkes, at han alligevel ikke kan efterslaae det, uden at han kjender den brugelige Præsensform, i hvilket Tilfælde han vel hellere tyer til sit Lexikon, hvor han kan faae fuldstændigere Efterretning og tillige see Bemærkelserne. To Lexika behøver han jo ikke. Skulde han kunne med Lethed og uden videre Eftertanke efterslaae et Verbum, hvis Præsensform han ikke kjendte (hvad han derimod efter min Opstillingsmaade lærer af Analogien), da maatte ikke de brugelige Præsentia, men alle mulige anomale Tempora opstilles i alphabetisk Orden, hvilket Schneider medrette kaldte et Lexikons Skamdeel, og som da formedelst den Tankeløshed, det vilde befordre, kunde henføres til det, man i Underviisningen kalder en *pons asininus*.

I Anledning af **Dialekternes** Indblanding i den øvrige Formlære har en Ven og agtet Skolemand gjort mig den Erindring, at disse bedre anbragtes for sig i et eget Afsnit af Bogen. Men foruden hvad jeg i det forrige Hefte har sagt, maa jeg hertil svare, at Dialekterne ere et alt for vigtigt Bidrag til Formernes Etymologie, til at man burde forbigaae dem, hvor man ønsker at sætte denne i behørigt Lys og lære Ungdommen, hvorfor Formen hedder saaledes og ikke anderledes. Til Exempel see man her S. 69 Pluralen af de personlige Pronomina, og S. 95 i No. 345 2den Pers. i Pass., hvis Former oplyses ved deres Contraction af de ioniske aabne Endelser. Mange saadanne Oplysninger vilde man tabe, naar Dialekterne kun vare anførte særskilt. Isoleret staaende berøves altsaa Dialektlæren for det første sin ypperlige Virkning til at gjøre Lærlingen bekjendt med Sprogets Bygning og Gangen i dets Uddannelse saar mange Ords og Ordformers Etymologie. Og ligeledes omvendt taber den ogsaa selv det Lys, der kan kastes paa den ved Sammenstillingen med den øvrige Grammatik, bliver alt for tør, registeragtig og uskicket til at læres af Discipelen, og kun alene tjenlig til at kaste op i, i hvilket Tilfælde den altsaa maatte være langt fuldstændigere, end her behøves, og vilde, selv om den ikke blev større end f. Ex. *Facii compendium*, medtage et ligesaa stort Rum, som hele den her leverede Grammatik. Iøvrigt forstaaer det sig af sig selv, at ved de første Elementer, der af Grammatiken meddeles Begynderen, maa de i Parentheser og Anmærkninger anførte Dialektformer forbigaaes ligesaavel som saa meget Andet, der maa gjemmes til den senere Underviisning eller det andet grammatiske Cursus, som ledsages af Homers Læsning.

Om den methodiske Fordring, at forbigaae ved første Læsning af Grammatiken alt hvad der ikke er betegnet med en Stjerne, har jeg talt i Fortalen til denne Lærebogs første

Hefte. Her vil jeg altsaa alene tilføie, at denne Indretning af Bogen ogsaa har den Fordeel, ikke blot at den samme Lærebog kan bruges af Begyndere og Viderefremrykkede, uden at de første overvældes med Mere, end hvad der for dem var passende; men endog at alt kan komme paa sit behørigte Sted, og Undtagelser, Specialia, finere Bemærkninger, Dialekter osv. ikke adskilles fra Hovedreglen, hvortil de henhøre; saa at jeg ikke forventer den Dadel, at mangen Ting tidligere er omtalt, som først sildigere bliver Lærlingen bekendt, som f. Ex. Casus og Tempora i Accentlæren, efterdi Sligt, naar han i det andet grammatiske Cursus kommer dertil, vil af det første være ham tilstrækkeligen bekendt.

Og skulde man her endvidere savne mangen en enkelt Særegenhed i Sproget eller nøiere Bestemmelse, som findes i andre og større Grammatiker, da svarer jeg, at det meeste Saa dant med Forsæt er forbigaaet, fordi det uden synderlig Nytte alt for meget vilde have forstørret Bogen og sædvanlig bedre lader sig lære under Læsningen af Autores. Ogsaa Læreren maa jo i den Henseende have noget at bestille, og hans Vejledning ikke indskrænke sig til blotte Henviisninger til Lærebogen; ligesom man og vil erindre sig, at en Lærebog for Disciple ikke skal være noget Repertorium for Lærere og Lærde. Dette vil især gjelde om Syntaxen, der, naar den ikke skal være en Anviisning til at skrive Græsk (en Dvæls, hvori det ikke er at haabe at vi nogensinde skulle blive nødsagede til at efterligne de tydske Gymnasier, eller derpaa spille den gode Tid, der langt hensigtsmæssigere kunde anvendes til mere Græsklæsning), ikke behøver at indeholde andet, end de allervæsentligste Egenheder og isvrigt langt bedre lader sig lære under Autores' Fortolkning end i Dagspensa af en Lærebog.

Endelig da mit Ønske er, at den her begyndte Lærebog maatte blive saa rigtig og brugbar som muligt, vil enhver

kyndig Læser og duellig Skolemand meget forbinde mig ved en velvillig Meddelelse af hvad han i nogen Henseende maatte finde at erindre. Enhver grundet Bemærkning vil det være mig vigtigt at kunne endnu i Tide benytte.

Kjættelser og Tillæg.

- S. 31 (i 1ste Hefte) i No. 113 efter εαι til αι tilføies: Gr.
ἀγγύραι, -ραι (64).
 S. 37 (i 1ste Hefte) Artikelen i Sing. acc. læs τόν, τήν, τὸ.
 S. 59 (i samme) tilføies i No. 227: ων forlænges til οves. Gr.
σώφρων, σωφρονέστερος, -ονέστατος
 S. 84 i No. 305 Lin. 2 f. Aor. act. læs Aor. 2 act.
 S. 104 vedtegnes No. 380 en *.
 S. 108 i No. 397 Lin. 1 f. markværede l. betegnede
 S. 114 i No. 421 Lin. 3 nedenfra l. af transitive V. deponentia
 S. 123 paa Tab. III ved Aor. 1 f. parorvtona l. proparorvnt.
-

243. Num. 2. 3 Dialekterne: τέσσαρες att. τέτταρες (hvf. Dat. τέττασι 93), ion. τέσσερες, æol. dor. τέτορες og πίσυρες Æom. — πέντε. æol. πέμπε. — είκοσι, ion. είίκοσι, dor. είκατι, liig Lat. viginti. — 30 og 40 ion. med End. ήκοντα ligesom de paafølgende. Og ligeledes ηκόσιοι for ακόσιοι i 200, 300, 500, 600. — Όγδοήκοντα contr. ογδώκοντα (114). og 90 hos Æom. έννήκοντα.

* 244. Af disse Cardinaltal sammensættes igjen de mellemværende, saavel som deres Betegnelser, nemlig 11, ια', ένδεκα. 12, ιβ', δώδεκα (forkortet af δωδέκα eller δυοκαιδέκα, Æom.) Derpaa 13—19 ved δέκα med det mindre Tal foran sig, forbundne ved και (og), eller efter sig uden Conjunction, f. Ex. 13 τριςκαιδέκα og δεκατρείς, n. -τρία. 16 έκκαιδέκα. — Over 20 ligeledes med det mindre Tal og και foran Tierne, eller efter samme uden και, men i begge Tilfælde hvert Tal for sig. Ex. 21, κα', είκοσι είς. 32. λβ', δύο και τριάκοντα. — Over 100 paa begge Maader med και. Ex. 271 Σξίβε νήες μία και έβδομήκοντα και διηκόσιοι (Herodot. 8, 2), 378 Σξίβε ν. τριηκόσιοι και έβδομ. και όκτώ (Herod. 8, 48).

245. Num. Istedetfor til Tierne at sœie 9 og 8, fradrager man ogsaa 1 og 2 fra den høiere Tier (ligesom i Lat. undeviginti 19, duodeviginti 28) ved Particip. af δέω (mangler), hvilket da enten retter sig efter det Subject, hvis Tal angives, eller staaer med είς og δύο i genitivi consequentiæ. Ex. 28 Κατ, έτεα δυών δέοντα τριάκοντα (30 Κατ, manglende 2). i det 29de Κατ, ένός δέοντος τριακοστῶ έτεϊ (ο: i det 30te, deficiente uno).

* 246. Fremdeles hedde 1000 α, χίλιοι, αι, α, hvormed kun tælles til 10,000 μύριοι, αι, α. Og Antallet af begge Slags benævnes ved foranheftede Talsadverbia (254). Ex. 2000 διςχίλιοι. 20,000 διςμύριοι. 4000 τετρακισχίλιοι. 100,000 δεκακισμύριοι. — Ogsaa i Sing. ίππος χιλίη (130) 1000 Mand Rytterie, Herodot.

* 247. De 4 første Cardinaltal declineres saaledes :

	Singul.	Dual. og Plur.
N. m.	εἷς, f. μία, n. ἓν	δύο og δύο δυοῖν og (att.) δυεῖν. hom. δυῶν pl. δυοῖν og pl. δυοί δύο og (ion.) δύο
G. -	ἑνός - μιᾶς - ἐνός	
D. -	ἐνί - μιᾶ - ἐνί	
A. -	ἓνα - μίαν - ἓν	

Pluralis.

N. c.	τρεις, n. τρία	τέσσαρες og τέττ. n. -ρα τεσσάρων τέσσαρσι og poet. τέτρασι τέσσαρας, n. -ρα.
G.	τριῶν	
D.	τρισί	
A. c.	τρεις, n. τρία	

Figel. i Sammensætning. Ἐξ. δεκατριῶν, τεσσαρσικαίδεκα.

Men Cardinaltal fra 5 til 100 ere indeclinable, hvorefter igjen de følgende Hundreder, Tusender og Titusender ere declinerede Adjectiver paa oi, ai, a, (241) ligesom Lat. ducenti, æ, a.

Anmærkninger.

248. Εἷς (udtalt ἓ) for ἓνς (88). Af det beslægtede ἕος har Homer f. ἕα, ἕης, ἕῃ, ἕαν, og m. dat. ἕῳ. (maaskee f. μίος, hvs. μία).

249. Ved Sammensætning af Nægtelserne μηδέ og οὐδέ med εἷς fremkom Adjectiverne μηδεῖς og οὐδεῖς, -δεμία, -δέν, ogsaa i Pl. ὑδένες, ὑδένων, ὑδέσιν, — attisk undertiden og μηθεῖς og οὐθεῖς (76) ingen, intet.

250. Δύο og δύο er ion. ofte indeclinabelt. Homer har og δοῖω (med samme Udtale, men vryt.) egentlig Dual. ligesom δοιοί Plur. af δοῖός ell. δισός (Dobbelt). — Som δύο declineres og ἄμφω, lat. ambo, og ligeledes undertiden udeclineret.

251. Cardinaltal sammensatte med σύν tilkjendegive, hvor mange sammen, eller til hver Gang. Ἐξ. συντριεῖς tre og tre. Ligeledes udtrykkes det distributive Begreb ved ἀνά. Ἐξ. ἀνοτέσσαρες ἐκόμισον (4 og 4 vare hver sin).

* 252. B. Ordenstallene ere Adjectiva af 3 Endelser :

den 1ste πρώτος, η, ον, (egentl. Superl. af πρό s. 235).

den 2den δεύτερος, α, ον (egentl. Comparativ s. 235).

De øvrige dannede af Cardinaltallene, saasom :

den 3die τρίτος, η, ον. 4de τέταρτος. 5te πέμπτος. 6te ἕκτος.

7de ἑβδομος. 8de ὄγδοος. 9de ἔννατος. 10de δέκατος.

11te ἑνδέκατος. 12te δωδέκατος, ogsaa δυοκαιδέκατος,

og saaledes videre indtil 20, s. Ex. 13de τριςκαιδέκατος.

Ogsaa adskilte med det mindre Tal foran og καὶ. Ex. 15de

πέμπτος καὶ δέκατος.

Den 20de εἰκοστός, ἡ, ὄν. Og ligesaa dannes af alle

Tierne paa -κοντα Ordenstal paa κοστός, af Hundrederne

paa κόσιοι: κοσιοστός. Ex. τριακοστός den 30te, τριακο-

σιοστός den 300de. Men af 100 (ἐκατόν), Tusenderne

(χίλιοι) og Titusenderne (μύριοι): ἑκατοστός, χιλιοστός og

μυριοστός, o. s. v. Analoge hermed ere Adjectiverne πόστος;

hvilken i Tallet? ποῦοστός een af Mange, multesimus.

De mellemværende udtrykkes ved begge de Tal, hvoraf

de bestaae, men adskilte, enten det større foran uden καὶ, eller

det mindre foran med καὶ. Ex. den 21de εἰκοστός πρώτος

ell. εἰς (for πρώτος) καὶ εἰκοστός.

253. C. Ordenstal med Endelsen αἶος tilkjendegive

paa hvilken Dag i Tallet, men forbindes som Adjectiva med

Sætningens Subject. Ex. δευτεραίος, τριταῖος ἦλθε (kom

paa 2den, 3die Dag). De analoge Adjectiva paa αἶος referere

sig til det underforstaaede ἡμέρα (Dag). Ex. τῇ προτεραίᾳ, τῇ

ὕστεραίᾳ, paa den foregaaende, følgende Dag.

* 254. D. Talsadverbier, som udtrykke, hvor mange

Gange, ere: ἅπαξ eengang, δὶς to Gange, τρίς tre

Gange. Alle de øvrige ere dannede af Cardinaltallene ved

Endelsen άκις, saasom τετράκις, πεντάκις, ἑξάκις, ἐπτάκις,

ὀκτάκις, ἐννεάκις og ἐννάκις, δεκάκις. ligeledes εἰκοσάκις,

ἑκατοντάκις (med indskudt τ, 95), χιλιάκις. Og analoge her med Adv. πολλάκις mange Gange, ποσάκις; hvor m. G.? τοσάκις saa m. G. (224).

255. E. Multiplicativa eller Talsadjectiva, som tilfjendegive, hvor mange Fold, dannes af Talsadverbierne ved Endelsen πλόος, πλόη, πλόον, contr. πλοῦς, πλή, πλοῦν (212), som fra 4 af blot ombyttes med Advverbendelsen κίς, men ligeledes beholder α forved sig. Ex. (af ἄπαξ, δίς, τρίς) ἀπλοῦς enfold, διπλοῦς dobbelt, τριπλοῦς trefold, og derefter τετραπλοῦς, πενταπλοῦς o. s. v. Ligeledes Adj. πολλαπλοῦς.

256. F. Proportionalia, som tilfjendegive, hvor mange Gange mere, dannes ligesom multiplicativa ved Endelserne πλάσιος, α, ον, eller πλασίον commun. Ex. διπλάσιος og διπλασίον dobbelt saa meget, ἑξαπλάσιος sex G. mere, ἑκατονταπλάσιος (som i 254), 100 G. m. Ligel. Adj. πολλαπλάσιος og -σίον.

257. G. Talsubstantiver have Femininendelsen ᾶς, gen. ᾶδος, og ere alle, undtagen ἡ μονάς Eenheden (af μόνος allene), dannede af Cardinaltallene. Ex. δύος, τριᾶς, τετραᾶς, πεντάς, δεκάς, et Antal af 2, 3, 4, 5, 10, ἑκατοντάς (med indskudt τ), χιλιάς, μυριάς (Myriade). Men 20 og 30 hedde forforktede εἰκάς, τριακάς.

§. 24. Pronomina.

Pronomina ere følgende Slags:

* 258. I. Personlige substantive Pronomina.

1ste Person (jeg) 2den Person (du) 3die Person (ham, hende, sig)

<i>Sing.</i>	commun.	commun.	omnis gen.
N.	ἐγώ (hom. ἐγών) ego.	σύ (dor. τύ), tu.	ἑ. Num. 3.
G.	ἐμοῦ, μοῦ, mei, meus.	σοῦ tui, tuus.	οὔ, sui, ejus. Ion. ἔο og ion. ἐμέο.
D.	ἐμοί, μοί, mihi.	σοί, tibi. Ion. τοί.	οἷ og οἶ, sibi, ei. io. ἐοῖ.
A.	ἐμέ, μέ, me.	σέ (dor. τέ), te.	ἔ og ἐ, se, eum, eam, id. hom. ἔε, ἐέ, σφε, s. og pl.

Dualis.

N. A.	νώ (f. νωέ), ion. νῶι, vi, os to.	σφῶ, ion. σφῶι,	σφωέ, σφωε og σφε, S to, Eder begge. de to, dem begge.
G. D.	νῶν, ion. νῶιν.	σφῶν, ion. σφῶιν.	σφωίν, σφωῖν og σφιν. (df. E. nos, nobis.)

Plur. (declineres efter 3die Declination, 161, saaledes:)

N.	ἡμεῖς, ion. ἡμέες. ὑμεῖς, ion. ὑμέες.	σφεῖς, n. σφεά (ogs. encl.)
G.	ἡμῶν, ion. ἡμέων. ὑμῶν, ion. ὑμέων.	σφῶν, ion. σφέων, σφεων.
D.	ἡμῖν, (f.-έσιν, ἐίν). ὑμῖν, (f.-έσιν, -έίν).	σφίσι og σφι, (-ιν, 100).
A.	ἡμᾶς, ion. ἡμέας. ὑμᾶς, ion. ὑμέας.	σφᾶς, io. σφέας, n. σφεά. vi, vores, os. S, Ederé, Eder. de, deres, dem, sig.
Dat. og Acc. pl. af de to første Pers. ogsaa ofte med kort Vocal orytoneret: ἡμῖν, ὑμῖν, ἡμᾶς, ὑμᾶς.		

Num. 1. Af de to første Pers. kunne de kortere μου, μοι, με og σου, σοι, σε bruges enclitiske (66). Ligeledes 3die Person i alle Numeri, undtagen det contr. σφῶν og σφᾶς. De enclitiske Former bruges gjerne, hvor der ikke falder synderligt Eftertryk paa Pronomet; i modsat Fald de accentuerede, saasom især naar de modsættes en anden Person.

Num. 2. 3die Persons Pron. οὔ o. s. v. brugtes fra først af (saasom hos Homer) baade som vort hans og hendes, ham og hende, naar Sankens Subject var et andet; og reflexivt (som sui, se, sig, fin), naar Pronomet refererede sig til Sætningens Subject. I første Betydning findes det vel og senere hos Attikerne, og da gjerne enclitisk; men meest dog kun accentueret i reflexiv Betydning, hvorimod det ikke-reflexive udtrykkes ved casus obliqui af αὐτός (261, b).

Ann. 3. Da 3die Person's Pron. οὗ o. s. v. deels mangler nom. sing. og meest har reflexiv Betydning, deels ikke særstilt kan tilkjendegive Kjønnene, brugte man i dets Sted, naar Betydningen ikke var reflexiv,

enten Artikelen *ὁ, ἡ, τὸ*, (140) gennem alle Casus. Gr. *ὁ δ' ἔφη*, han sagde. *τὴν οὐ λύσω* hende løsgiver jeg ei.

eller i Nominativ det demonstrative Pron. masc. *ὁς*, fem. *ἡ*, eller (især hos Hom.) m. *ὁ*, i Plur. *οἱ*. s. Gr. *ἦ δ' ὅς* (sagde han), *ἦ δ' ἡ* (sagde hun); ligeledes efter *καὶ*, og Negationerne *οὐδέ, μηδέ*, samt foran *γάρ*. — Ogsaa i Modsetninger *ὅς μὲν — ὅς δέ* (den ene — den anden) gennem alle Casus.

eller i casibus obliquis det definitive Pron. *αὐτός, ἡ, ὁ* (261).

eller endelig udtrykte man flet ikke dets Nominativ, saasom denne allerede laae i Verbet's 3die Person, ligesom i Latinen, og forstodes af det Foregaaende. Gr. *ἔδοξε τὶ λέγειν*, videbatur aliquid dicere.

259. I det ældre Sprog og Dialekterne findes foruden de anførte endnu følgende Former af de personl. Pron.

i gen. sing. var det brug. *ἐμοῦ, σοῦ, οὖ* og dat. *οἷ* contraheret af det ion. *ἐμέο, σέο, έο*, — *έοι*.

ion. og dor. contr. *ἐμεῦ, σεῦ, εὔ*, (17), ogs. enklitiske.

poet. udvidet *ἐμεῖο, σεῖο, εἶο* (128, 42), eller

med *θεν* for *ο*: *ἐμέθεν, σέθεν, έθεν*, da *θεν* (222) ogsaa udtrykker Genitivbegrebet "af"

i dat. sing. for *ἐμοί, σοί* (ion. *τοί*), *οἷ*, æol. og dor. (skrevet med simpelt *ι* og tilhængt *ν*, 101): *ἐμίν, τίν* ell. *τεῖν, ἴν*.

i acc. s. og plur. for *έ* ion. og poet. *σφε* og *μίν*, dor. og att. *νίν*.

Plur. 1 Persf. dor. N. *ἀμές*, hom. *ἄμμες*, D. *ἄμμι*, A. *ἄμμε*, dor. *ἀμέ*.

— 2 — — *ὑμές*, — *ὑμμες*, — *ὑμμι*, — *ὑμμε*, — *ὑμέ*.

260. Til Forstærkelse faae 1 og 2 Person's Pron. i Sing. undertiden tilhængt enclit. *γε* (dor. *γα*), i hvilket Tilfælde Accenten af *έγω* trækkes tilbage. Gr. *έγωγε* (dor. *έγωγγα*, Æøot. *ἴωνγα*), *έμοῦγε* (af *έμέογε*), *έμοιγε*, *έμεγε* (med tilbagetrukken Accent). *σύγε*, dor. *τύγα*. — Ligel. tilfætte *το* og *το*er efter en Vocal *νη*. Gr. *έγώνη*, *έμεύνη*, *έμίνη*. *τύνη*.

* 261. II. Det definitive Pron. *αὐτός, αὐτή, αὐτό*, selv, declineret som Artikelen (140), kan, ligesom Lat. *ipse*, a, um, staae

enten a) adjectivisk som en Forstærkelse eller mere bestemt Angivelse af et forangaaende Nomen, eller af alle tre Personalpron. hvad enten samme ere udtrykkelig nævnte eller ligge i Verbet. Ex. *ἐγὼ αὐτός* jeg selv, *σύ αὐτή* du selv (sem.), *οἱ αὐτῶ* (for) ham selv. *εἶμι αὐτή* jeg gaaer selv, *αὐτός ἀπειλεῖς* du truer selv. *ἡμεῖς αὐτοί* vi selv, *σφᾶς αὐτοῦς* dem selv.

eller b) substantivisk blot som 3die Person, i Nom. altid med Eftertryk *αὐτός, αὐτή, αὐτό*, han - hun - den - det selv, ipse, a, um. Ex. *αὐτὸς ἔφα*, ipse dixit. Men i de andre Casus (cas. obliqui), uden Eftertryk, kun ligesom som 3die Person's Pron. (is, ea, id). Ex. *αὐτοῦ* hans, *αὐτῆς* hendes. *αὐτῶ, αὐτῇ* (for) ham, hende. *αὐτόν, ἡν, ὄ*, ham, hende, det. *αὐτῶν* deres o. s. v. (stjont og disse undertiden med Eftertrykket: selv.)

* 262. Men med Artiklen foran: *ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό* (att. ved Krasib, 120, *αὐτός, αὐτή, ταυτό* ell. *ταυτόν* o. s. v. ion. *ὠτός, τῶτό* 125) betyder den - det samme, idem.

263. Num. Med Ordinaltal bruges *αὐτός* som Ordet "selv" i Dansken. Ex. *δεύτερος αὐτός* selvanden. *πέμπτος αὐτός* selv= femte.

* 264. III. Det forstærkede Reflexivum bestaaer af Personalpronomer, der, ligesom i Nominativen (261, a), saaledes og i casibus obliquis, naar disses Begreb er reflexivt (o: refererer sig til Tankens Subject), ere forstærkede ved tilføjet *αὐτός*, selv (ligesom i Latinen *mei ipsius, tibi ipsi, se ipsum*), enten saa, at begge Ordene (som hos Homer) forblive adskilte, Ex. *σέο αὐτοῦ, ἐ αὐτόν, ἐμέθεν αὐτῆς*, og ligel. med Posses. *ἐφ' αὐτοῦ θυμῶ* (suo ipsius animo); eller at de forenes i eet Ord, nemlig:

<i>Sing.</i>	Af 1ste Pers. ἐγὼ αὐτός :	Af 2den Pers. σὺ αὐτός :
<i>Gen.</i>	ἐμαυτοῦ, ἧς, οὔ.	σεαυτοῦ og σαυτοῦ, ἧς, οὔ.
<i>Dat.</i>	ἐμαυτῷ, ἧ, ῶ.	σεαυτῷ og σαυτῷ, ἧ, ῶ.
<i>Acc.</i>	ἐμαυτόν, ἧν, ὄ.	σεαυτόν og σαυτόν, ἧν, ὄ.
	min egen, mig selv.	din egen, dig selv.

3 Plur. kun adskilte. Gr. ἡμῶν αὐτῶν, ὑμᾶς αὐτούς, αἱ, αἱ.

Af 3die Person. *Sing.*

Pluralis.

<i>G.</i>	ἐαυτοῦ og αὐτοῦ, ἧς, οὔ.	ἐαυτῶν ell. adskilte σφῶν αὐτῶν.
<i>D.</i>	ἐαυτῷ og αὐτῷ, ἧ, ῶ.	
<i>A.</i>	ἐαυτόν og αὐτόν, ἧν, ὄ.	

hvilket sidste Pron. overhovedet betyder een selv, eens eget, og derfor kan bruges om alle tre Personer. s. Syntaxen.

Zonist alle 3: ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ, ἐωυτοῦ (123). — Uidentivt ere de dannede af den ion. Gen. ἐμέο, σέο, ἔο, hvoraf da ε baade i σεαυτοῦ og ἐαυτοῦ.

* 265. IV. De possessive eller adjective Personspronomina, som bruges for Genitiven af de substantive (258), ere dannede af samme (i Sing. ved Endelsen og istedet for Genitivendelsen οὔ, i Dual. og Plur. ved Endelsen τερος, i Pl. ombyttet med den ion. Nominativendelse ες.) saaledes:

- S.* { af ἐμοῦ: ἐμός, ἐμή, ἐμόν, min, mit.
 { af σοῦ (σέο): σός, σή, σόν, din, dit. (hom. τεός, ή, όν).
 { af οὔ (έο): ὄς, ή, όν, sin, sit, men forekommer ikke i att. Prosa.
 (ion. έός, ήή, έόν).
- D.* { af νῶϊ: νωίτερος, α, ον, vores (begges) } kun hos ion.
 { af σφῶϊ: σφωίτερος, α, ον, eders (begges) } Digtene.
- P.* { af ἡμέες: ἡμέτερος, α, ον, vor, æol. ἀμός Hom.
 { af ὑμέες: ὑμέτερος, α, ον, eders, dor. og hom. ὑμός, ή, όν.
 { af σφέες: σφέτερος, α, ον, deres, σφέος og σφός Hom.

Num. Baade ὄς og σφέτερος findes og, ligesom ἐαυτοῦ (264) i Betydning af eens eget, om 1ste og 2den Person.

V. Demonstrative Pronomina, denne, dette, disse, ere:

* 266. a) Artiklen \acute{o} , $\acute{\eta}$, $\tau\acute{o}$ (140) med mere Eftertryk i Udtalen, ligesom ofte det tydske der, die, das. Ex. \acute{o} γὰρ ἦλθε (thi denne kom), $οἱ$ οὖν ἤγερον (Disse vare nu forsamlede). Dog meest kun ion. dor. hos Homer og Tragikerne; sjelden i att. Prosa.

* 267. b) \acute{o} δε, $\acute{\eta}$ δε, $\tau\acute{o}$ δε, eller Artiklen med enclit. δε i alle Casus, saas. gen. $\tauου\deltaε$, $τῆ\sigma\deltaε$ o. s. v. dat. pl. $τοι\sigma\deltaε$, ion. $τοι\sigma\acute{\iota}\deltaε$ (137), og hos Hom. med declineret δε: $τοι\sigma\deltaε\sigmaι$, $τοι\sigma\deltaε\sigmaσι$. Hos Hom. bruges det ofte til Forstærkelse af \acute{o} , $\acute{\eta}$, $\tau\acute{o}$, som af hic hiece, denne her. Attisk ogsaa $\acute{o}\delta\acute{\iota}$, $\acute{\eta}\delta\acute{\iota}$, $\tau\acute{o}\delta\acute{\iota}$.

* 268. c) Det meest brugelige Demonstrativ er $οὗτος$, $αὕτη$, $τοῦτο$, ogsaa en forstærket Artikel og declineret som denne, med det bestemmende τ foran paa de samme Steder, hvor Artiklen har det, saaledes:

Sing.	m.	f.	n.	Plur.	m.	f.	n.
N.	$οὗτος$,	$αὕτη$,	$τοῦτο$.	N.	$οὗτοι$,	$αὗται$,	$ταῦτα$.
G.	$τούτου$,	$ταύτης$,	$τούτου$.	G.	$τούτων$,	$τούτων$,	$τούτων$.
D.	$τούτῳ$,	$ταύτῃ$,	$τούτῳ$.	D.	$τούτοις$,	$ταύταις$,	$τούτοις$.
A.	$τοῦτον$,	$ταύτην$,	$τοῦτο$.	A.	$τούτους$,	$ταύτας$,	$ταῦτα$.

Dual.

N.A. $τέτω$, $ταῦτα$, $τέτω$. G.D. $τέτοι$, $ταύται$, $τέτοι$.

Voc. Sing. $\acute{\omega}$ $οὗτος$! heus tu! o du!

* Num. 1. $τοῦτο$ og $ταῦτα$ (hoc, hæc) maac ei forverles med $ταυτό$ og $ταῦτά$ (idem, eadem) for $\tau\acute{o}$ $αὐτό$, $\tau\acute{\alpha}$ $αὐτά$ af $αὐτός$ (262, 122). Undertiden er og $οὗτος$ forstærket ved $αὐτός$. Ex. $τοῦτ' αὐτό$, hoc ipsum.

Num. 2. καὶ $ταῦτα$, ligesom idque, og det, og endydermere, til at fremhæve en følgende Omstændighed som især vigtig.

Num. 3. Adverbial bruges dat. fem. $ταύτῃ$ om Stedet: der, her (kan underforstaaes $χώρῃ$); om Maaden: saaledes; og om Hensynet: i den Henseende, for saavidt.

Num. 4. En attisk Forstærkelse af $οὗτος$ er Endelsen $ι$, som i alle Casus føies til disses Endelse, og kun i Neutro ombytted med

Endelsen o og α. Gr. οὔτοςί, αὐτήι, τουτί, Lat. hiecc. gen. τουτουτί o. s. v. neutr. pl. ταυτί. Ligesom ὄδι (267) og ἄδν. οὐτωςί, νυνί (221 Anm.)

269. Som οὔτος declineres og τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο [og τοιοῦτον] saadan; τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο og -τον, saa stor; og τηλικούτος ligel. saa gammel, stærk, stor, (d. e. τοῖος, τόσος, τηλικός, med forstærket demonstrativ Betydning); med den Forskjel, at intet τ indføres foran ου og αυ, samt at Neutr. og endes paa ον, ligesom ταυτόν (262).

* 270. d) ἐκεῖνος, η, ο, af ἐκεῖ, der, (ion. κείνος, æol. κῆνος, dor. τῆνος), den, hiin, lat. ille, til Betegning af bekendte Personer, ogsaa modsat οὔτος, ligesom ille og hic. — Ogsaa ἐκεινοσί hos Att. ligesom οὔτοσί (268 Anm. 4).

* 271. VI. Det relative Pronomen (qui, quæ, quod) er m. ὅς, f. ἣ, n. ὅ, hvilken, hvilket (forskjelligt fra Artiklen ὁ, ἡ, τὸ og Possesf. ὅς, ἡ, ὅν, 265). Det declineres som Artiklen (men stedse begyndende med spir. asper) saaledes:

	Sing.			Dual.			Plur.		
N.	ὅς,	ἣ,	ὅ.	ὡ,	ᾗ,	ὦ.	οἷ,	αἷ,	ᾗ.
G.	οὔ,	ἣς,	οὔ.	οἶν,	αἶν,	οἶν.	οἷν,	αἷν,	οἷν.
D.	ῶ,	ἣ,	ῶ.	som Gen.			οἷς,	αἷς,	οἷς.
A.	ὄν,	ἣν,	ὄ.	som Nom.			οὔς,	αὔς,	ᾗ.

Anm. 1. Dette Relativum (ion. og dor. ogsaa ὅ) faaer undertiden det forklarende enklitiske Endetillæg περ (nemlig, dog) i alle Casus: ὅσπερ (hom. hyppig ὄσπερ), ἣπερ, ὅπερ, gen. οὔπερ o. s. v.

Anm. 2. Rel. bruges (ligesom ταύτη, 268 Anm. 3) ofte adverbialt, saasom: οὔ og ἣ om Stedet, hvor (Hom. ἧχι). ἣ om Maaden, hvorledes. Acc. neutr. ὄ (for δι' ὄ, ὄτι), at, derfor at.

272. Som et Relativum kan og bruges Artiklen efter det Ord, hvortil den henhører, men i Nom. accentueret ὅ, ἣ, og kaldes da articulus postpositivus. Gr. Ἀπόλλωνι, τὸν (for ὄν) τέκε Αἰγῶ, A. den (α: den som) E. havde sødt.

• 273. Ligesom Adjectiverne τοῖος, τόσος, τηλίκος, (Lat. talis, tantus) ere demonstrative (s. 269), saaledes ere οἷος, ὅσος, ἡλίκος relative, som Lat. qualis, quantus.

* 274. VII. Bønslydende, men, eftersom de accentueres eller ikke, af forskjellig Bemærkelse, ere (ligesom i Lat. quis),

det spørgende. <i>hvo? hvad?</i>		det ubestemte, nogen, en, man.	
accentueret ell. paroxyt.		enclit. ell. oxyton.	
<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>	<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
N. τίς c. τί n.	τινές c. τίνα n.	τις c. τι n.	τινές c. τινά n.
G. τίνος og τοῦ;	τινῶν;	τινός og του.	τινῶν
D. τίνι og τῷ;	τίσι;	τινί og τῷ.	τίσι
A. τίνα c. τί n.	τίνας c. τίνα n.	τινά c. τι n.	τινάς c. τινά n.
Dual. N.A. τίνε.	G.D. τίνοιν.	Dual. N.A. τινέ.	G.D. τινόϊν.

Begge heelt igjennem efter 3die Declination.

275. Begge disse Pron. havde (som af en Nom. τόσος) Gen. τοῦ og του, ion. τέος og τεος, τεῦ og τευ. Dat. τῷ og τῷ, ion. τέῳ og τεῳ. i Plur. Gen. (hom.) τέων og τεων, i den accentuerede Form spørgende, i den enclitiske ubestemt. — Det ubestemte Neutr. pl. τίνα ogsaa att. ἄττα, ion. ἄσσα. Gr. μικρὰ ἄττα (nogle Smaating).

276. Af indefinitum τις, τι, dannes de negative οὐτις og μήτις, ingen. — Adskilt derimod εἰ τις, εἰ τι, som Lat. si quis, si quid.

* 277. Af Relativet ὅς, ἧ, ὅ, og enclit. τις, τι, er sammensat det relative ὅστις, ἧτις, ὅ τι (74), hvorfomhelst, *hvo der*, (quisquis, quicumque), hvoraf da begge Ordene declineres; saas. gen. οὗτινος, ἧστινος, dat. ᾧτινι, ἧτινι (53 Anm.) — Ligeledes og af det ion. ὅ (272 Anm. 1), men udeclineret, hos Hom. ὅτις, i gen. og dat. att. med den anden Form του og τῷ (af τος 275), gen. ὅτου, ion. ὅτεο (i Vers ogsaa ὄττεο og ὄτευ), dat. ὄτῳ; ion. ὄτεῳ, men acc. ὅτινα. ligesaa Pl. gen. ὄτων, ion. ὄτεων. dat. ὄτοισι, ion. ὄτέοισι, fem. ὄτέησιν. acc. ὄτινας. For neutr. ἄτινα ogsf. hom. ἄσσα.

278. Til dette ὅστις hænges og i alle Cas. og Num. ofte Conj. οὖν, δὴ og δῆποτε, ligesom Lat. cumque, saas. ὅστισοῦν, ἡτισοῦν, ὀτιοῦν.

279. Et ubestemt Pron. er og ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, en vis, Æn, den og den, gen. δεῖνος, d. δεῖνι, a. δεῖνα. Pl. n. δεῖνες, g. δεῖνων, d. mangler, a. δεῖνας. Ogsaa udeclineret.

* 280. VIII. Gjensidigt eller reciprokt Pron. (hinanden), som efter sin Natur hverken kan have Nominativ eller Sing. er, (dannet af ἄλλος, en anden), følgende: Pl. gen. ἀλλήλων. d. ἀλλήλοις, αἰς, οἰς. a. ἀλλήλους, ας, α. Dual. g. og d. ἀλλήλων, αιν, οιν. a. -λω, α, ω, (Dual. sjældent i Prosa).

281. IX. Nogle correlative eller mod hinanden svarende pronominala Adjectiver adskille sig ved deres Begyndelsesbogstav, ligesom de lignende Adverbier s. ovenf. 224. (jvf. 269, 273), saasom

πόσος;	ποσός,	ὀπόσος	ὄσος	τόσος
hvor stor?	af en Størrelse.	hvor stor (obj.)	sa stor som.	sa stor.
ποιός;	ποιός	ὀποιός	οἴος	τοῖος
hvordan?	af en vis Art.	hvordan (obj.)	saadan som.	saadan.

Ligel. πηλίκος, ὀπηλίκος, ἡλίκος, τηλίκος (269).
 Det spørgende Begyndelsesbogstav π ion. κ. Gr. κόσος, κοῖος, ὀκόσος, ὀκοῖος, ligesl. κότε, ὀκότε, κοῦ, κῶς ο. s. v.

§. 25. Verbum, dets genera, modi, tempora.

* 282. Et Verbum har i Græskken, ligesom i Latinen, egentlig kun tvende ved Formen fuldstændig adskilte *Soveds* arter (genera): Activum og Passivum, under hvilket sidste og indbefattes hvad man kalder Medium (288). Disse Arters Betydninger ere følgende:

* 283. A. Af Activformen (som i Præs. Ind. endes paa ω eller μ) f. E. γελάω leer, δίδωμι giver, er Bemærkelsen

enten a) transitiv, naar Subjectet virker paa en Gjenstand udenfor sig. E. τύπτω slaar, λούω vasker, τίθημι sætter. — Ogsaa ere af disse Verba nogle effective, naar Subjectet bringer en Anden til at gjøre eller lide Noget. E. παύω bringer (Een) til at ophøre, hvile. κοιμάω lader sove, dysker i Sovn.

eller b) intransitiv, naar Subjectet er eller kommer i en vis Tilstand. E. ζάω lever, θνήσκω dør, εἰμι er. — Selv nogle transitive V. faae undertiden intransf. Betydning. E. περιάγω fører omkring, men og reiser, drager omkring. πράττω gjør, men og befinder sig (saas. εὖ , vel), τί πράττετε ; quid agis? hvorledes lever du? ποταμός ἐκδίδοι , Floden løber ud.

Num. 1. Nogle intransf. V. kunne og, paa Grund af deres Betydnings Lighed med Passivets, bruges som dette med Præposf. ὑπό . $\text{E. θνήσκω ὑπό τινος}$ dør o: dræbes af Een.

Num. 2. Kun i nogle V. har Activformen af Perf. og Aor. 2. passiv Bemærkelse. s. nedenf. 305.

* 284. B. Af Passivformen (som i Præs. Ind. endes paa $\omicron\mu\alpha\iota$ af ω , og $\mu\alpha\iota$ af μ), er Bemærkelsen ikke blot den passive, hvor Subjectet er lidende, E. τύπτομαι bliver slaet, λούομαι vaskes, τίθεμαι sættes; men ofte og reflexiv, d. e. at Subjectet er handlende, men dets Virksomhed gaaer over paa eller til det selv, saaledes at det

* 285. enten a) bliver det nærmeste Object for sin Handling, d. e. virker paa sig selv, altsaa tillige bliver lidende. E. τύπτομαι bliver slaet (passf.) og slaar mig selv (refl.), λούομαι vaskes og vasker mig, ligesom lat. lavar, ungor, cingor o. d. undertiden og med et andet Tingsobject. $\text{E. λούομαι τὰς χεῖρας}$ vasker mig (paa) Hænderne. ἐννύμαι (af ἐννυμι) induor. τέρπομαι delector, fornøies og fornøier mig. ἀπέχομαι afhol-

* 286. eller b) bliver det fjernere Object (Persons; object) for sin egen Virksomhed, d. e. virker for sig selv eller med Hensyn til sig selv, og altsaa kan have et andet Tings; object i Accusativ. Ex. af αἰτέω (beder) αἰτέομαι (τι) udbeder mig (Noget). ὑποδέω (binder under) ὑποδέομαι binder (Stof) under mine Fodder. ἄγω fører, ἄγομαι f. hen til mig, henter mig, saas. γυναῖκα (gifter mig). — Ogsaa hvor Subjectet lader Noget gjøre for, ved, imod sig. παρατίθεμαι τραπέζαν lader et Bord sætte for mig. διδάσχομαι τοὺς παῖδας lader mine Børn undervise. συμβουλεύω giver Raad, raader (τινί τι), -ομαι lader mig give Raad, raadfører mig med.

* 287. c) Et Slags reflexivt eller neutralt Begreb udtrykkes og ved Passivformen af de effective B. (283, a), da den tilkjendegiver, at Subjectet selv kommer til den Handling eller i den Tilstand, som Activformen tilkjendegav, men uden just (som i Pass.) ved en Paavirkning udenfra at bringes deri; hvilket vi derfor i Dansken udtrykke ved et activt eller neutralt Verbum. Ex. παύομαι bringes til at ophøre, ophører. κοιμάομαι falder i Søvn, lægger mig til at sove. φοβέω (gjør bange), φοβέομαι bliver bange, τινά frygter Ken. δαίνυμι (beværter), δαίνομαι lader mig beværte, holder Maaltid, fortærer Noget (τι). ὀργίζομαι, χολοῦμαι bliver vred, irascor (af ὀργίζω, χολόω gjør vred). αἰσχύνομαι skammer mig (τι over Noget).

* 288. Da Passivet altsaa i disse reflexive Betydninger er en Slags Middeltling imellem Activ og Passiv, og har Noget af begge Begreb i sig, kaldes det i saadant Tilfælde Medium. Naturligviis er det kun ved transitive Verba, at den reflexive Betydning kan finde Sted.

289. *Ann.* Dog hvor det første Slags Reflexiva (285) kunde forveksles med reent Passiva, bruges hellere Activformen med tilføjet reflexivt Pronomen (264). Ex. ἐπαίνεσθαι pass. roses, ἐπαίνειν ἐαυτόν refl. rose sig selv.

Men forskjellige fra dette Medium ere følgende to Slags Passiva, skjønt de i vidtløftig Forstand, ofte og i Lexika, kaldes media:

* 290. a) Passivformer med reen activt (transitivt eller intrans.) Begreb, ligesom Lat. verba deponentia. Ex. *χράομαι* bruger, utor. *ἐργάζομαι* arbejder, operor. *μάχομαι* strider. *ἀλάομαι* flakker om. — undertiden er af V. deponentia ogsaa den active Form i Brug, ligesom i Lat. f. Ex. *revertor* og *revertor*, men ofte i forskjellig Betydning. Ex. *ἄρχω* og sædv. *ἄρχομαι* er den første, begynder (Act. ogsaa regjerer.)

* 291. b) Passivformer med **reciprok** Bemærkelse, d. e. som tilkjendegive en Handling, der foretages gjensidig imellem flere Subjekter (liges. vort: *slaaes*, *trættes*, *omgaaes* o. d.) Ex. af *μίσγω* (blander), inf. pass. *μίσγεσθαι* blandes o: omgaaes sammen. *διαλέγεσθαι* tale sammen. *ἀγωνίζομαι* kæmper i Veddekamp.

* 292. Mediumsbegrebet har i Præsens, Imperf. Perf. og Plusqpf. ingen fra Passivet forskjellig Tempusform. I Futurum derimod og Aoristerne er Passiv; og Mediumsformen forskjellig; endsskjønt den sidste og undertiden bruges i passiv Betydning, og ligesaa den første i reflexiv.

Modi.

* 293. I hver af disse Hovedarter gives der ikke blot de samme 4 Modi (Maader, hvorpaa Verbet forholder sig til Subjectet), som i Latinen, Indicativus, Conjunctivus, Imperativus, Infinitivus, ligesom og Participium, men desforuden endnu en Optativus, hvis Begreb Latinerne udtrykke ved deres Conjunctivus; men i Græssen skille disse tvende Modi sig fornemmeligen saaledes fra hinanden, at

294. Optativen gjerne udtrykker den subjective (i den Talendes Tanker mulige) Tildragelse eller Følge af Noget, altsaa og et Ønske, en Formodning, Haab eller Frygt, ofte og

med Tilfsielse af Partiklen *ἂν* (hos Hom. *κα* enclit.), der paa een eller anden Maade gjør Tanken ubestemt, omtrent som vort vel, maaskee, nok o. d. Gr. *γένοιτο ἂν τοῦτο*, gid dette vilde skee. *οὐκ ἂν ἀνασχοίμην*, jeg skulde ikke kunne udholde. *ἠγούμην, ἐπεὶ σχολάσαις, τότε σε δε*. jeg troede, at, naar du fik (maatte have) Rolighed, du da o. s. v. *οὐκ ἂν ἀποφεύγοις τὴν νόσον*, du vilde ikke kunne undgaae Sygdommen. *τί ἂν ὀφελοῖμι σε*; hvad skulde jeg vel nytte dig? — hvorimod

295. **Conjunctiven** tilkjendegiver den objective (i Sagen selv mulige) Tildragelse eller Følge, samt i uafhængige Sætninger en Opmuntring eller Advarsel, et betvivlende Spørgsmaal (det bestemte udtrykkes nemlig ved Indicativen), en uvis eller formodet Fremtid (altsaa mindre bestemt end fut. ind.) ligel. ofte med *ἂν*. Gr. *ἴωμεν eamus!* *τί ποιῶ*; hvad skal jeg vel gjøre? *τάχ' ἂν θυμὸν ὀλέσσει*, han vil nok miste sit Liv (thi ind. *ὀλέσσει* vilde være en bestemt Paastand). *οὐπω ἴδον οὐδὲ ἴδωμαι*, jeg har endnu ei seet og vil vel heller ei faae at see.

296. I afhængige Sætninger bruges gjerne **Conjunctiven** som Lat. præs. og perf. conj. naar Sætningen følger efter præs. fut. eller imperat. eller naar den er en naturlig Følge af det Foregaaende; **Optativen** som Lat. imperf. og plusqvampf. naar den følger efter et Præteritum, eller kun tænkes som Følge af det Foregaaende; — hvilket og **Ændelserne** tilkjendegive, der i **Conj.** ere som Præsens, i **Opt.** som Imperfectets. Gr. *λέγω* ell. *λέξω, ἴν' εἰδῆς* (conj.) jeg siger ell. vil sige det, for at du kan vide det (scias). *ἔλεξα, ἴν' εἰδείης* (opt.) jeg sagde det, for at du kunde vide det (scires). *περιμενῶ* (fut.) *ἕως ἀνοιχθῆ* (conj.) *τὸ δεσμωτήριον*, jeg vil vente til Fængslet aabnes (donec aperiatur). *περιεμόμεν* (impf.) *ἕως ἀνοιχθείη* (opt.) *τὸ δ.* vi ventede til F. maatte blive aabnet (aperiretur). — Ligeledes i betingede Sætninger **Conj.** naar Betingelsen kan ventes, **Optat.** naar den ikke forventes. Gr. *εἰ ἂν πάντες ἔλθωσι*, om de alle skulde komme (venerint). *εἰ π. ἔλθοιεν*, om de alle vare komne (venirent ell. venissent).

Tempora.

* 297. Tiden, naar Noget skeer, tilkjendegives i hver Art og Modus ved følgende Former :

Nutiden eller en nuværende Handling eller Tilstand ved Præsens. Ex. λύω løser, λύομαι løses, λύειν at løse, λύεσθαι at løses. Dette Tempus bruges derfor og om det, der altid eller sædvanligen skeer.

Fremtiden eller en tilkommende Handling eller Tilstand ved Futurum. Ex. λύσω vil løse, λυθήσομαι vil blive løst. Hvortil endnu kommer i Passiv af nogle Verba et saas kaldet Paulo post futurum (Fut. af Perfectet), som udtrykker, at Noget i Fremtiden vil være skeet. Ex. λελύσομαι vil være løst. μνημα λελείφεται et Minde vil være efterladt.

Fortiden eller det Forbigangne tilkjendegives ikke blot ved de samme 3 Præterita som i Latinen, Imperfectum, Perfectum og Plusqvampf., men ogsaa ved de for Græssen særegne Morister (χρόνοι ἀόριστοι) eller ubestemte Fortis der. Smellem disse 4 Slags Præterita er Hovedforskjellen denne :

* 298. A. Moristen er det Tempus, hvormed der i Græssen sædvanlig fortælles (ligesom i Latinen ved perfectum) fordi den blot tilkjendegiver, at Noget er skeet, uden Hensyn til dets Fortsættelse og Varighed (hvad Imperf. tilkjendegiver), eller til dets Følge, om samme endnu er til (som i Perf.) eller ogsaa forbi (som i Plusqvpf.); hvorfor den især tjener til at udtrykke det Forbigangne som momentant eller Noget, der skee med Eet. — Imperfectet derimod tilkjendegiver, om Latinerne Imperf., at det Forbigangne var ufuldendt, da noget Andet skeede, eller at det havde en vis Varighed. Ex. Jeg sad og skrev (ἔγραφον, imperf.), da det kom (ἦλθε aor.) Bud; men: jeg skrev mit Navn (ἔγραψα aor.). ἐπολέμει (imperf.) οἷς Θραξὶ καὶ ἐνίκησε (aor.) μάχῃ, han krige (længere varende)

med *Thrakerne* og seirede (momentant) i et Slag. Begge disse *Tempora* kaldes derfor af nogle nyere Grammatikere *Historiske*.

Num. Dog iagttages denne Forskjel ikke altid saa ganske nøie eller tydelig, især hvor Begrebet af det Vedvarende eller Momentane ligger i Verbet selv, Forskjellen altsaa ei behøvede at tilkjendegives ved *Tempus'et*. Saaledes finder man *Impf. ἔφην* (sagde), *ἔπεμπον* (sendte), *ἔρρετο* (spurgde), om det Momentane; og *Aor. ἔστην* (stod), *ἔμεινα* (forblev), *πλάγχθη* (flakkede om), om det længere Varende.

299. Men begge tilkjendegive ogsaa, at en Ting jevnlig er skeet, altsaa pleier at skee; med andre Ord: de udtrykke, ligesom præsens, en almindelig Sætning, som er grundet paa gjentagne Erfaringer, hvilket vi i Dansken sædvanlig udtrykke ved Præsens. Ex. *Impf. i "hvo der linder Guderne, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, ham hørte ο: høre de og gjerne."* ἦντε μέγ' ἕξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος, ligesom Tyren er den største af alt Kvæget. *Aor. i οἶνος ἔδειξε νόον ἀνθρώπου, Vinen viste (ofte) ο: viser sædvanlig Menneskets Tænkemaade.* Naar de have offret Dyrerne, sælge de (*ἀπέδοντο*) *Govederne* (Herodot). πολλαὶ ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσε, mange Ting falde ud for Menneskene imod deres Forventning.

300. I de 4 Modi udenfor Indicativen udtrykke *Aoristerne* gjerne kun Begrebet af *Modus*, ikke af nogen Fortid, og bruges derfor som Præsens. Ex. *λύσον με* løs mig. *δίδαξόν με, ἵνα μάθω*, underret mig, for at jeg kan lære. *ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος*, saaledes omkomme og en Anden. *ἐκέλευε δοῦναι*, befalede at give. *ταχύς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδύς εἰς τὸ λαλῆσαι*, hurtig til at høre, langsom til at tale. — I *Participium* derimod beholder *Aoristen*, som i *Indic. sin Fortidsbegreb*. Ex. *μαθών, ἀκούσας*, som havde erfaret -hørt.

301. Da *Aoristen* blot overhovedet tilkjendegiver ei Fortid eller at noget er skeet (298), kan den bruges allevegn

hvor man blot vilde udtrykke dette, uden Hensyn til Varighed eller Følge, altsaa staae baade som Imperfect, Perfect og Plusquamperf., ved hvilke vi i Dansken derimod næiere udtrykke disse Bifestemmelser. (Latinerne bruge ligeledes ofte deres til Aoristen svarende Perfectum). Sammenhængen maa altsaa vise, ved hvilket af disse Tempora Aoristen skal oversættes. Ex. ὑμᾶς συνέλεξα jeg har forsamlet Eder (vos collegi). ποθέεις εθαύμασα jeg har ofte undret mig. ἐπεὶ σπέισαν καὶ ἐπίον efterat de havde offret og drukket (postquam med perf.) τοῦτο ποιήσας bogst. havende gjort ο: efter at have gjort ell. da han havde gjort dette. ἀποθανόντος Δαρείου da D. var død (defuncto Dario).

302. Aoristus conjunctivi bruges ikke blot som Latinernes perf. conj. men endog som deres dermed nær beslægtede fut. exact. indic. til at betegne den af to tilkommende Handlinger, som skal gaae forud for den anden. Ex. οὐ παύσομαι (fut.) πρὶν ἢ ἔλω ἢ πυρώσω (aor.) τὰς Ἀθήνας, jeg vil ikke ophøre før jeg faaer indtaget eller afbrændt A. (cepero, combussero).

* 303. B. Perfectet udtrykker, ligesom i Dansken*), en nu fuldført Handling, hvis Virkning eller Følge endnu tænkes at finde Sted (præsens rei perfectæ). Ex. ἔλευκα jeg har løst (Noget, som nu er løst), ἔλευμαι er løst. γέγραφα jeg har skrevet (saas. et Brev, som nu er til). — Plusquamperfectet derimod en forhen fuldført Handling, hvis Virkning eller Følge tillige tænkes at være forbi (præteritum rei perfectæ). Ex. ἐλελύκειν jeg havde løst (Noget, som dengang var løst), ἐλελύμην var løst. ἐγγράφειν jeg havde skrevet (saas. et Brev, der nu ei tænkes mere at være til). (Hvor derimod disse Følger af den fuldførte Handling ei bestemt behøve at tænkes som tilværende eller ikke tilværende, men blot at Handlingen er fuldført, bruges Aoristerne 301).

*) I Latinen derimod kan Perfectum have to Bemærkelser, i det den enten, som Grækerne Aorist, udtrykker blot det Forbigangne (301), og derfor er det almindelige fortællende Tempus (298), eller, som det græske og danske Perfect, tilskjendegiver den fuldendte Handling med vedvarende Følge.

304. Da der saaledes i Perfectet ligger et Præsensbegreb, bliver dette ofte det meest gjældende, saa at Perfectet udtrykker den vedvarende Virkning af den fuldendte Handling. Gr. ἔστιν οὐστίνας τεθαύμακας; er der Noget, som du har fattet Beundring for, ο: som du beundrer? Eigel. af δίδω pf. δέδοικα og δέδια er kommen i Frygt ο: frygter. εἶδω seer, erkjender, pf. οἶδα som novi, har indseet, erkjendt, ο: veed. θνήσκω døer, pf. τέθνηκα er død. καλέω kalder, pf. pass. κέκλημαι er bleven kaldt, ο: hedder. κτάομαι med. erhverver mig, pf. κέκτημαι har erhv. ο: besidder. μνάομαι kommer i Erindring om, pf. μέμνημαι som memini, er k. i Gr. ο: huffer. — Plusquamperfectet af saadanne Verba faaer da naturligviis Imperfectbemærkelse, og Paulo post futurum bliver da deres Futur. Gr. ἐμμενήμην (memineram) var kommen i Erindr. ο: huffede. μεμνήσομαι (meminero) vil være k. i Gr. ο: vil erindre.

305. Perfectum og Plusqpf. act. (især i deres 2den Form) saavel som Aor. act. af visse Verba, faae ofte passiv eller neutral Præsens og Imperfectbemærkelse. Gr. ἴστημι stiller, pf. ἔστηκα, plusq. ἐστήκειν er - var stillet ο: staaer, stod, aor. 2 ἔστην stod. φύω lader fremvøxe, πέφυκα er opvokset, ο: groer, er, ἐπεφύκειν, ἔφυν vorste, var. ἀλίσκομαι fanges, pf. ἐάλωκα er fanget, a. 2 ἐάλων blev fanget. πήγνυμι hester fast, πέπηγα er fasthestet, sidder fast. ὄλλυμι ødelægger, ὄλωκα er ødelagt, gaaet under, forloren. σβέννυμι slukker, aor. 2 ἔσβην blev slukt.

* 306. Af alle disse Tempora — Præs. og Imperf. undtagne — gives der to Slags Former, den 1ste eller Farpere (med eget Mærkebogstav, 310 Anm.), og den 2den eller blødere (uden særegent Mærkeb.), men mestendeels uden Forskjel i Bemærkelsen. Saaledes har man i Activo Perf. 1 & 2, Plusqpf. 1 & 2; i Passivo Fut. 1 & 2 *); og i

*) Paulo post futurum kaldes af nogle Nyere det 3die Futurum i Pass., hvilken Benævnelse de gamle Grammatikere aldrig

alle 3 genera (act. pass. med.) Aor. 1 & 2. Som oftest er og kun den ene af dem i Brug, eller, hvor de begge bruges, henhøre de gjerne enten til forskjellige Dialekter, eller til forskjellige Tidsaldere, eller have forskjellig Bemærkelse. Gr. ἴστημι i Aor. 1 ἕστησα, transitiv stillede, i Aor. 2 ἕστην intr. stod (303).

* 307. Samtlige Tempora kan man dele i to Klæser:

Hovedtempora: Præsens, Futurum, Perfectum.
 Afledede Temp. Impf. og Aor. 2, Aorist. 1, Plusqvampf.
 hvis Form og Afledning af hinanden i Indicativo foreløbig kan overføres i følgende Tabel af Verbet λῖω.

I. i Activo:

Af præsens λῖω, futur. λῖσω, perfect. λέλιθα, dannes impf. ἔλιτον, aor. 1. ἔλισα, plusqpf. ἐλελιθκειν. Aor. 2 dannes som impf., og Perf. og Plusq. 2 som 1, men alle af de fortere Stamformer (309), uden eget Mærke. (306).

II. i Passivo og Medio

dannes Temp. ved Endelsens Forandring af det samme i Act.					
Af præsen.	futur.	perfect.	Af impf.	aorist. 1.	plusqpf.
act. λῖω	λῖσω	λέλιθα	ἔλιτον	ἔλισα	ἐλελιθκειν
λῖομαι.	λῖσομαι.	λέλιθμαι.	ἔλιτόμην.	ἔλισάμην.	ἐλελιθόμην
Præs. p. 8 ^m .	Fut. med.	Perf. pass.	Impf. p. 8 ^m .	Aor. 1 med.	Plusq. p.
i Hovedtemp.	Endelsen μαι.		i afled. Temp.	Endelsen μην.	
Fut. p. 1.	λῖθήσομαι.	2. λῖήσομαι.	Aor. pass. 1.	ἔλιθήην.	2. ἔλιθήην.
Paulo p. fut.	λελιθόσομαι.				

I de andre Modi dannes Tempora af de samme i Indicativo blot ved Endelsens Forandring.

bruge, og det med god Grund, fordi det har sin særegne Bemærkelse, hvilken ei pleier at tilkjendegives ved Talbenævnelser.

§. 26. Verbernes Bestanddele og Klasser.

* 308. Af foranstaaende Tabelle vil sees, at man ved det græske Verbums Conjugation har at agte paa tre Ting:

1) Stammen eller Ordets væsentligste Bestanddeel, og især dennes sidste Bogstav, som kaldes Mærkebogstavet (character), ved hvilket Verbernes forskjellige Klasser adskilles fra hinanden (310). Saaledes er i *λύω, γράφω, λέγω*, Stammerne *λυ, γραφ, λεγ*, Mærkebogstaverne *υ, φ, γ*.

2) Forøgelsen (augmentum) foran Stammen i tempora præterita. s. §. 27.

3) Endelsen, som følger efter Mærkebogstavet og i Conjugationen forandres. s. §. 28.

* 309. Dog ikke sjelden har Verbet i Præsens og Imperf. en udvidet Form *), i hvilken der efter Mærkebogstavet og forved Conjugationsendelsen er indskudt eet eller flere Bogstaver, som altsaa maae bortkastes, naar man vil finde Stammen, hvoraf de andre Tempora ere dannede. Ex. *τ* i *τύπτω* (Stf. *τύπω*), *αν* i *δαρδάκω* (Stf. *δάκω*). Undertiden er og Stammens Vocal forandret eller forlænget. Ex. *τίκτω* (Stf. *τέκω*). *θύσκω* (af St. *θυα, θανα, θνα*).

* Num. Dgsaa visse Tempora have særegent Mærkebogstav forved Endelsen, saasom fut. 1 *σ*, perf. 1 *κ* eller adspirat *φ, χ*.

*) Fra Præsens i 1ste Person er det i Conjugationslæren fundet bekvemtest at gaae ud, skjønt det dermed ikke er sagt, at dette Tempus altid i Sprogets Dannelse har været det ældste. Rimeligviis har endog i Græksen, som i andre It-sprog, det simpleste Præteritum (Aor. 2), som brugtes til Fortælling (det ældste Slags Foredrag), maastet endog i 3die Person (som i Hebraisken), været den første Form, hvori et Verbum fremtraadte. s. Ex. *τάμε* ell. *έταμε* (skar) af St. TAM, hvoraf siden udvidet Præs. *τάμνω, τέμνω* (skærer).

* 310. Ved Mærkebogstavet (308) adskilles samtlige græske Verba i følgende 3 Klasser:

a) Verba pura, hvis Endelse ω er reen (10), eller som til Mærkebogstav have en Vocal eller Diphthong, d. e. altsaa alle de, som endes paa $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\omicron}\omega$, $\acute{\iota}\omega$, $\acute{\upsilon}\omega$, eller $\acute{\alpha}\acute{\iota}\omega$, $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\omega$, $\acute{\omicron}\acute{\iota}\omega$, $\acute{\alpha}\acute{\upsilon}\omega$, $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\omega$, $\acute{\omicron}\acute{\upsilon}\omega$. Ex. γελᾶω, φιλέω, τίω, λύω, καίω, παιδεύω, ἀκούω.

Ann. 1. Af de rene Verba paa $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\omicron}\omega$, $\acute{\iota}\omega$, $\acute{\upsilon}\omega$, have's undertiden forlængede Former paa ημι, ημι, ωμι, ὕμι.

Ann. 2. Udskillige oprindelig rene Verba have i Præsens og Imperf. faaet Consonantindstød af ζ, σκ og ννυ (309) og kun de øvrige Tempora dannede af den rene Form. Ex. πελάω πελάζω. γνῶω γιγνώσκω. κερᾶω κεραννύω.

b) Verba liquida, hvis Mærkebogstav er et af de flydende λ, μ, ν, ρ, eller de Verba, som endes paa λω (udvidet λλω), μω (udv. μνω), νω og ρω (ofte med Stammens Vocal forlænget til Diphthong). Ex. βάλλω, νέμω, τέμνω, κρίνω, φαίνω (for φάνω), σπείρω (s. σπέρω).

c) Verba muta, hvis Mærkebogstav er et stumt Bogstav (21 b. 24), som altsaa endes paa

πω, βω, φω (πτω 309). Ex. βλέπω, λείβω, γράφω. τύπ-τω.

κω, γω, χω (κτω 309). Ex. πλέκω, λέγω, τρέχω. τίκ-τω.

τω, δω, θω. Ex. ἀνύτω, ἄδω, πλήθω.

samt paa ζω og σσω, att. ττω. Ex. ἄζω, πράσσω, att. πράττω. (egentlig Udvidelser enten af rene Stamformer, Ex. πελάω πελάζω, πλάω πλάσσω, att. ττω. eller af Stf. paa γω og δω, Ex. κράγω κράζω, φράδω φράζω, σφάγω σφάζω, att. σφάττω.) Endelig nogle faa paa ξω og ψω, Ex. ἀλέξω, ἔψω, (thi sædvanlig ere σ, ξ, ψ kun Futurets Mærkebogstaver).

Ann. Jonisk er undertiden i V. liqv. og muta Endelsen ω udvidet til $\acute{\epsilon}\omega$ (126). Ex. συμβαλέω for -λλω, μάχομαι sædv. μάχομαι.

311. Efter Accentuationen inddeles Verberne og i

1. verba barytona, som have Acut paa penultima (53).
Saadanne ere alle verba liquida og muta, samt pura undtagen de contracte. Ex. τέμνω, τύπτω, τίω.
2. v. circumflexa (περισπώμενα), hvis Endelse ω er contr. af $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\omicron}\omega$ (63). Ex. τιμῶ (af τιμάω), φιλῶ (af φιλέω), δηλῶ (af δηλόω).
3. verba paa $\mu\acute{\iota}$, det, naar de bestaae af to Stavelser, ere properispomena (undtagen Φημί og εἰμί); naar af flere, proparoxytona (61, b). Ex. εἶμι, (τλήμι, γρῶμι ubrug.) τίθημι, δίδωμι.

§. 27. Augmentet.

* 312. I alle tempora præterita tilfjendegives For-
tidsbegrebet ved et eget Eftertryk paa Verbets Begyndelse,
som kaldes Forøgelsen, augmentum, — i Imperf. og
Moristerne kun i Indicativen, i Perf. og Plusqvpf. gjen-
nem alle Modi. Denne Augmentering er to Slags:

* 313. A. Begynder Verbet med en Consonant,
da faae dets temp. præterita fortil Forøgelsen af en Stave-
velse, augmentum syllabicum, som i Imperf. og Moris-
terne af Indicativen er et blot ϵ , Ex. af λύω: ἔλυον, ἔλυσα,
p. ἐλύομην, ἐλύσαμην (307); men i Perf. Plusqvpf. og
Paulopostfut. har forved dette ϵ gjentaget Verbets første
Consonant, hvilket kaldes Reduplication (Dobbelaugment),
foran hvilken Plusqvpf. som oftest atter faaer et ϵ . Ex.
λέ-λυκα, ἔλε-λύκειν, P. λέ-λυμαι, ἔλε-λύμην, λε-λύσομαι.
Eignende Fordobling har Latinen i *pependi, cucurri, momordi*
(i gl. Lat. som i Græsk *eccurri, memordi*), *peperci, tetigi,*
ceccidi &c.

314. Men hvor Verbet begynder med et Dobbeltsogstav (23) eller med to Consonanter, vilde Reduplicationen i Grækernes Dren forvolde Misflang, i hvilket Tilfælde derfor Perf. og Plusqpf. blot fik det enkelte ξ til Augment. Gr. ψάλλω, ξ -ψαλλα, ξ -ψάλλειν. φθείρω, ξ -φθορα. σπιάω, ξ σπακα, men ιστημι af στάω, ξ στακα med spir. asper (jvf. 28). Dog naar den anden af de to Begyndelsesconsonanter er en liquida, bruges undertiden Fordoblingen. Gr. γράφω, γέ-γραφα. μνάομαι, μέ-μνημαι. βλάπτω, βέ-βλαμμαί. Rigel. foran πτ i πέπτωκα (af πτώ brug. πίπτω). Κτάομαι har ion. ξ κτημαι, vol. og att. κέκτημαι.

* 315. Gr Begyndelsesconsonanten adspirat, da bliver den i Reduplicationen tenuis, s. 79. Gr. φιλέω, πεφίληκα.

316. Begynder Verbet med ρ , da fordobles dette efter augm. syll. ξ (94) og redupliceres ikke i Perf. Gr. ῥάπτω, ἔρραπον, ἔρραφα, ἔρραφειν. (Dog har Hom. ῥερυπωμένος). — Ligeledes hos Hom. Ψf. ξ μ-μορα af μείρομαι, og ξ σ-συμαι af σύω. (i Perf. en Metathesis for ρ ε, με, σε, 93).

317. Istedetfor λε er Redupl. ει i λαμβάνω, hvoraf pf. ἔληφα, λαγχάνω pf. εἴληχα (stjont og λέλογχα), og λέγω (i Betyd. samler) pf. εἴλοχα, pass. εἴλεγμαι. — Ligesaa ει for με i εἴμαρμαι af μείρομαι. (Εἴρηκα kan ligesaa vel være af ἐρέω, hvoraf fut. ion. ἐρέω, att. ἐρῶ, som af ῥέω (figer), det heller ikke forekommer).

318. Imperf. af δύναμαι, βούλομαι og μέλλω have, især attisk, Augm. η for ε: ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἠμελλον (ligesom θέλω af θέλω ἠθέλον.) Ligeledes ἀπολαύω baade ἀπ-έλαυον og ἀπήλαυον (535).

319. Jonisk udelades, især hos Digterne, da Tempuset er kjendeligt af Endelsen, ofte Syllabaugm. ε; hos Hom. endog det dobbelte; og Augmentets Accent kommer da paa næste Stavelse. Gr. βῆ for ἔβη, βάλλον f. ἔβ. βλήσθαι, βλήεται (conj.), βλήμενος, δέγμενος, (jvf. 115). Rigel. att. baade χρῆν og ἐχρῆν.

320. Jon. og dor. Digtere forlænge for Metrumets Skyld Reduplicationens ε til ει. Gr. δέδια, δεΐδια (af δεΐω).

321. Plusquamperf. har ofte, selv i attisk Prosa, intet ϵ foran Reduplicationen. Ex. πεπόνθεσαν.

322. I det homeriske Sprog findes Redupl. undertiden i Aor. 2, ligesom i Perf. gjennem alle Modi; sjeldnere i Fut. 1 act. og med. Ex. λανθάνομαι (af λάθω) λελάθοντο, λελαθέσθαι. κάμνω κεκάμω. πείθω πέπειθον, πεπιθήσω. δέχομαι δεδέχομαι.

* 323. B. Begynder derimod Verbet med en Vocal, da bliver denne i alle tempora præterita forlænget (ligesom i Lat. ago ēgi, ēmo ēmi), hvilken Forlængelse, fordi dens Udtale medtager mere Tid, kaldes augmentum temporale. Saaledes forlænges

α til η , og $\alpha\iota$ til η . Ex. ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα. αἰτέω, ἤτεον.

$\alpha\upsilon$ til $\eta\upsilon$, naar der følger en Consonant. Ex. ἀνδάω, ἠνδαον.

ϵ til η , og i nogle B. til $\epsilon\iota$. Ex. ἐθέλω, ἠθελον, ἔχω, εἶχον.

$\epsilon\upsilon$ til $\eta\upsilon$, men oftest uforandret. Ex. εὐχομαι, ἠυχόμεην og εὐχ.

\omicron til ω , og $\omicron\iota$ til ω . Ex. ὀμιλέω, ὠμίληκα. οἰκέω, ὤκειον.

οἶομαι, ὠόμεην og ὤμην. Dog οἶ ofte uforandret.

ι og υ til langt ι og υ . Ex. ἴζω, ἴζον. ὕω, ὕον, ὕσα. Men

ἴδον forlænget εἶδον.

Lange Vocaler, samt Diphth. $\epsilon\iota$ og $\omicron\upsilon$, blive uforandrede.

(Kun εἰκάσω faaer undertiden η , og οἶδα i Plusq. ἤδειν af εἶδα).

324. Men har Begyndelsen α og $\alpha\upsilon$ Vocal efter sig, da faaer den ikke gjerne Augment. Ex. αἶω, αἶον. αὐαῖνω, αὐαινον. Undtag αἰδέω og αἰσσω, som faae η . — Og $\alpha\iota$ bliver, hvor Stamformen havde α , deraf til η , ikke til η . Ex. αἰρω af ἄρω a. 1 ἤρα.

325. Temporalaugmentet ω forstærkes ved syllab. ϵ i ὄραω og ἀν-οίγω (553). Ex. ἐώραον og ἀν-έωξα. pl. ἐώρακα, ἀν-έωγα. — Ligesaa Verbets Begyndelsesvocal ω i ὠρέω og ὠνέομαι. Ex. ἐώρουν, ἐώνημαι.

326. Oprindelig og ion. havde undertiden og syllab. ϵ forved en Vocal, hvilket da siden er beholdt i nogle Verba; foran α i

ἄδω og ἀνδάνω, ἐάνδανον, pf. 2 ἔαδα. ἀλίσκομαι, aor. 2 εἴλω, pf. εἶλωκα. ἄγνυμι (brøder) af ἄγω, aor. 1 ἔαξα, pf. 2 ἔαγα, aor. 2 p. εἶαγην. Ἵσαν ε hom. i ἔργω, ἔργον, pf. ἔεργμαι (sædv. contr. εἶργμαι). εἶρω, ἔεργμαι. εἶπον, ἔειπον (126).

327. Ogsaa bruges augm. syllab. i Perf. ἔολπα af ἔλω, ἔοργα (af ἔργω), og ἔοικα (af εἶκω), i hvis Plusquamperf. Temporalaugm. falder paa o: ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν. Og ligeledes i Imperf. ἐώρτασον af ἐορτάζω. — Men Perf. οἶδα (af εἶδω) uden Augm. (Plusqperf. s. 323 Slutn.)

328. Begyndte Verbet med spir. asper, da faldt samme paa Augmentet. Gr. ὀράω ἐώραον (325). ἄδω ἔαδα (326). αἰρέω, ἤρεθην.

329. Temporalaugmentet udelades ofte i den ioniske Dialekt, selv i Perf. Gr. οἴκew, οἴκεον, οἴκημαι. ἄπτω ἄμμαι. ἐργάζομαι ἐργασμαι (for εἶργ.)

* 330. Ogsaa af Temporalaugmentet findes (lige som af syllab. 313) i Perf. og Plusqperf. af endeel Verba en Reduplication, i det Verbets Forste Begyndelsesvocal α, ε, ο med paafølgende Consonant sættes foran Temporalaugmentet. Gr.

ἀγείρω (samlet) pf. for ἡγερκα redupl. ἀγ-ἡγερκα.

ἐγείρω (vækker) — ἡγερκα — ἐγ-ἡγερκα.

ἔρχομαι (af ελεῦθω) — ἦλυθα — ἐλ-ἦλυθα.

ὄμνυμι (af ὀμόω) — ὠμοκα — ὀμ-ὠμοκα.

Ligesaa ἀκούω, pf. 2 ἀκ-ήκοα. ἀλείφω, ἀλ-ἤλιφα, pass. ἀλήλιμμαι. ἐλάω, ἐλ-ἤλακα, ἐλήλαμαι. ὄζω (af ὄδω) pf. 2 ὄδ-ῶδα. ὄμνυμι (af ὄλω) pf. 2 ὄλ-ῶλα, (af ὀλέω) pf. 1 ὄλ-ῶλεκα. ὀρύσσω, ὀρ-ῶρυχα. οἴχομαι, οἴχ-ῶκα. Denne Reduplication kaldes vel den attiske, men bruges dog i alle Dialekter og selv i det gamle homeriske Sprog.

331. Anm. Ionisk skeer Fordoblingen ogsaa uden videre Temporalaugment. Gr. αἰρέω, ἄρ-αίρηκα. — Og Digterne ombytte for Metrum'ets Skyld undertiden de to første Stavelsers Quantitet. Gr. ἄρω, ἄρ-ηρα, ἡρ-αρα. ὄρω, ὄρ-ωρα, ὠρ-ορα.

332. Dgsaa i Aor. 2 bruges undertiden denne att. Reduplication, men (ligesom i 331) med den lange Vocal paa første Plads. Gr. ἄρω, ἤρ-αρον. Att. fun af ἄγω ἤγ-αρον.

Augm. i sammensatte Verba.

* 333. Et Verbet sammensat med en Præposition som beholder sin Bemærkelse, falder sædvanlig Augmentet ikke paa Præpositionen, men efter samme paa Verbet. Gr. κατα-βάλλω, κατ-έβαλον (103), κατα-βέβληκα. παρ-ακούω, παρ-ήκουον. — Ligledes indfydes efter εὐ og δυσ augm. temporale, men ikke augm. syllab. Gr. εὐ-εργετέω εὐ-ηργέτου, δυσ-αρεστέω δυσ-ηρέστου. (men εὐ-δοκιμέω ηὐ-δοκίμου, δυσ-τυχέω ἐδυστύχησα, ikke εὐ-εδοκ. ell. δυσ-ετύχ.) — Og προ med augm. syll. ε efter sig bliver ved Krasis til πρου (120). Gr. προέπεμψε προύπεμψε.

334. Dog faae nogle Composita, især naar de bruges som Simplicia uden særskilt Bemærkelse af Præpositionen, Augmentet foran samme. Gr. καθεύδω (sover) ἐκάθευδον (simplex εὐδω meest kun hos Digtere). ἐπίσταμαι (veed) ἠπιστάμην, ἀμφιέννυμι (iFlæder) ἠμφίεσμαι. Endstjønt Sprogbrugen dog og heri var vaflende og ingen ganske bestemt Regel derfor kan gives. Saaledes findes og καθηύδον. — I andre staaer Augmentet med endnu mere Eftertryk beggesteds tillige. Gr. ἀν-ορθόω ἠν-ώρθουν, ἀν-έχομαι ἠν-ειχόμεν, παρ-οινέω ἐπαρ-ώγουν.

335. Anm. Διαιτάω og διακονέω (af διαίτα og διάκονος) augmenteres undertiden i Midten, som om de vare sammensatte med Præpos. διά og begyndte med α. Gr. διήτων og ἐδιήτων, διηκόουν og ἐδιηκ.

§. 28. Conjugationændelser af Β. paa ω.

* 336. I. i Activo.

<i>Indicativ.</i>	Singularis.	Dualis.	Pluralis.
Præs. og Fut.	ω εις ει.	ομεν ετον ετον.	ομεν ετε ουσι*)
Impf. Aor. 2.	ον ες ε.	ομεν ετον έτην.	ομεν ετε ον *)
Perf. 1 § 2.	α ας ε.	αμεν ατον ατον.	αμεν ατε ασι*)
Aorist. 1.	α ας ε.	αμεν ατον άτην.	αμεν ατε αν *)
Plusqpf. 1 § 2	ειν εις ει.	ειμεν ειτον είτην.	ειμεν ειτε εισαν ion. εα εας εε (contr. ει ελλ. η). og εσαν.
	ι att. η ης ει ελλ. ειν. (contraherede).		

*) 3 plur. ουσι og ασι for οντι og αντι (88), dorisk οντι og αντι, Lat. unt og ant. 3 afledede Tempora affortet blot ον og αν.

3 hele Activ er 1ste Pers. dual. eens med 1ste plur. paa μεν (dor. μες).

Hovedtempora have 2 og 3 dual. lige, og 3 pl. paa (ντ)σι.
Afledede Temp. — — ulige, — — v. men
hos Hom. undertiden og 3 Pers. dual. paa τον.

337. Num. Af Perf. og Plusq. har 2 sing. enkelte Gange beholdt den gamle Endelse σθα. Gr. οιδας (οιδασθα) οϊσθα (123, 83).
ηδεας att. ηδης, ηδησθα.

* 338. Sing. Dual. Plur.

Conjunct. ω ης η. ομεν ητον ητον. ομεν ητε ωσι.
Ændelsen som i Hovedtemp. men med lange Vocaler istedet;
for Indicativens ο og ε. (Dog har Hom. for Versemaalets
Skyld undertiden fort Vocal. Gr. ἴομεν f. ἴωμεν, εἶδετε f. ἴδητε).

339. Num. For ω, ης, η, har det gamle Digtersprog undertiden ωμι, ησθα, ησι. Gr. ἴωμι, ἐπέλησθα, λάβησι.

* 340. Sing. Dual. Plur.

Optat. οιμι οισ οι. οιμεν οιτον οίτην. οιμεν οιτε οιεν.
V. contr. οίην, οίης, οίη. οίημεν οίητον οίήτην. οίημεν οίητε οιεν.
Fundes og, men sjelden, i fut. perf. og aor. 2 af V. Barytona.

Run Aor. 1 ai for oi, samt (af det æol. -εια) 2. ειας, 3. ειε, og 3 pl. ειαν.

Optativens Mærke er altsaa Diphthongerne i Endelsen.

* 341. Sing. Dual. Plur.

Imperativ. 2. ε, 3. έτω. ετων έτων. ετε έτωσαν og όντων

Aor. 1 ον άτω. ατον άτων. ατε άτωσαν og άντων.

* 342.

Infin. Præs. og Fut. ειν. Aor. 2. ειν. Aor. 1. αι. Perf. είναι.

Endelsen ειν oprindelig εν, (parox.) homerisk έμεναι eller αποφο-
peret έμεν. Aor. 2 ειν contr. af det ion. έειν (ell. έεν).

* 343.

Particip. Præs. og Fut. ων, ουσα, ον. Aor. 2. ών, οῦσα, όν

ορητ. Aor. ας (f. ανης 88) ασα, αν. Perf. ώς, νια, ός.

§ B. paa άω har Perf. part. ώς (f. αώς) att. i Fem. ῶσα.

Gr. έστώς, f. έστῶσα, n. έστώς (f. έσαός).

II. i Passivo og Medio.

* 344. *Indic.* Hovedtempora og *Conjunctivus.*

S. μαι σαι *) ται. D. μεθον σθον σθον P. μεθα σθε νται.

Ind. Afledede Temp. og *Optativus.*

S. μην σο *) το. D. μεθον σθον σθην. P. μεθα σθε ντο.

§ Hovedtemp. 2 og 3 Dual. lige, i afledede ulige (356).

Imperat. 2. σο, 3. σθω. σθον σθων. σθε σθωσαν og σθων.

i Aor. 1 m. αι άσθω. ασθον άσθων. ασθε άσθωσαν og
άσθων.

Infin. σθαι (i Perf. og Aor. 2 med. penultima betonet, 368).

Particip. μενος, η, ον, i Perf. μένος (parox.) hvilke Endel-
ser i perf. og plusq. søjes umiddelbar til Verbets Mærke:
bogstav (Gr. λέγμαι), men ellers i Indic. 1 Pers. samt 3
plur. faae forved sig ο, i de andre Pers. s. i Aor. 1 m. α.

i *Conj.* og *Opt.* de samme lange Vocaler og Diphthonger som i *Activo.* — i *Imperat.* og *Inf.* ε og i *Part.* ο (undt. i *Aor.* 1 med. α). Ex. *Α΄ο-μαι, Α΄ε-ται, Α΄ω-μαι, Α΄ε-σθαι, Α΄ο-μενος.* s. Tab. b.

* 345. *) 2den Persons sing. Endelser σαι og σο bruges blot i perf. og plusqpf. (samt i Verba paa μι), hvor de føies umiddelbar til Stammen. Ex. λέλ^ατσαι, ελέλ^ατσο. Men i de andre Tempora bortfaldt (ionisk 91) σ, og de tilbageblivende Endelser αι og ο bleve da (attisk og almindelig) contraherede med den forved σ gaaende, til Endelsen hørende, Vocal (dog ikke med Dptativens οι og αι). Saaledes er Endelsen af 2 Sing. i

Indic. og Imper. εσαι, εσο, ασο, Conj. ησαι, Dpt. οισο,
ionisk: ε-αι, ε-ο (ευ), α-ο, — η-αι, — οι-ο.
almind. contr. η(ατ.ει) ου, ω, — η. — οιο

Nogle B. (βούλομαι, οἴομαι, og fut. ὄψομαι) faae i Ind. 2 Pers. stedse ει, og kun i Conj. η. Ex. βούλει, ἐάν βούλη.

* 346. Hvor Activum i Endelsen havde τ, faaer Passivum i dets Sted σθ. Ex. Act. τον, την, τε, Pass. σθον, σθην, σθε. — Men da der i perf. og plusqpf. af Verba liquida og muta (510) kom en Consonant forved dette σθ (544), bortfaldt af disse 3 Consonanter σ (90). Ex. τετύφ-σθαι, τετύφθαι. Men i 3 plur. blev Haardheden af Consonanten forved νται og ντο undgaaet ved Omskrivning (ligesom i Latinen) med Verbets perf. particip. og 3 plur. af εἰμί (er) i Præs. og Imperf. Ex. τέτυφ-νται ved τετυμμένοι εἰσι, τέτυφ-ντο ved τετυμμένοι ἦσαν. Ligesaa i hele perf. Conj. og Dptat. ved præs. Conj. og Opt. af εἰμί s. Passivtabellen.

347. Ionisk bruges for νται og ντο, selv efter en Vocal, og i V. pura αται og ατο, (Ex. δεδαίαται s. δέδαινται, τυπτοίατο s. τύπτοιοντο), og altsaa i perf. og plusq. af V. impura ingen Omskrivning. Ex. τετύφεται τετύφατο. — Ligesaa bliver Endelsen οντο i impf. og aor. 2 ion. til έατο. Ex. έβούλοντο, έβουλέατο, έμηχανάοντο -νέατο (det foreg. α bortfalden); og i V. pura 3 plur. af Perf. og Plusqpf. paa ηνται og ηντο til έαται og έατο. Ex. ὄκνηνται οικόαται (af οικόω), έκτηνται έκτέαται (af κτάομαι).

348. Dual- og Pluralendelsen μεθον og μεθα hos Digterne ogsaa forlænget μεσθον og μεσθα.

* 349. I Optativ er Passivendelsen egentlig *ίμην, ιο, ιτο, ι* præs. fut. og aor. 2 m. med foregaaende *ο, ι* aor. 1 m. med *α, (οίμην* og *αίμην)*, men i perf. af rene Verba sammentruffen med den foregaaende Vocal (117, 118). Gr. af *τιμάω, τετιμηίμην, τετιμήμην, ήο, ήτο, ι* urene B. omstreven (346 Slutn.)

* 350. De passive Morister have ganske særegent samme Endelser som Verba paa *μι* af *εω* (kun med *η* overalt istedetfor *ε*), eller som Impf. af *είμι* (459), nemlig:

Ind. S. *ην ης η. D. ημεν ητον ήτην. P. ημεν ητε ησαν*
(hom. *εν*).

Conj. - (*έω*)*ω ής ή - ωμεν ήτον ήτον. - ωμεν ήτε ωσι.*

Opt. - *είην είης είη. - 1. pl. είητον είήτην. - είημεν είητε είεν.*
Ion. og att. sammentr. *είμεν, είτε.*

Imperat. *ηθι ήτω ητον ήτων ητε ήτωσαν.*

Inf. *ήναι* (hom. *ήμεναι*). Part. *είς* (f. *έντς*), *είσα, έν*, (88, 207).

Conjunctivets oprindelige *έω* i Vers ofte *είω*.

Med Tillæg af disse Endelser dannes nu Tempora af Stamformen. Men da samme ofte tillige lider adskillige Forandringer, saa ville disse nu blive fremsatte for hvert Tempus især.

§. 29. Temporum Dannelsen. *)

* 351. Ikke alle Arter af Verba have lige mange Tempora, og sjelden har noget Verbum mere end een af de to Former, som benævnes eensdan (306). Ja man vil neppe finde et eneste, hvoraf alle Tempusformer forekomme, (thi de nedenfor i Conjugationstabellerne fuldstændig gjennemførte staae blot som Paradigmer).

Dog fordi et Stammetempus mangler eller ikke forekommer, mangler derfor ikke altid (som i Latinen) de deraf

*) Med meest Nytte lærer Begynderen tilligemed Dannelsen af hvert Tempus strax dets Conjugation i alle Modi gjennem alle Tabellerne, efter i Forveien at have gjort sig dets Endelser bekendte af §. 28.

dannede Tempora, men disse følge i deres Dannelse Analogien af de øvrige Verba. Ex. ἀκούω har ikke fut. act. ἀκούσω, men dog aor. ἤκουσα. λείπω ikke perf. act. λέλειφα, men alligevel pf. pass. λέλειμμαι.

* 352. Udenfor Indicativen dannes Tempora af de samme i Indicativen blot ved Endelsens Forandring (§. 28), og det enkelte Augments Vortkastelse (312). Ligeledes de andre Personer altid af den 1ste. Man behøver altsaa i Almindelighed blot at mærke sig Dannelsen af 1ste Person i Indic. af hvert Tempus, saaledes som nu her følger.

Af Præsens

bruges sædvanlig kun een Form, som kan være:

* 353. i nogle Verba den simple Præsensform, bestaaende af den blotte Ordstamme (308) med Endelsen ω i Act., ομαι i Pass. og Med. Ex. λύ-ω λύ-ομαι, λέγ-ω, γράφ-ω, βούλ-ομαι. — Hertil kan man og regne de B. der ere dannede af andre Taledele, som Stamme, med Endelserne áω, éω, óω, εύω, áζω; ίζω, ύνω. Ex. af Subst. πλοῦτος (Rigdom) πλυτέω (er rig), πλυτίζω (gjør rig). af Adj. δῆλος (aaenbar) δηλώω (gjør aab.)

* 354. i andre den udvidede Præsensform (309), hvis Stamme har faaet enten forlænget Vocal (saas. a forlænget til αι ell. η, ε og ι til ει, υ til ευ), eller et Indskud efter sig (310), undertiden begge Dele, og Reduplication af Verbets første Conson. med ι foran Verbet. Ex. αἴρω, τήκω, λείπω, ρθείρω, φεύγω, (af St. αρ, τακ, λιπ, φτες, φυγ). τύπ-τω, τέμ-νω, ἀγ-νύω, ἀμαρτ-άνω, εύρ-ίσκω (for τύπω, τέμω, ἄγω, ιμάρτω, εύρω). γαίρω, βαίνω (s. Φάνω, βάω). δι-δρά-σκω, υ-μνή-σκω (af δράω, μνάω).

* 355. Kun sjelden have *B.* med udvidet Præsensform beholdt Stamformen tillige, saasom ἐλάυνω og saae ἐλάω, γηράσκω og γηράω, θιγγάνω og θίγω, κελεύω og κέλομαι. Men da de fleste Tempora i udvidede *B.* dannes af Stamformen (353), maa en saadan, selv hvor den ikke er brugelig, for Etymologiens Skyld antages, og kaldes da Verbets Thema. Ex. λείπω, Th. λίπ-ω, hvs. aor. 2 ἔλιπον. βαίρω, Th. βάω, hvs. fut. βήσομαι.

* 356. Stamformens Vocal har ofte faaet en anden Omlyd baade i Dialekterne og i visse Tempora, saas. for ε ion. og i Aor. 2 α, og i Perf. ο. Ex. τρέπω, ion. τράπω, aor. 2. ἔτραπον, pf. τέτροφα. τέμνω, ἔταμον, τέτομα. Ligeledes i Udvidelser, Ex. τέκω τίκτω, θνάω θνήσκω.

* 357. Imperfectum

dannes af den brugelige (simple eller udvidede) Præsensform blot ved Forandring af Endelsen ω til ον i Act. ομαι til όμην i Pass. og Med. (307), med behørigt Augment foran (§. 27). Ex. λύω ἔλυον, λύομαι ἐλύόμην, λείπω ἔλειπον, ἔλειπόμην. τύπτω ἔτυπτον. αἰρέω ἤρεον, ἤρεόμην.

* 358. Udenfor Indicativen er Impf. ikke forskjelligt fra Præsens, fordi Endelsen er den samme og Augmentet bortkastet, (ligesom de og i Latinen ere eens i Inf. og Particip.)

Om det ion. Impf. παα εσκον og εσχόμην s. nedensf. 367.

* 359. Aoristus 2 (secundus) act. & med.

forekommer kun i endeel af de Verba, hvis brugelige Præsensform var den udvidede (354), og dannes da af den ubrugelige og Fortere Stamform (355) ved samme Endelser og Augment, som Imperfectet af den brugelige (357). Ex.

Præs.	Imperf.	Stamform	Aor. 2 act.	Aor. 2 med.
λείπω	ἔλειπον	(λίπω)	ἔλιπον	ἐλιπόμην
φεύγω	ἔφευγον	(φύγω)	ἔφυγον	ἐφυγόμην
εὐρίσχω	εὐρίσκον	(εὔρω)	εὔρον	εὐρόμην
λαμβάνω	ἐλάμβανον	(λάβω)	ἔλαβον	ἐλαβόμην
αἰρέω	ἤρουν (εν)	(ἔλω)	εἶλον	εἰλόμην.

Saaledes er i Aor. 2 den brugelige Form *ει* forfattet til *ι*, eller, naar det kom af *ε*, ligesom dette (336) til *α*, Gr. κτείνω af κτένω, ἔκτανον. Fremdeles *ευ* til *υ*, *αι* og *η* til *α* (334); og hvad der var indskudt efter Marksbogstavet (309, 354) er bortfalden.

360. Derimod fattes aor. 2 act. og med., og bruges kun aor. 1,

a) i de *Β*. med blot simpel Præsensform (355), hvor aor. 2 ikke kunde blive forskjellig fra Imperf., eller saae Omlyd (356). Gr. λύω, imperf. ἔλυον, a. 1 ἔλυσα. λέγω, ἔλεγον, ἔλεξα.

b) i *V*. pura (353) undtagen nogle saa paa *έω*, hvor aor. 2 dannedes af en Stf. paa ureent *ω*. Gr. κτυπέω, (af κτύπω) ἔκτυπον. Ligeledes savnes a. 2 i de paa *ίζω*, *ύνω* o. fl. som *ει* have anden Stf.

c) selv i nogle *Β*. med forlænget Vocal, især paa *νω* og *ρω* (310, b), endstjønt de dog havde fortere Stf. og deraf aor. 2 pass. paa *ην*. Gr. φαίνω, σπείρω, a. 2 p. ἐφάνην, ἐσπάρην, i act. kun a. 1 ἔφηναι, ἔσπειρα.

361. Nogle *Β*. have begge Morister, dog ikke gjerne lige meget eller ligedan brugte (306). Gr. πέρθω a. 1 ἔπερσα og 2 ἔπεραθον (95). λείπω, ἔλιπον, først senere a. 1 ἔλειψα. derimod ἀγγέλλω a. 1 ἠγγείλα, kun hos Digterne 2 ἠγγελον. βαίνω (τρασ der) a. 2 ἔβην traadde, a. 1 ἔβησα Iod træde.

362. I adskillige *Β*. paa *ω* (udvidede af Stf. paa *άω*, *όω*, *ύω*) er aor. 2 dannet af Formen paa *μι* (s. ned. 450 c.) Gr. βαίνω, (af βάω, βῆμι) ἔβην. βιόω, (af βίωμι) ἐβίον. γινώσκω, (af γνώω, γνώμι) ἔγνων. φύω (Φῦμι) ἔφυν.

363. Da Aor. 2 maaskee slet ikke er dannet af noget forud eksisterende Præsens (s. Anm. nederst paa S. 86), saa gives der adskillige Aoristi 2di, hvortil der selv af Stamformen ikke har dan-

net sig noget brugeligt Præsens, hvis Mangel derfor erstattes ved et andet Verbum af samme Bemærkelse. Saadanne ere εἶδον og ἴδον (saae). For præs. εἶδω (video) bruges ὄραω (seer). εἶπον og α. 1 εἶπα (sagde). — ἔπω (Subst. ἔπος) — φημί, λέγω. ἤλυθον og ἤλθον (kom). — ἐλεύθω, ἔλθω — ἔρχομαι. εἶλον (tog). — ἔλω — αἰρέω. ἔδραμον (løb). — δρέμω (356) — τρέχω. ἔφαγον (aad, spiste). — φάγω — ἐσθίω. ἤνεγκον og 1. -κα (førte). — ἐνέκω, -γκω — φέρω.

Anm. εἶπον beholder sit Augment εἰ ogsaa udenfor Indic.

364. Undertiden ere 1ste og 2den Morists Endelser forvekslede, saa at f. Ex. εἶπον ogsaa med 1ste Aor. Endelse hedder εἶπα (363), og omvendt aor. 1 ἤνεγκα ogsaa ἤνεγκον. Ligesaa har aor. 2 ἐπεσον, for ἐπεσα (af πέτω, brug. πίπτω) altid 1st aor. 1mi Mærkebogstav σ faaet aor. 2di Endelse on. Saaledes og hos Hom. ἔξου (af ἴκω, brug. ἰκνέομαι), og 3 Pers. med. δύσετο, ἐβήσετο (af δύω og βάω, brug. βαίνω).

365. Hertil kunne og henføres de homeriske Imperativer med σ foran aor. 2 Endelse: οἶσε (af οἶω brug. φέρω), ἄξετε plur. (af ἄγω), og i Med. δύσεο, βήσεο, λέξεο ell. λέξο, ὄρσεο ell. ὄρσο, og δέξο (af δύω, βαίνω, λέγω, ὄρω, δέχομαι), hvilket andre ansee for fut. imperat. men som ellers ikke forekommer.

366. Om den homeriske Reduplication i Aor. 2. f. ovenf. 322 og 332. Ex. πλήσσω (Stf. πλήγω) πέπληγον. Φράζω (Φράδω) πέφραδον. λαμβάνω (λάβω) α. 2 inf. m. λελαβέσθαι.

367. Baade af Imperf. og Aor. 2 gives der en ionisk Form γαα εσκον i act. og εσκόμην i med. meest uden Augment, som har iterativ eller frequentativ Betydning, d. e. tilkjendegiver en jevnlig Gjentagelse af Handlingen, saavel den vedvarende (i impf.) som den momentane (i aor. 2). Ex. Homer siger, at Penelope opløste bestandig (ἀλύεσκε) om Matten, hvad hun havde vævet om Dagen. Og Herodot 4, 130: at Perserne, saa ofte nogle Faar bleve tilbage, hvergang toge dem (λάβεσκον οἱ Πέρσαι); hvortilmod ἀνέλυε og ἔλαβον blot vilde have betydet opløste, toge. — (Homer har og φάνεσκε intransf. for a. 2 pass. ἐφάνη). — En lignende Form har

Som. paa *ασκον*, (som af et Præsens paa *άω*), og paa *σασκον*, dannet af aor. 1 paa *σα* (sml. 364). Gr. *ρίπτασκον* af *ρίπτω*, fastede bestandig. *σπείσασκον*, af *σπένδω*, a. 1 *ἔσπεισα*, ofrede sædvanlig.

* 368. Aor. 2 har samme Endelser, som impf. (359), altsaa udenfor Indicativen som præsens, dog med den Forskjel, at Endelsen i aor. 2 inf. act. og med. samt imper. med. og part. act. er accentueret (342, 343). Gr. af *τύπτω*

præs. inf. a. *τύπτειν*, p. *τύπτεσθαι*. part. a. *τύπτων*, *υσα*, *ον*.
 aor. 2 — *τυπεῖν*, — *τυπέσθαι*. — — *τυπών*, *ῥσα*, *όν*.
 Sigel. præs. imperat. m. *τύπτου*, aor. 2 *τυπού*, dog paroxyf. naar en Præpos. heftes foran. Gr. *ἐπιλάθου*.

369. Num. Ogsaa de fem Imperativer *εἰπέ*, *ἔλθέ*, *εὐρέ*, *ἰδέ*, *λαβέ* blive fordetmeste oxytonerede. Men ere de sammensatte med en Præposition, falder Accenten paa samme. Gr. *ἔξελεθε*.

* 370. Da den passivformede aor. 2 paa *όμην* oftere har reflexiv eller activ, end reen passiv Bemærkelse, saa henføres den under Medium, hvorimod der for det passive Begreb bruges en særegen aor. 2 Form paa *ην*, ligeledes dannet af den kortere Stamform. s. nedensf. 418. Gr. *φαίνω* (af *φάνω*) *ἐφάνην*. *κρύπτω* (af *κρύβω*) *ἐκρύβην*.

* 371. Futurum (1) act. og med.

har i de Verba pura og muta, hvis brugelige Præsens ikke var udvidet ved Indskud (det Modsatte s. 377), dannet sig af samme blot ved at indskyde et *σ* forved Endelserne *ω* og *ομαι*. Gr. *λύω*: f. *λύσω* act. *λύσομαι* med. hvorhos maa mærkes, at

* 372. i V. muta forenes med Futurmærket *σ* et foregaaende Læbebogstav til *ψ*, et Ganebogstav til *ξ*, men et Tungebogstav bortfalder (83). Gr. *βλέπω* *βλέψω*. *γράφω*

γράφω. λέγω λέξω. πλήθω πλή-σω. ὄνειδιζω -δίσω. Og gaaer der *v* foran Tungebogstavet, forholdes dermed efter 88. Gr. σπένδω, (σπένδσω) σπείσω. πάσχω, (αφ πένθω) πείσομαι.

* 373. i V. pura forlænges gjerne foran Futurets *σ* α til η. Gr. τιμάω τιμήσω, βοάω βοήσομαι. Men næst efter et ε, ι, ρ til langt α. Gr. εάω εάσω, μειδιάω -ιάσω, Φωράω -ράσω. og ligel. ἀκροάομαι. Kun χράω har χρήσω.

ε til η. Gr. φιλέω, φιλήσω. Men til ευ (af εF, 35, 12) i de sex B. χέω, πνέω, πλέω, θέω, νέω, ῥέω. fut. χεύσω, πνεύσω, de øvrige med. -εύσομαι.

ο til ω, ἰ til ἰ, ῦ til ῦ. Gr. δηλόω -ώσω, τίω τίσω, λύω λύσω.

Dog i adskillige beholdes den forte Vocal. Gr. γελάω -άσομαι, καλέω καλέσω, ἐμέω ἐμέσω, ἄρόω ἄρόσω. I andre vakler deri Brug. Gr. αἰνέω -έσω og (hom.) ἦσω. — Diphthongerne blive uforandrede, undtagen at καίω og κλαίω have -άσω (af κάω, κλάω, digammerede -άFω 35).

374. Anm. 1. Af de rene B. udfaldt undertiden (ionisk) Futurmærket σ, dog meest kun efter forte α, ε, ο, som da attisk contract heredes med Endelsens paafølgende Vocal. Gr. χεύσω hom. χεύω (91). ἐρύουσι 3 pl. hom. — καλέω, f. καλέσω, καλῶ, med. καλοῦμαι. τελέω f. ion. τελέω, att. τελῶ. ἐρέω ἐρῶ (317). ἀμφιέννυμι (af -έω) ἀμφιέσω og ἀμφιῶ. ὄλλυμι (ὀλέω) ὀλέσω og ὀλῶ, m. ὀλοῦμαι. ἐλάω f. ἐλῶ. βιβάω, βιβῶ. σκεδάννυμι (-δάω) -δάσω og -δῶ. τελειώω τελειοῦμαι. ὀμνυμι (ὀμῶω) ὀμοῦμαι.

375. Anm. 2. Verba paa ζω, σσω att. ττω danne Futurum

enten paa ζω (af Est. paa γω og χω, som og er kjendelig i Nomina). Gr. σφάζω ell. σφάττω, f. -άξω (af σφάγω hvs. Subst. σφαγή). πράσσω att. ττώ, f. -ξω (af πράγω S. πράγμα). τεναίω og -χω, f. ξω.

eller paa *σω* (af *Ἔφ.* paa *δω, τω* eller *τεεντ ω*). *Ἔφ.* *φράζω* f. *φράσω* (af *φράδω, aor. 2 ἔφραδον*). *λίσσομαι, λίσομαι* (af *λίτομαι*). *κτίζω, -ίσω* (af *κτίω, Part. κτίμενος*). *πλάσσω πλάσω* (af *πλάω*). *σώζω, σώσω* (af *σαόω hom.*)

eller paa *γζω* (af *Ἔφ.* paa *γγω*). *Ἔφ.* *πλάζω πλάγξω, κλάζω -άγξω, σαλπίζω -ίγξω* (ligesom *Nomina πλαγκτός, κλαγγή σαλπίζξ*).

Dog vakler heri undertiden *Brugen*. *Ἔφ.* *ἀρπάζω* f. *άσω* og *-άξω. κομίζω, -ίσω, dor. ίζω. σαλπίζω hos Silbigere ogsaa -ίσω.*

376. *Ann.* 3. *Men W.* paa *ίζω* med *Fut.* paa *ίσω* danne dette og undertiden *att.* (som af *ιέω*) paa *ιῶ* og *ιουῖμαι* (*ion. ιευμαι*), ligesom i 374. *Ἔφ.* *κομίζω. -ίσω, att. κομιῶ* og *κομιουῖμαι. τειχίζω, fut. 3 Pers. τειχιεῖ. Inf. τειχιεῖν. βαδίζω, βαδιεῖται. ἀγωνίζομαι, ἀγωνιεῖσθαι.*

* 377. *Men* var af *V.* *pura* og *muta* den brugelige *Præsensform* (*modf. 371*) *udvidet* ved *Indskud* efter *Mærke*; *bogstavet*, da dannedes *Futuret* af *Stamformen*, undertiden med *forlænget Vocal*. *Ἔφ.* *τίκτω* (af *τέκω*) *τέξω* og *τέξομαι. ἐννύω* (af *ἔω*) *ἔσω. δάκνω* (*δάκω, δήκω*) *δήξομαι. λανθάνω* (*λάθω, λήθω*) *λήσω*. — Og var nu denne *Stamform* *reen*, da *forlængedes* dens *Mærkevocal* efter 373. *Ἔφ.* *βαίνω* (af *βάω*) *βήσομαι. μιμνήσκω* (*μνάω*) *μνήσω. διδράσκω* (*δράω*) *δράσομαι. Var* den *derimod ureen*, *udvidedes* den *ofte først* med *reen* *Endelse* *άω* eller *έω* (ligesom i 378). *Ἔφ.* *ἀμαρτάνω* (af *ἀμάστω, -τάω*) *ἀμαρτήσω. μανθάνω* (*μάθω, μαθέω*) *μαθήσομαι. εύρίσκω* (*εύρω, εύρέω*) *εύρήσω.*

378. *Ofte* er *Futuret* dannet af et *ubrugeligt Præsens* med *reen* *Endelse* *έω*, hvorefter der og *virkelig findes* *Levninger* i den *ioniske Dialekt* (310, c. *Ann.*) *Ἔφ.* *βόσκω, βοσκήσω* (af *βοσκέω*). *ἐθέλω, -λήσω* (af *-λέω*). *βούλομαι, βελήσομαι. δέω* og *δέομαι*, (af *δέεω*) *δεήσω* og *δεήσομαι. ἔξομαι, (af ἐδέομαι) ἔδοῦμαι. οἶχομαι, (ion. οἰχέομαι) οἰχήσομαι. μάχομαι, (ion. μαχέομαι) μαχέσομαι, att. μαχοῦμαι (374). κλαίω, κλαιήσω.*

379. Undertiden har Fut. endog beholdt sit Mærkebogstav σ og dog tillige efter samme tiltaget Endelsen $\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$ (ion. for $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\mu\alpha\iota$, 91), att. contr. $\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$ (dor. $\epsilon\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$), ligesom i 374, 376, 380. Gr. $\pi\acute{\iota}\pi\tau\omega$ (synf. f. $\pi\acute{\iota}\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$ af $\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$) f. ion. $\pi\epsilon\sigma\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$, att. $\pi\epsilon\sigma\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$. $\kappa\lambda\alpha\acute{\iota}\omega$, $\kappa\lambda\alpha\acute{\upsilon}\sigma\sigma\mu\alpha\iota$ og $\kappa\lambda\alpha\upsilon\sigma\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$. $\pi\acute{\nu}\acute{\iota}\gamma\omega$, $\pi\acute{\nu}\acute{\iota}\xi\sigma\sigma\mu\alpha\iota$ og $-\xi\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$. $\beta\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ (377) $\beta\acute{\eta}\sigma\sigma\mu\alpha\iota$ og dor. $\beta\alpha\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$. — Dgsaa i Act. dor. $\tau\upsilon\psi\tilde{\omega}$, $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\epsilon\acute{\iota}$, for $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$.

380. Men i V. liqvida. dannes Fut. act. og med. af den forreste Stamform, der da ionisk blot udvidedes ved den rene Endelse $\acute{\epsilon}\omega$ og $\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$, uden mellemkommende Futur: mærke σ (91), men attisk og sædvanlig contraheret til $\tilde{\omega}$ og $\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$ (ion. og dor. $\epsilon\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$). Gr.

$\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ (Stf. $\beta\acute{\alpha}\lambda\omega$) fut. ion. $\beta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega$, att. contr. $\beta\alpha\lambda\tilde{\omega}$, $\beta\alpha\lambda\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$
 $\tau\acute{\epsilon}\mu\upsilon\omega$ (— $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$) — $\tau\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega$ — $\tau\epsilon\mu\tilde{\omega}$, $\tau\epsilon\mu\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$
 $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ (— $\phi\acute{\alpha}\nu\omega$) — $\phi\alpha\acute{\nu}\acute{\epsilon}\omega$ — $\phi\alpha\acute{\nu}\tilde{\omega}$, $\phi\alpha\acute{\nu}\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$
 $\sigma\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ (— $\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$) — $\sigma\pi\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega$ — $\sigma\pi\epsilon\rho\tilde{\omega}$, $-\rho\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$.

Ligel. $\varsigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$, $\varsigma\acute{\epsilon}\lambda\tilde{\omega}$. $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\mu\epsilon\tilde{\nu}\tilde{\omega}$. $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\nu\epsilon\mu\tilde{\omega}$. $\alpha\acute{\iota}\rho\omega$, $\acute{\alpha}\rho\tilde{\omega}$.

Dette ion. og contracte Futur er saaledes det samme, som i No. 374 og 376 fandt Sted ved adskillige andre Verba, thiønt det af ældre Grammatikere er kaldet Fut. 2dum og opstilt som saadant i det atavindelige Paradigma (ventelig for at have ogsaa i Act. og Med. en Form, som kunde svare mod Fut. 2 pass. paa $\acute{\eta}\sigma\sigma\mu\alpha\iota$ hvorom s. nedenf. 385).

381. Num. 1. I nogle saa V. liqvida paa $\lambda\omega$ og $\rho\omega$ have en ældre æolisk Futurform med indskudt σ ligesom i V. muta (571). Gr. $\kappa\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\lambda\sigma\omega$, $\acute{\alpha}\rho\omega$ $\acute{\alpha}\rho\sigma\omega$, $\acute{\omicron}\rho\upsilon\mu\iota$ (af $\acute{\omicron}\rho\omega$) $\acute{\omicron}\rho\sigma\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\rho\sigma\omega$. En anden Sag er det med $\phi\theta\acute{\alpha}\nu\omega$, der af Stf. $\phi\theta\acute{\alpha}\omega$ altid har f. $\phi\theta\acute{\alpha}\sigma\omega$.

382. Num. 2. Af $\pi\acute{\iota}\nu\omega$ ($\pi\acute{\iota}\omega$, $\pi\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$) hedder Fut. $\pi\acute{\iota}\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$ allez rede hos Hom. $\pi\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$. Ligel. har $\acute{\epsilon}\sigma\theta\acute{\iota}\omega$ (af $\acute{\epsilon}\theta\omega$) $\acute{\epsilon}\theta\sigma\mu\alpha\iota$ for $\acute{\epsilon}\theta\sigma\tilde{\upsilon}\mu\alpha\iota$ (578), og senere $\phi\acute{\alpha}\gamma\sigma\mu\alpha\iota$ (af Stf. $\phi\acute{\alpha}\gamma\omega$). Eignende ere hos Hom. Præsentia $\beta\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$ ell. $\beta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$ og $\nu\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$ med Futur: betydning.

383. Mogle faa Futura have (ligesom aor. 2 s. 363) ingen brugelig Præsensform, og henføres derfor til et andet Verbum af samme Bemærkelse, saasom οἶσω (af ἔσθ. οἶω) til φέρω. ὄψομαι (af ὄπω, ὄπτω) til ὄράω. ἐλεύσομαι (af ἐλεύθω) til ἔρχομαι (363). πείσομαι (af πένθω 88) til πάσχω. δραμούμαι (af δράμω 380) til τρέχω (s. 365). ἐρέω, ἐρῶ (374) til εἶπον (363).

384. En Mængde active Verba paa ω have slet intet fut. act. men kun Futurets Medialform paa σομαι eller οὔμαι i Activofuturis tets Bemærkelse (liig Lat. perf. i audeo, ausus sum, gaudeo, gavisus sum). Saadanne ere:

ἀκούω, ἀκούσομαι, hører.	λαγχάνω, λήξομαι, faaer ved Lod.
ἀπολαύω, -αύσομαι, nyder.	λαμβάνω, λήψομαι (377), tager.
βιόω, βιώσομαι, lever.	μανθάνω, μαθήσομαι (377), lærer.
γηράω og -άσκω, -άσομαι, alder.	δαρδάνω, δαρδήσομαι, sover.
γιγνώσκω (γνώω) γνώσομαι, kjen-	ᾠνυμι, ὁμῶμαι (374), sværger.
der.	ὄράω, ὄψομαι (385), ser.
δάκνω (377) δήξομαι, bider.	οιμῶζω, οἰμῶξομαι, hylter.
δεῖδω, δείσομαι, frygter.	παίζω, παίζομαι, leger.
διδράσκω, δράσομαι, flygter.	πάσχω, πείσομαι (385), lider.
θνήσκω, θανῶμαι (380), døer.	πίπτω, πεσῶμαι (379), falder.
θρόσκω og θορέω (metath. af θορ	πνίγω, -ίξομαι, kvæler.
og θρο) θορθῶμαι (374), springer.	σκάπτω, -ώφομαι, stjælder.
θηρεύω, -εύσομαι, jager.	τρέχω, θρέξομαι (79) og δραμῶμαι
θέω, νέω, πλέω, ῥέω, -εύσομαι 373.	(383), løber.
løber, svømmer, seiler, flyder.	πρώγω, -ώξομαι, gnaver.
κάμνω, καμῶμαι, bliver træt.	φεύγω, Φεύξομαι, flyer.

Endeel andre have begge Futurformer, baade den active, og den mediale i activ eller neutral Bemærkelse. Ex. ἀγνοέω, f. -ήσω og -ήσομαι. ligel. ἄδω, ἀμαρτάνω (377), ἀπαντάω, βαδίζω (f. m. βαδιοῦμαι 376), βοάω, γελάω, διώκω, θαυμάζω, θηράω, κλαίω (378, 379), πηδάω, ποθέω, σιγάω, τίκτω (377), χωρέω.

Anm. Dgsaa have Fut. med. redupliceret, ligesom paulopostfut. (127), i κερράζομαι af κράζω (373) og τεθνήξομαι (af θνήσκω), uidentivt dannede af Verff. med Præs. Bemærk. κέκραγα og τέθνηκα (304).

* 385. Fut. med. bruges vel undertiden passivt; men da det som oftest faaer activ eller reflexiv Betydning (s. 384), er det passive Futurbegreb gjerne udtrykt ved Formerne paa -θήσομαι og -ήσομαι, (ligesom de passive Aoristier ved Formerne paa θην og ην) hvorom s. nedenf. 418. Ex. ἀκούω hører, ἀκούσομαι skal høre, ἀκουσθήσομαι skal høres.

* 386. Aoristus 1 (primus) act. og med.

Har samme Mærkebogstav og forudgaaende Forandringer som fut. 1, og kan derfor, naar dette endtes paa σω (ξω, ψω) og σομαι (ξομαι, ψομαι), d. e. i V. pura og muta (371), dannes deraf, blot ved efter Mærkebogstavet σ at forandre Endelsen i Act. til α, i Med. til άμην, samt foran Verbet antage det behørigte Augment (§. 27). Ex. af λύω: λύσω ἔλυσα, λύσομαι ἐλυσάμην. ἄγω, f. ἄξω, aor. ἦξα, ἦξάμην. τύπτω, τύπω (372), ἔτυψα, ἐτυψάμην. τιμάω, τιμήσω (373), ἐτίμησα. μιμνήσκω, μνήσω (377), ἔμνησα.

387. Num. 1. Selv hvor fut. act. ikke bruges (384), havees dog ofte aor. 1 act., dannet af den Form, som hiint efter Reglen skulde have (351). Ex. ἀκούω, ἀκύσομαι, ἤκουσα. ὄμνυμι ὀμοῦμαι (374), ὤμοσα. — Hvor aor. 2 er brugelig, forekommer sjelden aor. 1 (360, 361). Derimod i V. pura er denne næsten ene brugt (360 b.)

388. Num. 2. J B. paa εύω, eller de paa έω som udvides til εύω (373), bortfalder undertiden hos Homer (ventelig som i daglig Tale) Aoristmærket σ (jvfr. 374). Ex. σεύω ἔσσευα. ἀλεύω og ἀλέομαι, ἀλευάμην og ἀλεάμην. χέω f. χεύσω, ἔχεα og ἔχευα. Ligeledes har καίω (af κάω) ἔκηα og ἔκεια hos Hom.

* 389. Men i V. liquida dannedes aor. 1, ligesom Futuret (380), af den korte Stamform uden Indskud af noget σ, ved at føie Endelsen α i act. og άμην i med. til Stammen, men tillige forlænge dens Vocal

a til *η*, eller undertiden (paa dorisk *Ἥις*) til *ᾶ*. Gr. *πᾶλλω* f. *παλῶ*, aor. *ἔψηλα*. *σημαίνω*, -*ανῶ*, *ἐσήμηνα* og -*μᾶνα*, *καθαίρω*, -*αρῶ*, *ἐκάθηρα* (ogs. -*ᾶρα*). Rigtigst uden *ι* subscr. fordi det kommer af *Ἐταυοc*. *α*, ikke af *αι*.
s til *ει*. Gr. *στέλλω*, f. *στελῶ*, a. 1 *ἔστειλα*. *νέμω* *ἔνειμα*. *μένω* *ἔμεινα*. *σπείρω* (af *Ἐτf*. *σπέρω*) *ἔσπειρα*.
ι, *υ*, til langt *ι*, *υ*. Gr. *κρίνω*, *κρινῶ*, *ἔκρινα*. *ἀμύνω* *ἤμυνα*.

390. Anm. 1. Nogle paa *λω* og *ρω* have i det gamle Digtersprog, ligesom Fut. (381) ogsaa Aor. 1 dannet ved *σ*. Gr. *κέλλω*, *ἔκελσα*. *κείρω*, *ἔκερσα*. *ἄρω* *ἤρσα*.

391. Anm. 2. De V. liquida, som have aor. 2 act. og med. have ikke gjerne aor. 1, uden i Pass. og omvendt de, som have aor. 1, som oftest ikke a. 2, uden i Pass. Gr. *τέμνω*, *ἔταμον*, ingen a. 1, uden pass. *ἐτμήθην*. *βάλλω*, *ἔβαλον*, *ἔβλήθην*. *φαίνω*, *ἔφηνα*, ingen a. 2 uden p. *ἐφάνην*. *σπείρω*, *ἔσπειρα*, *ἔσπάρην* (360, c).

392. De ubrugelige Stamformer *ἔπω* og *ἐνέγκω* brug. *φέρω*, (363) danne deres aor. 1 allevegne blot ved Endelsen, uden *σ* (364): *εἶπα* og *ἤνεγκα*, ion. *ἤνεικα*.

393. De tre *Ἐτff*. *έω*, *δέω*, *δύω*, brug. *ἴημι*, *τίθημι*, *δίδωμι*, have i Aor. 1 istedetfor *σ* Perfectmærket *κ*: *ἦκα*, *ἔθηκα*, *ἔδωκα*.

* 394. Da den passivformede Aor. 1 paa *άμην* næsten altid *) har reflexiv eller activ Bemærkelse, og desaaarsag (ligesom aor. 2 paa *όμην*, 370) henføres under Medium, saa har Sproget til at udtrykke det egentlige Passivbegreb af *Ἄορις*ten en egen Form for aor. 1 paa *θην*, ligesom for Aor. 2 paa *ην*, hvorom nærmere nedensfor 418. Gr. *παύω* lader ophøre, standse (transit.) a. 1 m. *ἐπανσάμην* ophørte, standse (intrans.) a. 1 p. *ἐπαύθην* ell. *ἐπαύσθην* blev standset.

*) Nogle saa Gange bruges hos Digterne a. 1 m. paa *άμην* passivt.

* 395. Perfectum og Plusqpf. Activi

abskille sig kun i Indicativo, og det ved Endelserne (336). Men de have hver tvende Former, som fornemmelig adskilles ved Mærkebogstavet, der kun er særegent for perf. og plusp. 1 (306).

396. *Utm.* Sædvanlig er kun den ene af disse Former brugelig (306). Begge forekomme de fornemmelig kun i de *V.* som foruden deres transitiv Betydning ogsaa kunne faae en intransitiv, for hvilken da perf. 2 er den almindeligste og det i Præsens Betydning (s. 304 og 305). Ex. πείθω overtaler, pf. 1 πέπεικα har overtalt, pf. 2 πέποιδα er overtalt α : stoler paa.

* 397. Den 1ste eller stærkere markerede Form, Perf. 1 og Plusqpf. 1, dannes af samme Præsensform, som Fut. 1 (371, 377), — i *V.* liqv. af Stamformen — ved at forandre Endelsen ω , i Perf. til α , i Plusq. til $\epsilon\iota\nu$, og foran samme indskyde Bogstavet κ , — foran hvilket da, som forved σ i Fut. Vocalen gjerne forlængedes (373), og Tungebogstavet bortfaldt (372) — men hvor Fut. havde ξ eller ψ (372), Præsensmærket altsaa var et *Gane-* eller *Læbebogstav*, blev dette adspiret til χ og φ , uden Indstud af κ . Det behørigte *Augment* tiltages foran Verbet (313-317, 323 330.) Ex.

<i>V. pura</i> :	λύω,	fut. λύσω,	pf. 1. λέλυκα,	plqv. ἐλελύκειν
—	τιμάω	- τιμήσω	— τετίμηκα	— ἐτετιμήκειν
—	ἀμαρτάνω	- ρτήσω	— ἡμάρτηκα	— ἡμαρτήκειν
<i>V. liqv.</i>	ψάλλω	- ψαλῶ	— ἔψαλκα	— ἐψάλλκειν
—	φαίνω	- φανῶ	— πέφαγκα	— ἐπεφάγκειν
<i>V. muta</i> :	πείθω	- πείσω	— πέπεικα	— ἐπεπείκειν
—	τύπτω	- τύψω	— τέτυφα	— ἐτετύφειν
—	πράσσω	- πράξω	— πέπραχα	— ἐπεπράχειν

* 398. a) *Nogle V. muta* forandre i pf. 1 (ligesom i pf. 2, 404) Stammens ϵ til α . Saaledes κλέπτω κέκλοφα, τρέπω og τρέφω begge τέτροφα (stjælt og τέτραφα), στρέφω ἔστροφα. πέμπω πέπομ-

Φα. λέγω εἶλοχα (317) og φέρω af ἐνέγκω εἰ. ἐνέκω ἐν-ήνοχα. Rigel. α til ο i λαγχάνω (λάχω) λέλογχα, og ο indstødt i ἄγω, ἦχα, ἀγ-ήοχα. ἐσθίω (af ἔδω) ἐδ-ήδοχα. — § Analogie hermed skrives Præsentiis ει med οι i pf. δέδοικα af δεῖδω.

* 399. b) § V. liquida af to Stavelseer paa λω og σω bliver i pf. 1 Stammens ε til α (ligesom i aor. 2. 356). Gr. στέλλω ἔσταλλα. σπείρω (af σπέρω) ἔσπαρχα. — Men i βάλλω samt V. paa μω dannes pf. 1 af uddivede Stff. paa έω (ligesf. fut. contr. 380). Gr. βάλλω (βαλ-έω) βέβ-ληχα (synkoperet 123). νέμω (νεμ-έω) νενέμηχα. τέμνω (τεμ-έω) τέτ-μηχα (123). Saaledes og μένω μεμένηχα, thi af de andre paa νω bliver foran Perfectendelsen κα Mærkeb. ν enten til γ (85) eller bortkastet. Gr. φαίνω (Stf. φάνω) πέφαρχα. κρίνω κέκρι-χα. Og ligesaa τείνω (af τάω) τέταχα. κτείνω (af κτάω) pf. p. ἔκταμαι.

400. c) § B. paa έω vakler i pf. 1 (ligesom i fut. 373) Bruzen imellem ε og η, saa at pf. undertiden endog har det ε forlængget til η, der i fut. og aor. 1 forblev kort. Gr. καλέω, καλέσω (καλῶ, 374), ἐκάλεσα, pf. κέκ-ληχα (125). Ogsaa omvendt. Gr. δέω, δήσω, δέδεχα.

401. § det homeriske Sprog udfalder af pf. part. paa ηκώς undertiden κ. Gr. θνήσκω (Stf. θνάω) τεθνηκώς, τεθνηώς, ogs. ion. og att. τεθνεώς. κάμνω (κάμω 399) κεκμηώς. βαρέω, βεβαρηώς. (τλάω) τετληώς. (ligesom pf. 2 s. 407). — Men de 3 B. θνήσκω, βαίνω, ἴσημι (af θνάω, βάω, σάω) bruge i 3 plur. samt Particip gjerne pf. 2 paa ᾶσι (af ᾶσι) og ᾶς (407), og danne samme i Indic. dual. og plur. samt Inf. Opt. og Imperat. ana= logt med Præs. af B. paa ημι af ᾶω (see ἴσημι i 452). saasom:

Ind. τεθναῖμεν, βέβᾶμεν, ἔσᾶμεν o. s. v. 2 Persf. ἔσατε (ion. ἐσάτε). Rigel. γέγαμεν (af γέγα), μέμαμεν, μέματον (af μέμα) s. 407. Inf. τεθνάσαι, βεβᾶσαι, ἐσᾶσαι, hom. -άμεναι og -άμεν (342). Opt. τεθναίην, ἐσταίην. — Imperat. τέθναθι, ἔσαθι. Ogsaa Conj. ἐσῶ. samt (af βάω) hom. 3 pl. βεβῶσι. Rigel. Plusq. Ind. 3 pl. τέθνασαν, βέβασαν, ἔσασαν, hom. Saaledes og af pf. οἶδα (for εἶδα). Inf. εἰδέναι. Opt. εἰδείην (efter τίθημι 452). Imperat. ἴσθι (for ἴσθι).

* 402. Den 2den eller blødere Form, Perf. 2 og Plusqpf. 2, har, ligesom de andre tempora secunda, intet særegent Mærkebogstav, men fører blot de samme Endelser α og $\epsilon\iota\nu$ umiddelbar til Stammen, og tiltager det behørigt Augment (§. 27). Ex. τύπτω (Stf. τύπ-ω), τέτυπ-α, έτε-τύπ-ειν. ὄζω (Stf. ὄδ-ω), ὄδ-ωδα (330). δαίδω, pf. 1. δέδοικα (398), pf. 2. (af δάω) δέδια.

Fremdeles maa bemærkes:

* 403. a) Stammens Forte α (som beholdtes i aor. 2 f. 359) blev i pf. 2 forlænget til η eller langt $\bar{\alpha}$ (ligesom i aor. 1, f. 389). Ex. θάλλω, τέθηλα og τέθ $\bar{\alpha}$ λα, τεθ η λειν. (θάπω) τέθηπα. λανθάνω (λάθω, λήθω) λέληθα. γηθέω (γάθω) γέγηθα. πλήσσω (πλάγω) πέπληγα. κλάζω (κλάγω) κέκληγα. κράζω (κράγω) κέκρ $\bar{\alpha}$ γα. άνθάνω (άθω) έυθα. φάίνω (φάινω) πέφηνα, (pf. 1 πέφαγκα 399) χάίνω (χάνω) κέχηνα.

* 404. b) Stammens ϵ , og deraf forlængede $\epsilon\iota$, (der i aor. 2 og ofte blev α , 359) bliver i pf. 2 til $ο$ (jvf. 398). Ex. δέρω (a. 2 έδρακον) δέδορκα. στέρω έστορκα. τέμνω (Stf. τέμω) τέτομα. τίκτω (τέκω) τέτοκα. τρέχω (af δρέμω 363) δέδρομα. έλπω, έολπα, έώλπειν (327). Sigel. σπείρω (σπέρω) έσπορα. φθείρω (φθέρω) φθορα. κτείνω (κτένω) έκτονα. — Men er $\epsilon\iota$ forlænget af ι (der da og beholdtes i aor. 2) vedblev denne Lyd, men skrives $ο\iota$ (analog med nyhævnte $ο$). Ex. λείπω (λίπω, a. 2 έλιπον) λέλοιπα. πείθω (έπειθον) πέποιθα. (είδω) ίδον, οίδα, men inf. og part. igjen ειδέναι og ειδώς (med $\epsilon\iota$). Sigel. (είκω) έοικα, part. εικώς, ion. οικώς. Kun nogle faa med Redupl. have ι . Ex. έρείπω, έρήριπα. αλείφω ήλοιφα, men redupl. αλήλιφα.

405. c) S Analogie med næstforegaaende faa nogle toftavelser Verba et ω enten istedetfor Stamvocalen eller indskudt, og naar de have Redupl. et $ο$ (350). Ex. ρήγνυμι (ρήγω) έρρώγα. (έρω) είρωα (for είρα). άνδέω (άνθω) άν-ήνοθα (f. ήνθα), ligesom άγήοχα 398.

406. d) Stammens *ευ* bliver gjerne uforandret. *Ερ. Φεύγω πέφευγα, κεύθω κέκευθα.* Men forkortet til *υ* i det redupl. *ελέλυθα* af *Ετφ. ελεύθω*, *υρυγ, έρχομαι* (550). — Eigesaa *ου* forkortet til *ο* i *ἀκήκοα* af *ἀκούω*.

407. e) *Σ V.* pura er perf. 2 (ligesom *Aor. 2*, s. 560) kun sjældent, *Ερ. ἀκήκοα* og *δέδια* (402), og forekommer hos *Hom.* fornemmelig i 3 plur. *πεφύασι, γεγάασι, μεμάασι, βεβάασι, έτάασι*, og *Particip. πεφυώς, γεγαώς, μεμαώς, βεβήαώς, contr. βεβώς, έσταώς* *contr. έστώς* (af *Ετφ. φύω, γάω, μάω, βάω, τάω*) jvf. 401.

408. *Σαare* hyppigt er derimod pf. 2, (hos *Homert* endog det sædvanlige), i *V.* liquida og muta. *Ερ. κράζω, κέκραγα. θάλλω τέθηλα*, oftest med passiv eller intransf. Betydning, især hvor der gives et perf. 1 med activ ell. transf. Bemærkelse. s. 396 og 306.

409. Undertiden syncoperes (123) hos *Digterne* i 1ste plur. af *Perf.* og *Plusq.* Endelsens *α* og *ει*. *Ερ. εοίκαμεν εοιγ-μεν* (82), *εληλύθαμεν* poet. *ειλήλουθ-μεν* (128), *επεποιθειμεν επέπιθ-μεν*. Utvivelig ogsaa af *οἶδα* *hom. ἴδ-μεν*, *att. ἴσ-μεν* (forstjell. fra *ἴδμεν*, forkortet af *ἴδμεναι* *hom. s. Inf. ειδέναι*, s. 401).

* 410. Perfectum og Plusqvpf. Passivi

have hver kun een Form, dannet af *Perf. 1* og *Plusq. 1* i *Activ* ved forandring af *Endelserne α* til *μαι*, *ειν* til *μην* foran hvilke bortkastes det act. Perfectmærke *κ*. *Ερ. λύω: λέλυκα λέλυμαι, έλελύκειν έλελύμην. τιμάω τετίμηκα τετίμημαι. βάλλω βέβληκα βέβλημαι. σέλλω έσαλκα έσαλμαι.* men derimod forandres de adspirate Perfectmærker *φ* og *χ* (397) i 1ste *Perf.* foran *μ* til *μ* og *γ* (82), i 2den med *σ* til *ψ* og *ξ* (83), i 3die foran *τ* til *tenues π* og *κ* (75). *Ερ. τρίβω τέτριφα, pf. p. τέτριμ-μαι, τέτρι-ψαι, τέτριπ-ται. λέγω λέλεχα pf. p. λέλεγ-μαι, λέλε-ξαι, λέλεκ-ται.*

Om Sammenstød af Consonanten, som er Mærkebogstav i *V. impura*, med *Endelserne σθον, σθε, σθαι, νται* og *πτο* s. 90, 1 og 2, samt 346.

Lillige er at mærke:

* 411. a) Selv hvor intet perf. 1 act. var i Brug, dannes dog perf. pass. af den Form, hiint regelmæssig skulde have (351). Gr. λείπω har kun pf. 2 λέλοιπα, men pf. p. λέλειμμαι af det regelm. pf. 1 λέλειφα. σπείρω ἔσπορα ἔσπαρμαι (af ἔσπαρκα). — Ligeledes hvor pf. act. havde forandret ε til ο (398), beholdt pf. pass. ε. Gr. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Men de tre Verba τρέπω, τρέφω (f. θρέφω 79) og ερέφω faae efter ρ Stammens α (356): τέτραμμαι, τέθραμμαι (89), ἔτραμμαι.

* 412. b) I endeel V. pura (især med Diphthong eller som beholdt fort Vocal), samt i V. muta med Tungebogstav (δ, τ, θ, ζ) indtræder forved Perf. og Plusq.: Endelsen i Pass. et σ, men som dog ubelades forved et σ i Endelsen. Gr. 1. παίω πέπαισμαι, ἀκούω ἤκουσμαι, γιγνώσκω (γνώω) ἔγνωσμαι, og ligel. παλαίω, πταίω, ψαύω, θραύω, κελεύω, λεύω, σείω, πρίω, χρίω, ὕω, βύω, ἐλκύω, ξύω. τελέω (f. ἔσω) τετέλεσμαι, σπάω ἔσπασμαι, κτίω og κτίζω ἔκτισμαι. 2. Πείθω πέπεισμαι, λήθω λέλησμαι, σκευάζω ἐσκεύασμαι, φράζω πέφρασμαι (roet. πέφρασμαι af φράδω). men i 2 Persf. ἔψαυ-σαι, πέπει-σαι, λέλη-σαι o. f. v. og Inf. πεπεῖ-σθαι, τετελέ-σθαι o. f. v.

413. c) I D. παα νω bliver dette ν foran Endelsen i pf. og plusq. pass. enten ligeledes (412) til σ, Gr. φαίνω (Φάνω, Φάω) πέφασμαι, μιάινω μεμίασμαι, μολύνω -υσμαι. — eller forandret til μ (85), eller reent bortkastet (399). Gr. αισχύνω ἤσχυμμαι. κρίνω κέκριμαι. — Dog i det hom. Sprog findes ν foran σ i 2den Persf. (tvertimod 88), Gr. πέφανσαι, hvilket ν i 3die Persf. Sing. ei maa forveksles med Pluralets ν. Gr. κερσάντο f. κέκραντο (af κραίνω, f. 128 b) sing.

414. d) Hovedstavelsens ευ forandres til Stammens υ. Gr. Φεύγω pf. 2 πέφευγα (406), p. p. πέφυγμαι. πεύθομαι, πέπυσμαι (412). χέω, (af χεύω 375) κέχυμαι. πνέω, (af πνεύω) πεπνῦμαι. Ligeledes ει til ι i de reduplicerede ερήριμμαι, ἀλήλιμμαι (som i 404 Slutn.), og ion. μεμετιμένος f. μεθειμένος (af μεδίημι).

415. c) Et ν bortfaldt i pf. pass. forved γμαι (82). Gr. ἐλέγχω ἐλ-ήλε-γμαι. — Ligeledes bortfaldt et μ hvor det vilde

komme tre Gange. *Ἐρ. κάπτω κέκαμ-μαι* (egentl. κέκαμμ-μαι f. κέκαμφμαι, 82).

416. Perf. pass. har i Inf. og Particip. sædvanlig Endelsens næstsidste Stavelse betonet (344). *Ἐρ. τετύφθαι, πεπαιδεῦσθαι* (61, b), *τετυμμένος*. Men Undtagelse herfra gjøre de homeriske Inf. *ἀκάχθαι, ἀλάλθαι*, og Partt. *ἀκαχήμενος, ἀλαλήμενος, ἐσσύμενος, δέγμενος* (519) og *ἄσμενος* (af ἡδομαι), der, da de bruges som Præsentia, ogsaa accentueres som disse.

417. I Bemærkelsen ere perf. og plusq. pass. ogsaa undertiden media (292). *Ἐρ. διαπέπραμαι* jeg har faaet udvirket for mig. *ἔξεπεποίητο* han havde ladet sig gjøre. — Og af Deponentia kan den være baade activisk og passivisk. *Ἐρ. ἐργάζομαι*, gjør et Arbejde, virker, arbejder, pf. pass. *εἰργασμαι* baade har udarbejdet og er udarbejdet (*Xen. mem. Socr. II, 6, 6, og III, 10, 9*).

Futura og Aoristi passivi.

* 418. Da de passivformede Futura paa *σομαι* og *οῦμαι*, og Aoristi, 1. paa *σάμην* eller *άμην*; 2. paa *όμην*, som oftest faae Mediums (o: reflexiv eller activ) Bemærkelse, har Sproget til at udtrykke det reent passive Begreb, meest brugt tvende andre Futur: og Aoristformer, hvis Endelser ere

i Fut. 1. *θήσομαι*, og i Aor. 1. *θην* (med Augm.)

i Fut. 2. *ήσομαι*, og i Aor. 2. *ην* (med Augm.)

De dannes bekvemlest: den 1ste Form ligesom perf. pass. eller af samme (410) ved at forandre dets Endelse *μαι* til *θην* og *θήσομαι*, og, hvis der da tæt foran *θ* kom et stumt Bogstav, adspirere samme (efter 75) samt i Fut. bortkaste Augmentet, i Aor. Perfectreduplicationen. *Ἐρ. λύω, λέλυμαι, ἐλύθην* og *λυθήσομαι. τιμάω, τετίμημαι, ἐτιμήθην* og *τιμηθήσομαι*.

βάλλω, βέβλημαι, ἐβλήθην og βληθήσομαι. λέγω, λέλεγμαι, ἐλέχθην og λεχθήσομαι. den 2den Form dannes af Aor. 2 act. eller af samme Stamform, hvoraf denne skulde dannes, ved blot at forandre Endelsen til det ovennævnte ην og ήσομαι, og bortkaste eller forandre Augmentet. Ex. σπείρω (af σπέρω) ἐσπάρην (339), σπαρήσομαι. φαίνω (Φάνω) ἐφάνην, φανήσομαι. πλήσσω (πλάγω, πλήγω) ἐπλήγην og ἐπλάγην, πλαγήσομαι. κρύπτω (κρύβω) ἐκρύβην.

* 419. I Grunden er det altsaa beggeseds kun eet Tempus, alene med den Forskiel, at (ligesom i pf. act.) den 1ste Form ved det indskudte θ er fyldigere og stærkere, den 2den uden samme Fortere og blødere. Som oftest er ogsaa kun den ene af dem, eftersom Belklangen har medført, i Brug (306). Ex. στρέφω, hom. ἐστρέφην, ion. og dor. ἐστράφην, men att. meest ἐστράφην. Ogsaa forekommer den 2den Form næsten aldrig i V. pura (undt. af καίω hom. ἐκάην, siden ἐκαύθην), eller i de V. muta, som have Tungebogstav til Mærke.

* 420. Endelserne for de øvrige Personer og Modi ere i disse Sutt. som i Fut. Med. og i Moristerne de, som ere anførte ovenf. 350. — Deres Oprindelse have de sandsynligten af Verbum ἔω, εἰμί, er (459), hvis Fut. ἔσομαι (forlænget til ήσομαι) og Impf. ἦν hængtes til Verbets Stamme (i den 1ste Form med indskudt θ) og saaledes gave de pass. Bemærkelses. Ex. τυπ- ell. τυφθ-ήσομαι skal være slaaet, ἐτύπ-ην ell. ἐτύφθ-ην var ell. blev slaaet.

421. Num. ligesom de andre Passivformer kan og Moristos paa θην og ην undertiden have den mediale (reflexive eller deponente) Bemærkelse. Ex. αἰσχύνομαι skammer mig, ἡσχύνθην skammede mig. δέομαι mangler, ἐδεήθην manglede. πορεύω lader reise, -ομαι reiser, ἐπορεύθην reiste, vandrede. φαίνω lader fremstinne, ἐφάνην fremstinnede, lod mig tilsyne. ἀπαλλάσσω fjerner, ἀπηλλάγην fjernede mig, vceg bort. κρύπτω, ἐκρύβην skjulte mig. Men af V. deponentia har fut. 1 og aor. 1 pass. (ligesom perf. s. 417) ofte passivist Betydning. Ex. δέχομαι modtager, ἐδέχθην blev modtaget, δεχθήσομαι vil blive modtaget.

Jøvrigt maa bemærkes:

* 422. Foran 1ste Formis θ findes σ indskudt, ei blot hvor det hændes i perf. pass. (412), Gr. ἀκούω ἤκουσμαι, ἤκουσθη. τελέω, τελεσθήσομαι. σκευάζω, ἐσκευάσθη. men endog undertiden, hvor det ei var der. Gr. παύω, πέπαυμαι, παυσθήσομαι, ἐπαύθη og (att.) ἐπαύσθη. μιμνήσκω (μνάω) μέμνημαι, μνησθήσομαι, ἐμνήσθη.

423. Σ τρέπω, τρέφω, στρέφω, hvor pf. pass. havde α (414), fik den 1ste Kor. paa θ en sædvanlig ϵ tilbage. Gr. de to første \mathcal{B} . ἐτρέφθη, (stjont dog hyppigere aor. 2 ἐτρέψην og ἐτρέφην), det sidste ἐστρέφθη. Dog ion. og dor. ogsaa alle tre med α .

424. Σ nogle \mathcal{B} . paa $\acute{\epsilon}\omega$ kommer det i perf. act. og pass. ligesom i fut. act. (373, 400) til η forlængede ϵ foran θ igjen tilbage. Gr. αἰνέω, ἤνημαι, ἤνέθη. εὐρίσκω, εὐρίσσω, εὐρημαί, εὐρέθη. αἰρέω, ἤρημαι, ἤρέθη.

425. Den 2den Form paa $\eta\omega$ og ἴσομαι findes ofte endog hvor aor. 2 act. ei var brugelig (360), baade i de simple \mathcal{B} . hvor aor. 2 act. ei kunde blive forskjellig fra impf., og i adskillige udsvidede Verba. Gr. a) λέγω, impf. ἔλεγον, a. 2 pass. ἐλέγην. γράφω ἐγράφη. τρίβω ἐτίβην. b) φαίνω, ἐφάνην. στέλλω, ἐστάλην. — Omvendt findes ofte ingen aor. 2 pass. stjont den existerer i Activ (359). Gr. εὐρίσκω, εὐρον, ikke i Pass. εὐρήν men aor. 1 p. εὐρέθη. λαμβάνω, ἔλαβον, men pass. fun ἐλήθη.

426. Anm. Nogle paa $\pi\omega$ have ϕ for π . Gr. θάπτω ἐτάθη (79), ῥίπτω ἐρρίθη, (udentvivel blot blødere for $-\phi\theta\eta$). Eigel. ἐτρέθη 423.

* 427. Paulo post futurum Passivi

forekommer kun i V. pura og muta, som begynde med en Consonant, og dannes nemmest ved blot at heste det dobbelte Syllabaugment (Perfectreduplicationen, 313) foran fut. 1 med. paa σομαι. Gr. λύω, λύσομαι, λελύσομαι. τύπτω, τύψομαι, τετύψομαι.

* 428. Egentlig er det vel et Futurum af perf. pass. (af hvis 2den Person det og kan dannes, ved at forandre Endelsen *σαι* til *σομαι*). Ex. *λείπω* efterlader, *λείσσομαι* er efterladt (2 Pers. *λείψομαι*), *λελείψομαι* vil være efterladt, *relictus ero*. Og derfor bruges det især som Futur for de Verba, hvis perf. pass. har Præsensbetydning (s. 304). — Dog for paulo p. fut. ansees ikke det ligedannede fut. med. med ionisk Reduplication (322), som endog forekommer i Activ. Ex. af *ἀνήσκω* *τεἀνήξω* og *τεἀνήξομαι*. *κράζω* *κεκράζομαι* (s. 384 Anm.) *χαίρω* (V. liqv.) hos Hom. *κεχαρήσομαι* og inf. a. *κεχαρησέμεν* (s. -σειν).

* 429. Oversigt af Temporum Dannelse i Indic.
 Activum. Medium. Passivum.

Præs. End. ω		<i>ομαι</i> af act.
Impf. — ον af Præs.		<i>όμεν</i> af Præs.
Aor. 2 — ον t. Stam.	<i>όμεν</i> til Stammen.	<i>ην</i> til Stammen.
Fut. 1 — σω af Præs.	<i>σομαι</i> af Præs.	<i>θήσομαι</i> af Perf.
Fut. 2 — (έω, c. ω̄ t. St. έομαι, c. οῦμαι.)		<i>ήσομαι</i> af Stf.
Aor. 1 — σα af Fut. 1.	<i>σάμεν</i> af Fut. 1.	} <i>θην</i> af Perf.
i V. liqv. α til St.	<i>άμεν</i> til St.	
Perf. 1. κα (χα, φα).		<i>μαι</i> af activ.
Perf. 2. α til Stammen.		
Plusqpf. 1. κειν (χειν, φειν).		<i>μεν</i> af activ.
Plusqpf. 2. ειν til Stammen.		

Ved disse Endelser dannes altsaa

Af Præsens de andre Hovedtempora Futur. og Perf. act.

Af disse 3 igjen de histor. Temp. Impf. Aor. 1. Plusq.

Alle tempora secunda og Aor. 1 i V. liqv. af Stamformen.

Af de active Temp. de samme i Med. og Pass. undt. Fut. 1 og Aor. 1 pass. af pf. pass. (418).

§. 30. Fuldstændige Conjugationsparadigmer.

- I. af Verba pura. (p. 117) III. af Verba muta. (p. 123)
 II. af Verba contracta. (p. 119) IV. af Verba liqvida. (p. 126)
 V. af Verba paa *μι*. (p. 132)

Anm. Hvor Accentuationen ei har kunnet angives fordi den ei faldt paa Endelsen, naar blot denne var anført, der vil dens Plads dog let kjendes af Reglerne 53, 56 og 61.

	Indicativus 336.			Conjunctivus 338.			Optativus 340.			Imperativ. 341.		Infinit. 342.	Participium 343.	
	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	2.	3.		nom.	gen.
Præsens.	S. λύ-ω	λύ-εις	λύ-ει	λύ-ω	λύ-ῃς	λύ-ῃ	λύ-οιμι	λύ-οις	λύ-οι	λύ-ε	λυ-έτω	λύ-ειν	m. λύ-ων,	οντος
	D. λύ-ομεν	λύ-ετον	λύ-ετον	λύ-ομεν	λύ-ῃτων	λύ-ῃτων	λύ-οιμεν	λύ-οιτων	λυ-οίτην	λύ-ετον	λυ-έτων	hom. λυ-έμεναι	f. λύ-ουσα,	ούσης
Imperf.	P. λύ-ομεν	λύ-ετε	λύ-ουσι	λύ-ομεν	λύ-ῃτε	λύ-ουσι	λύ-οιμεν	λύ-οιτε	λύ-οιεν	λύ-ετε	λυ-έτωσαν	og λυ-έμεν.	n. λύ-ον,	οντος
	ἔ-λυ-ον	ἔλυ-ες	ἔλυ-ε											
Futurum.	ἔ-λύ-ομεν	ἔλύ-ετον	ἔλυ-έτην											
	ἔλύ-ομεν	ἔλύ-ετε	ἔλυ-ον											
Aorist. 1.	λύ-σω	λύ-σεις	λύ-σει	λύ-σω	λύ-ῃς	λύ-ῃ	λύ-σοιμι	σοις	σοι			λύ-σειν,	λύ-σων	σοντος
	λύ-σομεν	λύ-σετον	λύ-σετον	o. f. v.	omf. aor. 1. *)		λύ-σοιμεν	σοιτων	σοίτην	mangler		hom. λυσέμεναι	λύ-σουσα	σούσης
Aorist. 2.	λύ-σομεν	λύ-σετε	λύ-σουσι	λύ-σοιμεν	σοιτε	σοιεν	λύ-σοιμεν	σοιτε	σοιεν	(f. 365).		og λυσέμεν.	λύ-σον	σοντος.
	ἔ-λυ-σα	σας	σε	λύ-σω	ῃς	ῃ	λύ-σαιμι	σαις	σαῖ**)	λύ-σον	σάτω		λύ-σῶς	σαντος
Perfect. 1.	ἔ-λύ-σαμεν	ἴσατον	σάτην	λύ-σωμεν	ῃτων	ῃτων	λύ-σαιμεν	σαιτων	σαίτην	λύ-σατον	σάτων	λύ-σῶι**)	λύ-σασα	σάσης
	ἔ-λύ-σαμεν	ἴσατε	σαν (61, b)	λύ-σωμεν	ῃτε	σωσι	λύ-σαιμεν	σαιτε	σαιεν	λύ-σατε	σάτωσαν		λύ-σαν	σαντος.
Plusqpf. 1.	Aor. 2 mangler (360)						ell. (af aoi, λύσεια) 2. -σειας,							
							3. -σειε, og 3 pl. -σειαν.							
Perfect. 2 og Plusqpf. 2	λέ-λυ-κα	κας	κε	λε-λύ-κω	κῃς	κῃ	λε-λύ-κοιμι	κοις	κοι	λέ-λυ-κε	κέτω			
	λελύ-καμεν	κατον	κατον	λελύ-κωμεν	κῃτων	κῃτων	λελύ-κοιμεν	κοιτων	κοίτην	λελύ-κετον	κέτων	λελυ-κέναι	λελυ-κός	κότος
Plusqpf. 1	λελύ-καμεν	κατε	κῶσι	λελύ-κωμεν	κῃτε	κῶσι	λελύ-κοιμεν	κοιτε	κοιεν	λελύ-κετε	κέτωσαν		λελυκῶια	κῶιας
	ἔ-λε-λύ-κειν	κεις	κει	men hoistfjeldent.			men hoistfjeldent.						λελυκός	κότος.
Perfect. 2 og Plusqpf. 2	κειμεν	κειτον	κείτην	og saa omfjæveden:			og saa omfjæveden:							
	κειμεν	κειτε	κεισαν	λελυκός ὦ, ἦς, ἦ ο. f. v.			λελυκός εἶην, εἶῃς ο. f. v.							
Perfect. 2 og Plusqpf. 2 (λέλυ-α og ἔλελύ-ειν ο. f. v.) kun sjældne. Gr. see 407.			mangler.			mangler.			mangler.		(λελυ-έναι)		(λελυ-ός).	

*) Num. 1. Efter andres Mening gives der intet Futur. i Conjunctivo, da dette ikke kunde blive forskjelligt fra Aor. 1 og Aoristen ogsaa kan have Futurbemærkelse. Men da Liigheden opstaaer deraf, at Mærkebogstav og Endelse ere eens i begge, og ei alene Tempus'et ofte har reen Futurbetydning, men ogsaa forekommer i Opt. saa synes der at være Grund nok til ogsaa at antage det i Conj.

**) Num. 2. De Tempora, som endes paa σαι, distingeres, hvor Detet bestaaer af Stavelser, ved Accenten. Gr. παιδευόμαι (5 Aor. 1 opt.), παιδευέσθαι Aor. 1. inf. a.), παιδευομαι (Aor. 1 imp. m.) ligesaa ποιήσαι, πασι, ποιήται, f. 61, a, b.

I. Verba pura idem Contraction.

PASSIVUM og MEDIUM.

Indicativus 344.	Conjunctivus.	Optativus.	Imperativus.	Infinitiv.	Particip.
<p>ύ-ομαι η (εαι 343) εται υ-όμεθον εσθον εσθον υ-όμεθα εσθε ονται λυ-όμην ου (εο, 343) ετο όμεθον εσθον έσθην όμεθα εσθε οντο</p>	<p>λύ-ομαι η (ηαι) ηται λυ-όμεθον ησθον ησθον λυ-όμεθα ησθε ονται</p>	<p>λυ-οίμην οιο οιτο λυ-οίμεθον οισθον οίσθην λυ-οίμεθα οισθε οιντο</p>	<p>λύ-ου λυ-έσθω (af ion, λύεο 345) λύεσθον λυέσθων λύεσθε λυέσθωσαν eller λυέσθων</p>	<p>λύ-εσθαι</p>	<p>m. λυ-όμενος f. λυ-ομένη n. λυ-όμενον ester 2 og 1ste Declinat.</p>
<p>ύ-σομαι ση (σεαι 343) εται σόμεθον σεσθον σεσθον σόμεθα σεσθε σονται λυ-σάμην 'σω (σαο 343) σατο σάμεθον σασθον σάσθην σάμεθα σασθε σαντο</p>	<p>λύ-σομαι ση (σηαι) σηται som Aor. 1 med.</p>	<p>λυ-σοίμην σοιο σοιτο σοίμεθον σοισθον σοίσθην σοίμεθα σοισθε σοιντο</p>	<p>mangler.</p>	<p>λύ-σεσθαι</p>	<p>λυ-σόμενος λυ-σόμενη λυ-σόμενον</p>
<p>υ-θήσομαι θήση (543) θήσεται θησόμεθον θήσεσθον θήσεσθον θησόμεθα θήσεσθε θήσονται λύ-θην (350) θης θη λύ-θημεν θητον θήτην λύ-θημεν θητε θησαν</p>	<p>λύ-σομαι ση (σηαι) σηται σάμεθον σησθον σησθον σάμεθα σησθε σωνται</p>	<p>λυ-σαίμην σαιο σαιτο σαίμεθον σαισθον σαίσθην σαίμεθα σαισθε σαιντο</p>	<p>λύ-σάι σάσθω λύ-σασθον σάσθων λύσασθε σάσθωσαν eller σάσθων</p>	<p>λύ-σασθαι</p>	<p>λυ-σάμενος λυ-σαμένη λυ-σάμενον</p>
<p>υ-θήσομαι θήση (543) θήσεται θησόμεθον θήσεσθον θήσεσθον θησόμεθα θήσεσθε θήσονται λύ-θην (350) θης θη λύ-θημεν θητον θήτην λύ-θημεν θητε θησαν</p>	<p>mangler, eller dog hvistfjeldent.</p>	<p>λυ-θησοίμην θήσοιο θήσοιτο θησοίμεθον θήσοισθον θησοίσθην θησοίμεθα θήσοισθε θήσοιντο</p>	<p>mangler.</p>	<p>λυθηέσθαι</p>	<p>λυ-θησόμενος λυ-θησομένη λυ-θησόμενον</p>
<p>λύ-θην (350) θης θη λύ-θημεν θητον θήτην λύ-θημεν θητε θησαν</p>	<p>λυ-θῶ (af θέω) θῆς θῆ λυ-θῶμεν θῆτον θῆτον λυ-θῶμεν θῆτε θῶσι</p>	<p>λυ-θείμην θείης θείη λυ-θείημεν θείητον θείήτην λυ-θείημεν θείητε θείεν ell. θείημεν θείτε (550).</p>	<p>λύ-θητι (81) θήτω λύ-θητον θήτων λύ-θητε θήτωσαν</p>	<p>λυ-θῆναι hom. θήμεναι</p>	<p>λυ-θείς (207) λυ-θείσα (88) λυ-θέν (89)</p>
<p>Fut. 2 og Aor. 2 mangle</p>					
<p>λέ-λυ-μαι λέλυ-σαι (343) λέλυ-ται λελύ-μεθον λέλυ-σθον λέλυ-σθον λελύ-μεθα λέλυ-σθε λέλυ-νται έλελύ-μην έλελύ-σο έλελύ-το έλελύ-μεθον έλελύ-σθον έλελύ-σθην έλελύ-μεθα έλελύ-σθε έλελύ-ντο</p>	<p>λελύ-ομαι η ηται όμεθον ησθον ησθον όμεθα ησθε ονται fun saate fjeldent. ἄσφα περιφραστικῆ λεμένος ᾤ ᾤσ ᾤ ο. f. v.</p>	<p>λελύ-μην λελύο λελύτο λελύ-μεθον σθον σθην λελύ-μεθα σθε ντο contr. f. λελυόμην λελύτο λελύτο o. f. v. (349).</p>	<p>λέλυ-σο (343) 'σθω λέλυ-σθον 'σθων λέλυ-σθε 'σθωσαν</p>	<p>λελύ-σθαι paroxyt. eller raa lang Wo- cal Circumfl. Gr. πεπαιδευ- σθαι 416.</p>	<p>λελυ-μένος λελυ-μένη λελυ-μένον paroxyt. 416.</p>
<p>λέλυ-σομαι o. f. v. som fut. med.</p>	<p>mangler.</p>	<p>λελυσοίμην o. f. v. som fut. med.</p>	<p>mangler.</p>	<p>λελύσεσθαι</p>	<p>λελυσόμενος</p>

431. II. Som Paradigmet *λύω* conjugeres og Verba contracta eller circumflexa (311, 2) paa *άω, έω, όω*, dog med den Egenhed, at deres Mærkevocal *α, ε, ο* i Præsens og Imperfect overalt contraheres med Endelsens paafølgende Vocal (110); thi i de øvrige Tempora kommer der altid *σ* eller *κ* imellem dem. Kun den contraherede Form er i den attiske og almindelige Græsk den brugelige; den aabne forekommer meest kun i den ældre og ioniske Dialekt, sjønt dog ofte kun i Skrift, men mundtlig contraheret (119), ofte og med streven Contraction. Om Mærkevocalens Forlængelse i de øvrige Tempora s. 373, 386, 397. *Γγγ.*

I. paa *άω*
(Tab. 111).

II. paa *έω*
(Tab. 113).

III. paa *όω*
(Tab. 114).

ACTIVUM.

Indicativus.

a) Præsens.

Sing.	{	<i>τιμά-ω, c. τιμῶ.</i>	<i>Φιλέ-ω, c. Φιλῶ.</i>	<i>δηλό-ω, c. δηλῶ.</i>
		<i>τιμάεις, τιμάς.</i>	<i>Φιλέεις, Φιλεῖς.</i>	<i>δηλόεις, δηλοῖς.</i>
Dual.	{	<i>τιμάει, τιμά.</i>	<i>Φιλέει, Φιλεῖ.</i>	<i>δηλόει, δηλοῖ.</i>
		<i>τιμάομεν, μῶμεν.</i>	<i>Φιλέομεν, λῦμεν.</i>	<i>δηλόομεν, λῦμεν.</i>
Plur.	{	<i>τιμάετον, μᾶτον.</i>	<i>Φιλέετον, λείτον.</i>	<i>δηλόετον, λῦτον.</i>
		<i>τιμάετον, μᾶτον.</i>	<i>Φιλέετον, λείτον.</i>	<i>δηλόετον, λῦτον.</i>
		<i>τιμάομεν, μῶμεν.</i>	<i>Φιλέομεν, λῦμεν.</i>	<i>δηλόομεν, λῦμεν.</i>
		<i>τιμάετε, μᾶτε.</i>	<i>Φιλέετε, λείτε.</i>	<i>δηλόετε, λῦτε.</i>
	{	<i>τιμάουσι, μῶσι.</i>	<i>Φιλέουσι, λούσι.</i>	<i>δηλόουσι, λῦσι.</i>

b) Imperfectum.

Sing.	{	<i>έτιμαον, c. έτιμων.</i>	<i>έφιλεον, c. έφιλουν.</i>	<i>έδηλοον, c. έδηλουν.</i>
		<i>έτιμαες, έτιμας.</i>	<i>έφιλεες, έφιλεις.</i>	<i>έδηλοες, έδηλως.</i>
Dual.	{	<i>έτιμαε, έτιμα.</i>	<i>έφιλεε, έφιλει.</i>	<i>έδηλοε, έδηλως.</i>
		<i>έτιμάομεν, μῶμεν.</i>	<i>έφιλέομεν, λῦμεν.</i>	<i>έδηλόομεν, λῦμεν.</i>
Plur.	{	<i>έτιμάετον, μᾶτον.</i>	<i>έφιλέετον, λείτον.</i>	<i>έδηλόετον, λῦτον.</i>
		<i>έτιμαέτην, μᾶτην.</i>	<i>έφιλεέτην, λείτην.</i>	<i>έδηλοέτην, λῦτην.</i>
		<i>έτιμάομεν, μῶμεν.</i>	<i>έφιλέομεν, λῦμεν.</i>	<i>έδηλόομεν, λῦμεν.</i>
		<i>έτιμάετε, μᾶτε.</i>	<i>έφιλέετε, λείτε.</i>	<i>έδηλόετε, λῦτε.</i>
	{	<i>έτιμαον, 'μων.</i>	<i>έφιλεον, 'λουν.</i>	<i>έδηλοον, 'λουν.</i>

Fut.	τιμήσω.	Φιλήσω,	δηλώσω (373).
Aor. 1.	ἐτίμησα.	ἐφίλησα.	ἐδήλωσα (386).
Perf.	τετίμηκα.	πεφίληκα.	δεδήλωκα (397).
Plusq.	ἐτετίμηκειν.	ἐπεφίληκειν.	ἐδεδήλωκειν (397).

Conjunctivus.

Præsens.

Sing.	τιμάω,	τιμῶ.	Φιλέω,	Φιλῶ.	δηλώω,	δηλῶ.
	τιμάης,	τιμᾶς.	Φιλέης,	Φιλῆς.	δηλόης,	δηλοῖς.
	τιμάη,	τιμᾶ.	Φιλέη,	Φιλῆ.	δηλόη,	δηλοῖ.
Dual.	τιμάωμεν,	μῶμεν.	Φιλέωμεν,	λῶμεν	δηλώωμεν,	λῶμεν.
	τιμάητον,	μᾶτον.	Φιλέητον,	λῆτον.	δηλόητον,	λῶτον.
	τιμάητον,	μᾶτον.	Φιλέητον,	λῆτον.	δηλόητον,	λῶτον.
Plur.	τιμάωμεν,	μῶμεν.	Φιλέωμεν,	λῶμεν.	δηλώωμεν,	λῶμεν.
	τιμάητε,	μᾶτε.	Φιλέητε,	λῆτε.	δηλόητε,	λῶτε.
	τιμάωσι,	μῶσι.	Φιλέωσι.	λῶσι.	δηλώωσι,	λῶσι.

Optativus. Præs. og Imperfect.

Sing.	τιμάοιμι,	μῶμι.	Φιλέοιμι,	λοῖμι.	δηλόοιμι,	λοῖμι.
	τιμάοις,	μῶς.	Φιλέοις,	λοῖς.	δηλόοις,	λοῖς.
	τιμάοι,	μῶ.	Φιλέοι,	λοῖ.	δηλόοι,	λοῖ.
Dual.	τιμάοιμεν,	μῶμεν.	Φιλέοιμεν,	λοῖμεν.	δηλόοιμεν,	λοῖμεν.
	τιμάοιτον,	μῶτον.	Φιλέοιτον,	λοῖτον.	δηλόοιτον,	λοῖτον.
	τιμαοίτην,	μῶτην.	Φιλοοίτην,	λοῖτην.	δηλοοίτην,	λοῖτην.
Plur.	τιμάοιμεν,	μῶμεν.	Φιλέοιμεν,	λοῖμεν.	δηλόοιμην,	λοῖμεν.
	τιμάοιτε,	μῶτε.	Φιλέοιτε,	λοῖτε.	δηλόοιτε,	λοῖτε.
	τιμάοιεν,	μῶεν.	Φιλέοιεν,	λοῖεν.	δηλόοιεν,	λοῖεν.

Næsten mere brugelig, især i det Attiske, er Formen (340):

Sing.	τιμαοίην,	μῶην.	Φιλοοίην,	λοίην.	δηλοοίην,	λοίην.
	τιμαοίης,	μῶης.	Φιλοοίης,	λοίης.	δηλοοίης,	λοίης.
	τιμαοίη,	μῶη.	Φιλοοίη,	λοίη.	δηλοοίη,	λοίη.
Dual.	contr. τιμῶήμεν.		contr. Φιλοοίημεν.		contr. δηλοοίημεν.	
	— τιμῶήτον.		— Φιλοοίήτον.		— δηλοοίήτον.	
	— τιμῶήτην.		— Φιλοοίήτην.		— δηλοοίήτην.	
Plur.	— τιμῶήμεν.		— Φιλοοίημεν.		— δηλοοίημεν.	
	— τιμῶήτε.		— Φιλοοίήτε.		— δηλοοίήτε.	
	— τιμῶέν.		— Φιλοοίέν.		— δηλοοίέν.	

3 plur. som efter Analogien skulde endes paa οίησαν, har dog kun, ligesom i første Form, Endelsen οῖεν.

Imperativus. Præsens.

S.	{	τίμαε, τίμα. Φίλεε, Φίλει. δήλοε, δήλου.
		τιμαέτω, μάτω. Φιλέετω, λείτω. δηλοέτω, λούτω.
D.	{	τιμάετον, μάτον. Φιλέετον, λείτον. δηλόετον, λῆτον.
		τιμαέτων, μάτων. Φιλέετων, λείτων. δηλοέτων, λήτων.
Pl.	{	τιμάετε, μάτε. Φιλέετε, λείτε. δηλόετε, λῆτε.
		-αέτωσαν, άτωσαν, -εέτωσαν, είτωσαν. -οέτωσαν, ήτωσαν,
		επ. αόντων, ώντων. επ. εόντων, ήντων. επ. οόντων, ήντων.

Infinitivus. Præsens.

τιμάειν, τιμᾶν. Φιλέειν, Φιλεῖν. δηλόειν, δηλοῦν.

Contractionen er af det gl. εν (ikke af ειν), hvilket sees af οῦν, der af όειν vilde blive οῦν (112, 115). Tilgeledes er εῖν contr. af έεν (113).

Participium. Præsens og Imperf.

m.	τιμάων, τιμῶν. Φιλέων, Φιλῶν. δηλόων, δηλῶν.
f.	τιμάουσα, μῶσα. Φιλέουσα, λῆσα. δηλόουσα, λῆσα.
n.	τιμάον (36), μῶν. Φιλέον, λοῦν. δηλόον, λοῦν.
gen.	άοντος, ῶντος. ε. έοντος, ήντος. ε. οόντος, ήντος.

PASSIVUM.

Indicativus. a) Præsens.

Sing.	{	τιμάομαι, μῶμαι. Φιλέομαι, λῆμαι. δηλόομαι, λῆμαι.
		τιμάῃ, μᾶ. Φιλεῃ, λῆ. δηλόῃ, λοῖ.
		τιμάεται, μάται. Φιλέεται, λείται. δηλόεται, λῆται.
Dual.	{	τιμαόμεθον, μῶμεθ- Φιλεόμεθον, λῆμεθ- δηλοόμεθον, λῆμεθ-
		τιμάεσθον, μάθον. Φιλέεθον, λείθον. δηλόεσθον, λῆσθον.
		τιμάεσθον, μάθον. Φιλέεθον, λείθον. δηλόεσθον, λῆσθον.
Plur.	{	τιμαόμεθα, μῶμεθα. Φιλεόμεθα, λῆμεθα. δηλοόμεθα, λῆμεθα.
		τιμάεσθε, μᾶσθε. Φιλέεσθε, λείσθε. δηλόεσθε, λῆσθε.
		τιμάονται, μῶνται. Φιλέονται, λῆνται. δηλούνται, λῆνται.

b) Imperfectum.

Sing.	{	έτιμαόμην, μῶμην. έφιλεόμην, λῆμην. έδηλοόμην, λῆμην.
		έτιμάου, μῶ. έφιλέου, λοῦ. έδηλόου, λοῦ.
		έτιμάετο, μάτο. έφιλέετο, λείτο. έδηλόετο, λῆτο.
Dual.	{	ετι. έτιμῶμεθον. ε. έφιλούμεθον. ε. έδηλούμεθον.
		- έτιμᾶσθον. - έφιλεῖσθον. έδηλοῦσθον.
		- έτιμάσθην. - έφιλείσθην. - έδηλούσθην.

ἔτιμ.	στρ. ἐτιμώμεθα.	ς. ἐφιλούμεθα	ς. ἐδηλούμεθα
	- ἐτιμᾶσθε.	- ἐφιλεῖσθε	- ἐδηλοῦσθε
	- ἐτιμῶντο.	- ἐφιλοῦντο	- ἐδηλοῦντο

Fut. m.	τιμήσομαι.	Φιλήσομαι.	δηλώσομαι.
A. 1 m.	ἐτιμησάμην.	ἐφιλησάμην.	ἐδηλωσάμην.
F. 1 p.	τιμηθήσομαι.	Φιληθήσομαι.	δηλωθήσομαι.
A. 1 p.	ἐτιμήθην.	ἐφιλήθην.	ἐδηλώθην.
Perf.	τετίμημαι.	πεφίλημαι.	δεδηλωμαι.
Plqr.	ἐτετιμήμην.	ἐπεφιλήμην.	ἐδεδηλώμην.

Conjunctivus. Præsens.

τιμάωμαι, μῶμαι.	Φιλέωμαι, λῶμαι.	δηλώωμαι, λῶμαι.
τιμάῃ, μᾶ.	Φιλέῃ, λῃ.	δηλόῃ, λοῖ.
τιμάηται, μᾶται.	Φιλέηται, λῆται.	δηλόηται, λῶται.
ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.

Optativus. Præs. og Imperf.

τιμαοίμην, μῶμην.	Φιλεοίμην, λοίμην.	δηλοοίμην, λοίμην.
τιμάοιο, μῶο.	Φιλέοιο, λοῖο.	δηλόοιο, λοῖο.
τιμάοιτο, μῶτο.	Φιλέοιτο, λοῖτο.	δηλόοιτο, λοῖτο.
ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.

Imperativus. Præsens.

τιμάου, μῶ.	Φιλέου, λοῦ.	δηλόου, λοῦ.
τιμαέθω, μᾶθω.	Φιλεέθω, λείθω.	δηλοέθω, λῆθω.
ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.	ο. ἰ. ἴτ.

Infinitivus. Præsens.

τιμάεσθαι, μᾶσθαι.	Φιλέεσθαι, λείσθαι.	δηλόεσθαι, λῆσθαι.
--------------------	---------------------	--------------------

Participium. Præsens og Impf.

τιμαόμενος, μῶμενος.	Φιλεόμενος, λῆμενος.	δηλούμενος, λῆμενος.
----------------------	----------------------	----------------------

432. III. Verba muta (310, c). ACTIVUM.

Indicativus.	Conjunctivus.	Optativus.	Imperativus.	Infinitiv.	Participium.
S. τύπτ-ω εις ει	τύπτ-ω ης η	τύπτ-οιμι οις οι	τύπτ-ε έτω	τύπτ-ειν	τύπτ-ων γ. οντος
D. τύπτ-ομεν ετον ετον	τύπτ-ωμεν ητον ητον	τύπτ-οιμεν οιτον οίτην	τύπτ-ετον έτων	hom. ογ αολ. τυπτέμεναι	τύπτ-ουσα γ. ούσης
P. τύπτ-ομεν ετε ουσι	τύπτ-ωμεν ητε ωσι	τύπτ-οιμεν οιτε οιεν	τύπτ-ετε έτωσαν ell. όντων	ογ τυπτέμεν	τύπτ-ον γ. οντος.
έ-τυπτ-ον ες ε					
έ-τύπτ-ομεν ετον έτην					
έ-τύπτ-ομεν ετε ον					
έ-τυπ-ον ες ε	τύπ-ω ης η	τύπ-οιμι οις οι	τύπ-ε έτω	τυπ-ειν (368). ιον. τυπέειν.	τυπ-ών, γ. όντος (368)
έ-τύπ-ομεν ετον έτην	τύπ-ωμεν ητον ητον	τύπ-οιμεν οιτον οίτην	τύπ-ετον έτων		τυπ-ούσα, ούσης
έ-τύπ-ομεν ετε ον	τύπ-ωμεν ητε ωσι	τύπ-οιμεν οιτε οιεν	τύπ-ετε έτωσαν		τυπ-όν, όντος
τύ-ψω ψεις ψει	τύ-ψω, ψης, ψη o. f. v. som Aor. 1.	τύ-ψοιμι ψοις ψοι		τύ-ψειν	τύ-ψων, γ. ψοντος
τύ-ψομεν ψετον ψετον		τύ-ψοιμεν ψοιτον ψοίτην	mangler.	hom. τυψέμεναι	τύ-ψουσα, ψούσης
τύ-ψομεν ψετε ψουσι		τύ-ψοιμεν ψοιτε ψοιεν		ογ τυψέμεν	τύ-ψον, ψοντος
i B. ψαα { -ω -εις -ει ίω, 376 { -ούμεν -εiton -εiton { -ούμεν -ειτε -ούσι	mangler.	-οίμι -οίς -οί -οίμεν -οίτον -οίτην -οίμεν -οίτε -οίεν	mangler.	-ειν	-ών, γ. ήντος -ούσα, -ούσης -ούν, -ήντος
έ-τυ-ψα ψας ψε	τύ-ψω ψης ψη	τύ-ψαιμι ψαις ψᾶι	τύ-ψον ψάτω	τύ-ψᾶι	τύ-ψας, γ. ψαντος
έ-τύ-ψαμεν ψατον ψάτην	τύ-ψωμεν ψητον ψητον	τύ-ψαιμεν ψαιτον ψαίτην	τύ-ψατον ψάτων		τύ-ψασα, - ψάσης
έ-τύ-ψαμεν ψατε ψαν πατορητονα 5 Dual. undt.	τύ-ψωμεν ψητε ψωσι	τύ-ψαιμεν ψαιτε ψαιεν ell. (αολ. τυψ-εια) ειας ειε, 5 pl. ειαν.	τύ-ψατε ψάτωσαν ell. ψάντων		τύ-ψαν, - ψαντος
1. τέ-τυφ- { α ας ε 2. τέ-τυπ- { αμεν ατον ατον alle propar. { αμεν ατε ασι	1. τε-τύφ- { ω ης η 2. τε-τύπ- { ωμεν ητον ητον { ωμεν ητε ωσι	1. τε-τύφ- { οιμι οις οι 2. τε-τύπ- { οιμεν οιτον οίτην { οιμεν οιτε οιεν	1. τέτυφ- { ε έτω 2. τέτυπ- { ετον έτων { ετε έτωσαν	1. τε-τυφ-έναι 2. τε-τυπ-έναι	1. τε-τυφ- { ώς, ότι { νᾶ, νί 2. τε-τυπ- { ός, ότι
1. έτε-τύφ- { ειν εις ει 2. έτε-τύπ- { ειμεν ειτον είτην { ειμεν ειτε εισαν	fun sjældent, f. Tab. 430. eller omskrevet med Part. τετυφῶς (πῶς) ᾶ, ἦς, ῆ οβν.	fun sjældent, f. Tab. 430. eller omskrevet med Part. τετυφῶς (-πῶς) εἶην, εἶης οβν.	forekommer ikke uden hos Grammatikerne.		

	Indicativus.	Conjunctivus.	Optativus.	Imperativus.	Infinitiv.	Participium.
Præsens.	τύπ-ομαι, η (εἰ 343), εται τυπ-όμεθον, εσθον, εσθον τυπ-όμεθα, εσθε, ονται	τίπ-ομαι, η (ηαι) ηται τυπ-όμεθον, ησθον, ησθον τυπ-όμεθα, ησθε, ονται	τυπ-οίμην, οιο, οιο τυπ-οίμεθον, οισθον, οίσθην τυπ-οίμεθα, οισθε, οιντο	τύπ-ου (εο), έσθω τύπ-εσθον, έσθων τύπ-εσθε, έσθωσαν ell. έσθων	τύπ-εσθαι	τυπ-όμενος τυπ-ομένη τυπ-όμενον
Imperf.	έτυπ-όμην, ου (εο 343), ετο έτυπ-όμεθον, εσθον, έσθην έτυπ-όμεθα, εσθε, οντο					
Aor. 2 M. Fut. 1 M.	έτυπ-όμην, ου (εο), ετο o. f. v. som Imperf.	τύπ-ομαι, η, ηται o. f. v. som Præsens.	τυπ-οίμην, οιο, οιο o. f. v. som Præsens.	τυπ-οῦ (έο), έσθω οβ. som Præs. (368)	τυπ-έσθαι (368)	τυπ-όμενος, ομ νη, όμενον.
Fut. 1 M.	τύ-ψομαι, ψη (343), ψεται τυ-ψόμεθον o. f. v. som Præs. V. παα έζω: -οῦμαι, ἦ, εἶται, οβ. 376	τύ-ψομαι, ψη (ηαι), ψηται o. f. v. ligesom Aor. 1. mangler.	τυ-ψοίμην, ψοιο, ψοιο o. f. v. som Præsens. mangler.	mangler.	τύ-ψεσθαι -εἶσθαι.	τυ-ψόμενος, η, ον. -οῦμένος, η, ον.
Aor. 1 Med.	έτυ-ψάμην, ψω (ψαο), ψατο έτυ-ψάμεθον, ψασθον, ψάσθην έτυ-ψάμεθα, ψασθε, ψατο	τύ-ψομαι, ψη (343), ψηται τυ-ψάμεθον, ψησθον, ψησθον τυ-ψάμεθα, ψησθε, ψωνται	τυ-ψαίμην, ψαιο, ψαιτο τυ-ψαίμεθον, αισθον, αίσθην τυ-ψαίμεθα, αισθε, αιντο	τύ-ψαι, ψάσθω τύ-ψασθον, ψάσθων τύ-ψασθε, ψάσθωσαν ell. ψάσθων	τύψασθαι	τυ-ψάμενος τυ-ψαμένη τυ-ψάμενον
Participia P.	1. τυφθῆ- {σομαι, ση, σεται 2. τυπή- {σόμεθον, σεσθον, σεσθον {σόμεθα, σεσθε, σονται	mangler.	τυφθη {σοίμην, σοιο, σοιο {σοίμεθον, σοισθον, σοίσθην τυπη- {σοίμεθα, σοισθε, σοιντο	mangler.	τυφθῆ-σεσθαι τυπή-σεσθαι	τυφθη {σόμενο {σομένη τυπη- {σόμενο
Aorist P. Perf. Pass.	1. έτύφθ- {ην, ης, η 2. έτύπ- {ημεν, ητον, ήτην {ημεν, ητε, ησαν (εν)	τυφθ {ῶ (έω) ἦς, ἦ {ῶμεν, ἦτον, ἦτον τυπ- {ῶμεν, ἦτε, ῶσι	τυφθ {είην, είης, είη {είημεν, είητον, είήτην τυπ- {είημεν, είητε, είεν	τύφθ-ητι { (81), ήτω {ητον, ήτων τύπ-ητι {ητε, ήτωσαν	τυφθ-ἦναι τυπ-ἦναι i. ήμεναι, ήμεν.	τυφθ {είς, έντο {εἶσα, εἶσ τυπ- {έν, έντο
Plusq. P.	έτεν-μμαι, ψαι, πται (410) τεν-μμεθον, φθον, φθον (90) τεν-μμεθα, φθε, μένοι εἶσι (346)	τεν-μμένος ῶ, ἦς, ἦ -μμένο ῶμεν, ἦτον, ἦτον -μμένοι ῶμεν, ἦτε, ῶσι 346.	τεν-μμένος είην, είης, είη -μμένο είημεν, είητον, είήτην -μμένοι είημεν, είητε, είεν f. 346.	τέ-τυ-ψο, φθω (90) τέ-τυ-φθον, φθων τέ-τυφθε, φθωσαν ell. τετύφθων	τε-τύ-φθαι (346).	τεν-μμένος τεν-μμένη τεν-μμένο (344).
P. P. F.	έτετύ-μμην, ψο, πτο (410) έτετύ-μμεθον, φθον, φθην (90) έτετύ-μμεθα, φθε, τετυμμένοι ήσαν					
	τε-τύψομαι o. f. v. som Fut. Med.	mangler.	τε-τυψοίμην o. f. v. som Fut. Med.	mangler.	τε-τύψεσθαι	τε-τυψόμενος

Desuden maa ved **B.** paa *άω, έω, όω* mærkes:

434. Berberne *ζάω, διψάω, πεινάω*, samt ofte *ψάω, σμάω, κνάω* og *χράομαι*, contrahere *αε* og *αη* til *η*. *Εχ. ζάει ζῆ, ζάειν ζῆν. χράεται χρῆται, χράεσθαι χρῆσθαι og χρᾶσθαι.* Det samme skeer ofte ionist. *Εχ. όράειν όρῆν, ιάεσθαι ιῆσθαι.* *Εigel. hom. τῆ* for *τάε* (imp. af det ubrug. *τάω*).

435. Homer contraherer i **B.** paa *άω* og *έω α* og *ε* med *ε* i 3 Dual. og Inf. *έμεναι* til *η*. *Εχ. Φοιταέτην -τήτην, γοαέμεναι γοήμεναι, Φιλεέμεναι Φιλήμεναι.*

436. Tostavelser **D.** paa *έω* modtage alene Contractionen paa *ει*. *Εχ. πλέω, πλέομαι* ucontr. men *πλέει πλεῖ, πλέειν πλεῖν.*

437. Ionist findes istedetfor det contr. *ου* ofte *ευ* (17). *Εχ. Φιλέοντες Φιλεῦντες, έδικαίουν -αίειν, ποιέου ποιεύ.* — *Εigel. i B.* som have *ο* foran *άω* og *έω*, blive ion. i Fut. og Perf. *οη* contraherede til *ω* (114). *Εχ. βοάω: βοήσομαι βώσομαι, βοήσας βώσας. νοέω: νενόημαι νένωμαι, plusq. ενενώμην.*

438. **B.** paa *άω* endes ionist ofte paa *έω*, hvoraf da *εο* contr. til *ευ* (istedetfor *αο* til *ω*). *Εχ. όράω, Impf. όρεον. θεάομαι, ion. θεόμαι (med η for ε), έθηεῖτο, θεεύμενος.*

439. Foran *ω*, contr. af *αο*, indskydes ion. *ε* (126). *Εχ. πτάομαι, έκτώντο, ion. έκτέωντο.*

440. I **B.** paa *άω* udvider Homer ofte for Versemaaltes Skyld det contr. lange *α* til *αα* i to Stavelser (128, b). *Εχ. όράεις, όραῖς, όράας.* Ligeledes det contr. *ω* til *οω, ωο* ell. *ωω*, alt efter Versfaktens Fordring. *Εχ. όράω, όρῶ, όρώ. ήβάνοτες, ήβῶντες, ήβώντες. ήβάνσα, ήβώσα.* — Og i de paa *όω* findes (analog med dem paa *άω*) istedetfor det contracte *ου* og *οι* ofte *ω* og *φ*, udvidet ved Indskydelse af et *ο*. *Εχ. ύπνόοντας ύπνώοντας, άρόουσι άρώσι, δηίοοιεν δηιώφεν.*

441. Ligeledes bliver Dpt. Endelsen *οίην* af **B.** paa *όω* under tiden *ώνη*. *Εχ. βιώην, ριγῶην, γνώην* (aor. 2 af *γνώω*, brug. *γινώσκω*).

442. I aabne Former paa *έω* bliver hos Homer undertiden for Versemaaltes Skyld *ε* forlænget til *ει*. *Εχ. όκνέω όκνειώ, τελέει τελείει.* — Omvendt bliver af den ion. 2den Personendelse i Pass. *έεαι* og *έεο* ionist det ene *ε* bortkastet, men homerist *εε* contr. til *ει*. *Εχ. μυδέειαι, μύθειαι, μυθειῖαι.*

443. IV. Verba liquida. Γρ. στέλλω, νέμω, φαίρω, σπεύω

Indicativus.	Conjunctivus.	Optativus.
Præs. στέλλ-ω, εις, ει ῥε.	στέλλ-ω, ης, η ῥε.	στέλλ-οίμι, οίς, οί ῥε
Impf. ἔστελλ-ον, ες, ε, ῥε.	—	—
Aor. 2. (ἔσταλ-ον, ες, ε, ῥε.)	στάλ-ω, ης, η ῥε.	στάλ-οίμι, οίς, οί ῥε
Fut. ion. στελ-έω, έεις, έει ῥε.	} mangler.	στελ-έοιμι, έοίς, ῥε
att. cont. στελ-ῶ, εις, ει, (380) στελ-ῆμεν, ειτον, ειτον, στελ-ῆμεν, ειτε, ουσι.		
Aor. 1. ἔστειλ-α, ας, ε, ῥε.	στειλ-ω, ης, η ῥε,	στειλ-αίμι, αίς, αι ῥε
Perf. 1. ἔσταλ-κα, κας, κε ῥε.	ἔστάλ-κω, κης, κη ῥε.	ἔστάλ-κοιμι, κοίς, κη ῥε
Perf. 2. (ἔστολ-α, ας, ε ῥε.)	mangler.	mangler.
Plusq. 1. ἐσάλκειν, κεις, κει ῥε.	—	—
Plusq. 2. (ἔστόλ-ειν, εις, ει ῥε.)	—	—
PASSIVUM		
Præs. στέλλ-ομαι, η, ηται ῥε.	στέλλ-ωμαι, η, ηται ῥε.	στέλλ-οίμην, οίο, οῖτε
Impf. ἔστελλ-όμην, ου, ετο ῥε.	—	—
A. 2 M. (ἔσταλ-όμην, ου, ετο ῥε.)	στάλ-ωμαι, η, ηται ῥε.	σταλ-οίμην, οίο, οῖτε
Fut. M. ion. στελ-έομαι, έη, έεται ῥε.	} mangler.	στελ-έοίμην, έοίο, έ
Att. ctr. στελ-ῆμαι, ῆ, ειται ῥε.		
Aor. 1 M. ἔστειλ-άμην, ω, ατο ῥε.	στειλ-ωμαι, η, ηται ῥε.	στειλ-αίμην, αίο, αιτε
Fut. 1 P. σταλ-θήσομαι, θήση ῥε.	mangler.	σταλ-θήσοίμην, θήσει
Fut. 2 P. σταλ-ήσομαι, ήση ῥε.	—	σταλ-ησοίμην, ήσει
Aor. 1 P. ἐστάλ-θην, θης, θη ῥε.	σταλ-θῶ (θέω) θῆς, θῆ	σταλ-θείην, θείης, θ
Aor. 2 P. ἐστάλ-ην, ης, η ῥε.	σταλ-ῶ (έω), ῆς, ῆ ῥε.	σταλ-είην, είης, είη
Perf. P. ἔσταλ-μαι, σαι, ται ῥε.	ἔσταλμένος ῶ, ῆς, ῆ ῥε.	ἔσταλμένος είην, είης
Plusq. P. ἐστάλ-μην, σο, το ῥε.	—	—

Num. De her i Parenthes anførte Former forekommer ikke af *στέλλω*, men staae her alene som Paradigma (351).

ACTIVUM.

Imperativus.	Infinitiv.	Particip.
στέλλ-ε, έτω §c. —	στέλλ-ειν.	στέλλ-ων, υσα, ον.
στάλ-ε, έτω §c. mangler.	σταλ-εῖν, ιον. -έειν. στελ-έειν. στελεῖν.	σταλ-ών, ῆσα, όν. στελ-έων, έησα, έον. στελ-ῶν, ῆσα, ῆν.
στεῖλ-ον, άτω §c. έσταλ-κε, κέτω §c. mangler.	στεῖ-λαι. έσταλκέναι. mangler.	στεῖλ-ας, ασα, αν. έσταλ-κώς, κυῖα, κόσ. mangler.
—	—	—
—	—	—
MEDIUM.		
στέλλ-ου, έστω §c. —	στέλλεσθαι.	στελλόμενος, η, ον:
σταλ-ου, έστω §c. mangler.	σταλέσθαι στελέεσθαι. στελεῖσθαι.	σταλόμενος, η, ον. στελεόμενος — στελούμενος —
στεῖλ-αι, άστω §c. mangler.	στείλασθαι. σαλθήσεσθαι. σαλ-ήσεσθαι.	στειλάμενος — σαλθησόμενος — σαλ-ησόμενος —
στάλ-θητι, θήτω §c. στάλ-ητι, ήτω §c. έσταλ-σο, 'τω §c.	σταλ-θήναι. σταλ-ῆναι. έστάλ-θαι.	σταλθεις, εῖσα, έν. σταλ-εις, εῖσα, έν. έσταλμένος, η, ον.
—	—	—

444. Men da ikke et eneste flydende Verbum forekommer i alle de Tempora, som her ere opstillede i et fuldstændigt Paradigma af *στέλλω*, men nogle kun i den ene, andre i den anden Form, saa anføres her endnu nogle B. i de af dem sædvanligst forekommende Tempora:

Præs.	Futur.	Aor. 1.	Aor. 2.	Perf. 1 & 2.	Aor. 1, 2 pass.
βάλλω	βα-λῶ	—	ἔβαλον	βέβ-ληκα (399) 1.	έβ-λήθην
ψάλλω	ψαλῶ	ἔψηλα	—	ἔψαλκα	—
τέμνω	τεμῶ	—	ἔταμον	τέτ-μηκα (399)	έτ-μήθην
νέμω	νεμῶ	ἔνειμα	—	νενέμηκα (399)	ένεμήθην
μένω	μενῶ	ἔμεινα	—	2. μέμονα	—
κτείνω	κτενῶ	ἔκτεινα	ἔκτανον	2. ἔκτονα	έκτάθην(κτάω)
φαίνω	φανῶ	ἔφηνα	—	πέφαγκα	έφάνθην
				2. πέφηνα	2. έφάνην
αἴρω	αῖρῶ	ἤρα	—	1. ἤρακα	1. ἤρθην
σπείρω	σπερῶ	ἔσπειρα	—	2. ἔσπορα	2. έσπάρην
				pass. ἔσπαρμαι.	

Synkoperede Former.

445. Af alle 3 Slags Verba (pura uden Contraction, muta og liquida) forekommer der i det homeriske Sprog ofte en synkoperet Form, i det *ο* og *ε* er udfalden forved de passive Endelser *μην*, *σο*, *το* Inf. *σθαι* og Part. *μενος*, hvilken Form altsaa bliver analog den af Verba paa *μι*, til hvilke den derfor tildeels og kan henføres. Ex. af *χέω*, (*χύω*): *ἐχύμην*, *ἔχυτο*, *χύμενος* (som af *χῦμι*). af *ἀναπνέω* *ἄμπνυτο* (af *πνῦμι*). af *λύω* *λύτο*. af *σεύω*: *έσσύμην*, *έσσυτο*, *σύτο*. af *φθίω* (*φθίμι*): Dpt. *φθίμην* *φθίτο*, *φθίσθαι*, *φθίμενος*. af *οἶομαι* *οἶμαι*, af *λούω* *ἔλουε* att. *ελου*, pass. *λουται*, *λουσθαι*, *λούμενος* (som af *λουμι*). — af *ἄλλομαι*: *ἄλσο*, *ἄλτο*, *ἄλμενος* (som af *ἄλμαι*). (af *ἄρω*): *ἄρμενος* (som af *ἄρμαι*). af *πάλλω*: *πάλτο*. af *γίγνομαι* *γέντο* (f. *έγένετο*). af *ὄρνωμι* (*ὄρω*): *ὠρτο*, Imperat. *ὄρσο* (363), *ὄρθαι*, *ὄρμενος*. af *δέχομαι*: *έδέγμην* (82), *έδεξο*, *δέξο* (363), *δέχθαι*, *δέγμενος*. af *λέγω*: *έλέγμην*, *έλεξο*, *λέξο*, *λέχθαι*. af *μίγνυμι* (*μίγω*) *μίκτο* (75). Ligeledes i Act. Inf. *έδμεναι* f. *έδέμεναι* (af *έδω*), og Imper. *φέστε* f. *φέστετε* af *φέρω*.

V. Verba paa *μι*.

* 446. Nogle rene Verba paa *άω, έω, όω, ύω*, faae i Præsens og Imperf. af alle 3 Genera, samt i Aor. 2 act. og med. en egen Conjugation igjennem alle Modi ved følgende Forandringer af *Ændelsen*. Saaledes forandres i Activo *Ændelserne*

	<i>άω,</i>	<i>έω,</i>	<i>όω,</i>	<i>ύω.</i>	} <i>α: ω</i> til <i>μι</i> } og <i>ν</i> , med } forlænget
i Indic. Præs. til	<i>ημι,</i>	<i>ημι,</i>	<i>ωμι,</i>	<i>υμι.</i>	
— Imp. og Aor. 2	<i>ην,</i>	<i>ην,</i>	<i>ων,</i>	<i>υν.</i>	} Stamvoc.
i Conj. contrah. til	<i>ω,</i>	<i>ω,</i>	<i>ω.</i>	<i>ύω</i>	
i, Opt. (<i>ω</i> til <i>ίην</i>)	<i>αίην,</i>	<i>είην,</i>	<i>οίην.</i>	<i>ύοιμι</i>	} regelm. } af <i>ύω</i> .
i Imper. (<i>ω</i> til <i>θι</i>)	<i>αθι,</i>	<i>εθι,</i>	<i>οθι,</i>	<i>υθι.</i>	
— Aor. 2:	<i>ηθι,</i>	<i>εθι(εσ),</i>	<i>ωθι(οσ),</i>	<i>υθι.</i>	
i Infin. (<i>ω</i> til <i>ναι</i>)	<i>άναι,</i>	<i>έναι,</i>	<i>όναι,</i>	<i>ύναι.</i>	
— Aor. 2:	<i>ήναι,</i>	<i>εϊναι,</i>	<i>οϊναι</i> og <i>ωϊναι,</i>	<i>ύναι.</i>	
i Particip.	<i>άς,</i>	<i>είς,</i>	<i>ούς,</i>	<i>ύς,</i>	
(efter 88 for	<i>άντς,</i>	<i>έντς,</i>	<i>όντς,</i>	<i>ύτς).</i>	

§ Passivo og Medio ere *Ændelserne* de sædvanlige *μαι* og *μην* (344), som føies umiddelbar til den korte Stamvocal *α, ε, ο, υ*, (i Conj. contraheres dermed, i Opt. med foregaaende Diphthong, som i Activ). Saaledes

i Indic. Præsens: *α-μαι, ε-μαι, ο-μαι, υ-μαι*
i Impf. og Aor. 2m. *ά-μην, έ-μην, ό-μην, ύ-μην* o. s. f.
Ex. *στάω* *ί-στημι, ί-σταμαι. θέω* *τί-θημι, τί-θεμαι. δόω,*
δί-δωμι, δί-δομαι.

* 447. Tillige redupliceres Præs. og Imperf. i nogle *Β.* af de 3 første Slags, hvilken Reduplication bestaaer deri, at

a) (ligesom i nogle *Β.* paa *σκω*, saaf. *βιβρώσκω, γιννώσκω, μιμνήσκω*, saaledes) i de af følgende Stff. dannede Former paa *μι* heftes Begyndelsesconsonanten nok engang forved Verbet med et *ι*, nemlig af *θέω* gjøres *τί-θημι* (for *σιθημι* 79), af *δέω* *δί-δημι* (hom.) af *δόω* *δί-δωμι*, af *χράω* *κί-*

χορημι (79), af πλάω og πράω πίμπλημι og πίμπρημι (med indstødt μ). Vigel. i Impf. tilligemed augm. syll. (313). ἐ-τί-θην, ἐ-δί-δην, ἐ-δί-δων. (Af Stf. ὀνέω havēs ὀνίημι).

b) i de af Stff. ἔω, στάω, πτάω dannede Former paa μι foranheftes blot et i. Gr. ἴ-ημι, ἴ-στημι, ἴ-πταμαι (med.) og i Impf. uden Augm. (323) ἴην, ἴστην, ἴπτάμην.

* 448. Aor. 2 skiller sig i disse Verber fra Imperf. alene derved, at den ingen Reduplication har. Gr. af τίθημι imperf. ἐ-τί-θην, a. 2. ἐ-θην. af ἴστημι imperf. ἴστην, a. 2. ἴ-στην.

* 449. Alle øvrige Tempora af Β. paa μι dannes ligesom i de andre rene Verber (431) af Stamformerne paa άω, έω, όω. Gr. ἴστημι af στάω fut. στήσω, aor. 1 ἔστησα, pf. ἔστηκα. τίθημι af θέω, f. θήσω. δίδωμι af δόω δώσω. Ligeledes i de paa ννμι (450, b). Gr. ζεύγ-ννμι (af ζεύγω) ζεύξω. κεράνννμι (af κεράω) κεράσω. — Dog maa mærkes: at τίθημι, ἴημι, δίδωμι have i Aor. 1 Mærkebogst. κ: ἔθηκα, ἦκα, ἔδωκα (s. 393), og de to første i perf. τέθεικα og εἶκα og ligesaa i plusq. med ει for η, en Forskjel der dog kun er orthographisk.

* 450. Fuldstændig Conjugation paa μι findes kun af de tre nedenfor som Paradigmer anførte Β. ἴσημι, τίθημι, δίδωμι, samt fordetmeste af ἴημι (455). I øvrigt forekommer denne Slags Bøining kun

a) i Præs. og Imperfect. af de ovenanførte δίδημι, κίχορημι, πίμπλημι, πίμπρημι, samt φημί, det upers. χρή, og hom. δάμνημι, κίρνημι, πέρνημι, πίτνημι (af δαμάω, κεράω, περάω, πετάω), samt κίχημι, ἄημι, i Pass. κίχημαι, ἄημαι, og δίζημαι (med lang Vocal). Ligeledes i Deponentia ἄγαμαι, δύναμαι, ἐπίζαμαι, ἔραμαι, ἴπταμαι ell. πέταμαι, κρέμαμαι, πρίαμαι, og de hom. μάζναμαι, πίλναμαι, σκίδναμαι ell. κίδναμαι (alle af Stf. paa άω, de sidste to af πελάω og σκεδάω med indstødt ν og ε forandret til ι).

b) i Præs. og Impf. paa *νυμι* af *νύω* (udvidet af *ἄω*, paa *γω* og *κω*), og paa *ννυμι* af *ννύω* (udv. af *τενε* *ἄω*, paa *άω*, *έω*, *όω*). *ἔγω*, *ἀγνύω* og *ἀγνυμι*, *δείκω*, *δεικνύω* og *δείκνυμι*. *Κεράω* *κεράννυμι*, *κορέω* *κορέννυμι*, *στρώω* *στρώννυμι*. *Ἰγελεδες* i *ὄλλυμι*, *ὄμνυμι*, *ὄρνυμι*, *δαίνυμι* (af *ὄλω*, *ὀμόω*, *ὄρω*, *δαίω*), i *κτίννυμι* (for *κτείνω*), samt hom. *Depon.* *αἴνυμαι*, *ἄχνυμαι*, *γάνυμαι*, *καίνυμαι*, *κίνυμαι*.

c) i Aor. 2 af nogle Stff. paa *άω*, (der som oftest ere udvidede til *άνω*, *αίνω*, *άσχω*); paa *όω* (gjærne udv. til *ώσχω*) og paa *ύω* (362). *ἔφθάνω* (Stf. *φθάω*) *ἔφθην*. *βαίνω* (Stf. *βάω*) *ἔβην*. (*τλάω*) *ἔτλην*. *πέτομαι*, *πέταμαι*, *ἵπταμαι*, (af *πτάω*) *ἔπττην*. *διδράσκω* (*δράω*) *ἔδρᾱν*. *βιόω* *ἔβίω̄ν*. *γιγνώσκω* (*γνώω*) *ἔγνων*. *βιβρώσκω* *ἔβρω̄ν*. *άλίσκομαι* (*άλόω*) *ἔάλωνι* *πλέω* (*πλόω*) *ἔπλων* hom. *δύω* *ἔδυν*, *φύω* *ἔφυν*, *κλύω* (*έκλυν*), *imp.* *κλύθι* og *κέκλυθι*, hvortil man da kan tænke sig Præsensformerne *φθῆμι*, *βῆμι*, *τλήμι*, *πτήμι*, *δίδραμι*, *βίωμι*, *γνώμι*, *άλωμι*, *πλώμι*, *δῦμι*, *φῦμι*, *κλύμι*.

d) Ogsaa enkelte andre Tempora og Personer af *ἄω* paa *ω* gaane over i Conjugationen paa *μι*. (s. 401). *ἔγω* af *δεῖδω* (*δίω*) *pf.* *δέδεια*, plur. *δείδιμεν*, *imp.* *δείδιδι*. *τέθναμεν*, *τέθνᾱναι*, *τέθναθι*, *τέθναίην* (401). *ἄνωγα*, *imp.* *ἄνωχθι*, *ἄνώχθω*.

* 451. Personsendelserne i Ind. act.

Præs.: S. *μι*, *ς*, *σι*. D. *μεν*, *τον*, *τον*. P. *μεν*, *τε*, (*ντ*)*σι* (88)
Impf. og

Aor. 2. - *ν*, *ς*, *ιν*. - *μεν*, *τον*, *τήν*. - *μεν*, *τε*, *σαν* ell. *ν*.
hvilke føies umiddelbar til Stamvocalen, som i Sing. tillige forlænges (446). Ligeledes forlænges overalt i Aor. 2 ind. imp. og inf. α til η, *ἔσην*, *ἔσημεν*, *εῆθι*, *εῆναι*, men efter *ς* til *ᾱ*. *ἔγω* af *διδράσκω* (*δράω*), *ἔδρᾱν*, *imp.* *δρᾱθι*, *inf.* *δρᾱναι*. og (undt. i *δίδωμι*) ο til ω, *ἔγνων*, *ἔγνωμεν*, *γνώθι*, *γνώναι*.

* 452. **Suldstændigt Paradigma.**

Uf Stamformerne στάω, θέω, δόω, samt δείκω med indstødt *νυ* (δεικνύω), dannes i

ACTIVO*Indicativus, Præsens.*

Μαρκεβ.

α	S. ἴσθ-ημι, ης, ησι. D. αμεν, ατον, ατον. P. αμεν, ατε, ἄσι.
ε	- τίθ-ημι, ης, ησι. - εμεν, ετον, ετον. - εμεν, ετε, εἴσι.
ο	- δίδ-ωμι, ως, ωσι. - ομεν, οτον, οτον. - ομεν, οτε, οῦσι.
υ	δείκν-υμι, υς, υσι. - υμεν, υτον, υτον. - υμεν, υτε, ὕσι.

5 sing. παα σι δορ. τι (ἄτι, ητι, ωτι, ὕτι).
 5 pl. (for ντσι) δορ. ντι. Ἐγ. ἴσταντι, τίθεντι. Μεν
 ιον. ἰστέᾱσι, τίθεᾱσι, δίδοᾱσι, δεικνύᾱσι (ασι f. ντσι).
 Dgf. sing. af τίθεώ og δίδώ som V. contr. Ἐγ. τιθεῖς, διδοῖ.

Imperfectum.

α	S. ἴσθ-ην, ης, η. D. αμεν, ατον, ἄτην. P. αμεν, ατε, ασαν.
ε	- ἐτίθ-ην, ης, η. - εμεν, ετον, ἔτην. - εμεν, ετε, εσαν.
ο	- ἐδίδ-ων, ως, ω. - ομεν, οτον, ὀτην. - ομεν, οτε, οσαν.
υ	ἐδείκν-υν, υς, υ. - υμεν, υτον, ὕτην. - υμεν, υτε, υσαν.

5 plur. hos Digterne forforktet αν, εν, ον, υν, som ventelig i daglig Tale. — 1 Persf. ἐτίθην ion. ἐτίθεα.

Sing. hyppig af τίθεώ og δίδώ som V. contr. (431), ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Ligel. de paa *υμι* i Sing. sædvanlig af ὕω: υον, υες, υε, Ἐγ. ἐδείκνον, ἔκλυον.

De tre første Verb. ogsaa (især ion.) iterative paa σκου uden Augm. (s. 367) : ἴστασκον, τίθεσκον, δίδοσκον.

Aoristus 2. (uden Redup. 448).

α	S. ἔστ-ην, ης, η. D. ημεν, ητον, ἦτην. P. ημεν, ητε, ησαν.
ε	- ἔθ-ην, ης, η. - εμεν, ετον, ἔτην. - εμεν, ετε, εσαν.
ο	- ἔδ-ων, ως, ω. - ομεν, οτον, ὀτην. - ομεν, οτε, οσαν.

men de andre (461) - ωμεν, ωτον, ὠτην. - ωμεν, ωτε, ωσαν

Fra Roeskilde Kathedralskole dimitteres
i September 1834 til Universitetet følgende
7 Disciple:

1. Ivar Christian Theodor Besterboe, en Søn af afd. Pastor M. Besterboe, i sin Tid Sognepræst til Gyrstinge og Flinterup i Sjælland.
 2. Carl Werner Blume, en Søn af Hr. N. Blume, Herredsfoged i Namsøe og Thune Herreder ved Roeskilde.
 3. Adolph Emil Friis, en Søn af Hr. G. Friis, const. Byskriver i Roeskilde.
 4. Joachim Gottsche Adam Wilhelm Bang, en Søn af Hr. Domprovst og Sognepræst til Roeskilde Domkirke J. H. Bang.
 5. Baldemar Hvidt, en Søn af Hr. Etatsraad og Grosserer L. N. Hvidt i Kjøbenhavn.
 6. Theodor Hansen, en Søn af Hr. Forpagter N. Hansen paa Nastrup i Sjælland.
 7. John David Bertram Koefoed, en Søn af Hr. Magister H. Koefoed, Sognepræst til Uversie og Thestrup i Sjælland.
-

Den offentlige Examen, hvis mundtlige Deel Disciplenes Forældre og Børgere samt alle andre Ungdommens og Skolens Belyndere herved venligst og ærbødigt indbydes til at være med deres behagelige Nærværelse, vil blive afholdt i følgende Orden:

Skriftlig Prøve.

- D. 20 Sept. Formidd. 4de Klasse latinsk og 3die Cl. dansk Stil.
 Efterm. 2den Cl. latinsk og 1ste Cl. dansk Stil.
 Samme Efterm. Kl. 2½ Dimittenderne mundtlig
 Tydsk og Fransk.
- D. 22 Sept. Formidd. 3die Cl. latinsk og 2den Cl. dansk Stil.
 Tillige 4de Cl. mundtlig Religion og N. T.
 Efterm. 4de Cl. dansk Stil og 1ste Cl. Regning.

Mundtlig Prøve.

- D. 24 Sept. Dimittenderne Form. Religion og Græsk.
 Efterm. Arithm. og Latin.
- D. 25 Sept. — — Form. Geom. og Hebraisk.
 Efterm. Histor. og Geogr.
 Tillige: 2den Cl. Regning.
- D. 26 Sept. Form. Kl. 8: 4de Cl. Arithm. og 2den Cl. Tydsk.
 — 10: 4de Cl. Latin og 2den Cl. Geogr.
 Eftm. — 2½: 3die Cl. Græsk og 1ste Cl. Dansk.
- D. 27 Sept. Form. — 8: 2den Cl. Græsk og 3die Cl. Arithm.
 — 10: 4de Cl. Geogr. og 3die Cl. Dansk.
 Eftm. — 2: 4de Cl. Geometr. og 1ste a. Latin.
 — 4: 3die Cl. Geografie.

- D. 29 Sept. Form. Kl. 8: 3die Cl. Latin (Plin.) og 2den Cl. Dansf.
 — 11: 4de Cl. Tydsk og Kl. 10: 2den Cl. Historie.
 Eftm. — 2½: 3die Cl. Geometr. og 1ste b. Latin.
- D. 30 Sept. Form. — 8: 4de Cl. Græsk og 1ste Cl. Historie.
 — 10: 3die Cl. Tydsk.
 Eftm. — 2½: 3 Cl. Religion og 2den Cl. Latin (Curt.)
- D. 1 Octbr. Eftm. — 2: 3die Cl. Fransk og 2den Cl. Latin (Nepos).
 — 4: 4de Cl. Historie og 1ste Cl. Religion.
- D. 2 Octbr. Form. — 8: 4de Cl. Hebraisk og 1ste Cl. Tydsk.
 — 10: 2den Cl. Fransk og 3die Cl. Historie.
 Eftm. — 2: 4de Cl. Fransk og 3die Cl. Latin (Livius).
 — 4: 2den Cl. Religion og 1ste Cl. Geogr.

Den hele Examen's Udfald bekjendtgjøres og Translocationen foretages paa sædvanlig Maade offentlig Mandag den 13de Octbr. Formidd. Kl. 10.

S. N. J. Bloch, Dr.